

กิจการของพวกอัครทูต

บทที่ 1

ภารกิจของพระคริสต์ หลังจากการคืนพระชนม์

- 1 ข้าพเจ้าได้เขียนหนังสือก่อนหน้าแล้ว โอ ท่านเอโอฟิลัส เกี่ยวกับบรรดาสิ่งซึ่งพระเยซูได้ทรงตั้งต้นกระทำและสั่งสอน
- 2 จนถึงวันนั้นที่พระองค์ทรงถูกรับขึ้นไป หลังจากทีพระองค์โดยเดชพระวิญญาณบริสุทธิ์ ได้ตรัสคำบัญชาทั้งหลายแก่พวกอัครทูต ผู้ซึ่งพระองค์ได้ทรงเลือกไว้แล้วนั้น
- 3 ผู้ซึ่งพระองค์ได้ทรงแสดงพระองค์เองว่าทรงพระชนม์อยู่ หลังจากการทรงทนทุกข์ของพระองค์แล้ว ด้วยการพิสูจน์อย่างแน่นอนหลายอย่าง และทรงถูกพบเห็นโดยพวกเขาเป็นเวลาสี่สิบวัน และตรัสถึงสิ่งทั้งหลายที่เกี่ยวข้องกับอาณาจักรของพระเจ้า

การรอดอยบัพติศมา ด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์

- 4 และเมื่อพระองค์ได้ทรงชุมนุมกันกับพวกเขา จึงกำชับพวกเขาว่า พวกเขาไม่ควรออกไปจากกรุงเยรูซาเล็ม แต่ให้คอยรับตามพระสัญญาของพระบิดา ซึ่งพระองค์ตรัสว่า “ตามที่ท่านทั้งหลายได้ยินจากเรานั้นแหละ
- 5 เพราะว่ายอห์นได้ให้รับบัพติศมาด้วยน้ำก็จริง แต่ท่านทั้งหลายจะรับบัพติศมาด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์อีกไม่กีวันนับ

จากนี้”

- 6 เหตุฉะนั้นเมื่อพวกเขาได้ประชุมพร้อมกัน พวกเขาจึงทูลถามพระองค์ โดยทูลว่า “พระองค์เจ้าข้า ณ เวลานี้พระองค์จะทรงตั้งราชอาณาจักรขึ้นใหม่ให้แก่อิสราเอลหรือ”
 - 7 และพระองค์ตรัสแก่พวกเขาว่า “ไม่ใช่ฐานะของพวกท่านที่จะทราบเวลาหรือวาระทั้งหลาย ซึ่งพระบิดาได้ทรงกำหนดไว้ให้อยู่ในสิทธิอำนาจของพระองค์
 - 8 แต่พวกท่านจะได้รับพระราชทานฤทธิ์เดช หลังจากพระวิญญาณบริสุทธิ์เสด็จมาบนพวกท่าน และพวกท่านจะเป็นพยานฝ่ายเราทั้งในกรุงเยรูซาเล็ม และในแคว้นยูเดียทั้งหมด และในแคว้นสะมาเรีย และจนถึงที่สุดปลายแห่งแผ่นดินโลก”
 - 9 และเมื่อพระองค์ได้ตรัสสิ่งเหล่านี้แล้ว ขณะที่พวกเขากำลังพินิจดู พระองค์ทรงถูกรับขึ้นไป และมีเมฆก้อนหนึ่งคลุมพระองค์ให้พ้นสายตาของพวกเขา
- ### การเสด็จขึ้นสู่สวรรค์และ
- ### การเสด็จมาครั้งที่สองของพระคริสต์
- 10 และขณะที่พวกเขากำลังเขม้นดูฟ้าสวรรค์ ขณะที่พระองค์เสด็จขึ้นไปนั้น ดูเถิด มีชายสองคนยืนอยู่ข้าง ๆ พวกเขาสวมเสื้อสีขาว
 - 11 ซึ่งกล่าวด้วยว่า “พวกท่าน ชาวกาลิลีเอ๋ย เหตุไฉนพวกท่านจึงยืนเขม้นดูฟ้าสวรรค์ พระเยซูองค์เดียวกันนี้ ซึ่งทรงถูก

(1) ลก 1:3 (2) มธ 28:19; มก 16:19 (3) มก 16:12, 14 (4) ลก 24:49; ยน 14:16-17
(5) ยอห์น 2:28; มธ 3:11 (7) มธ 24:36; 1 โธ 5:1 (8) ลก 24:48-49; กจ 2:1; คส 1:23
(9) ลก 24:50-51; กจ 1:2 (10) ยน 20:12 (11) ดนล 7:13

รับไปจากพวกท่านขึ้นไปยังสวรรค์นั้น จะเสด็จมาอีกในลักษณะเดียวกันตามที่พวกท่านได้เห็นพระองค์เสด็จไปยังสวรรค์นั้น”

**การอธิษฐานอ้อนวอน
เพื่อฤทธิ์อำนาจที่ทรงสัญญาไว้**

(ลก 24:49)

12 แล้วพวกเขาได้กลับไปยังกรุงเยรูซาเล็มจากภูเขาศาเล็มที่เรียกกันว่า มะกอกเทศ ซึ่งอยู่ห่างจากกรุงเยรูซาเล็มเท่ากับระยะที่อนุญาตให้เดินทางในวันสะบาโต

13 และเมื่อพวกเขาได้เข้ามาแล้ว พวกเขาได้ขึ้นไปในห้องชั้นบนห้องหนึ่ง ซึ่งมีทั้งเปโตร และยากอบ และยอห์น และอันดรูว์ ฟิลิปกับโธมัส บาร์โธโลมิวกับมัทธิว ยากอบบุตรชายของอัลเฟอัส และซีโมนเศโลเท และยูดาสน้องชายของยากอบ พักอยู่นั้น

14 คนเหล่านี้ทุกคนอยู่พร้อมใจกันต่อเนื่องในการอธิษฐานและการอ้อนวอนกับพวกผู้หญิง และมารีย์มารดาของพระเยซู และกับพวกน้องชายของพระองค์

มัทธิอัสถูกเลือกให้แทนที่ยูดาส

15 และในวันเหล่านั้นเปโตรได้ยืนขึ้นท่ามกลางพวกสาวก และกล่าวว่า (จำนวนชื่อรวมกันมีประมาณหนึ่งร้อยยี่สิบชื่อ)

16 “พวกท่านและพี่น้องทั้งหลาย ขอพระคัมภีร์นี้จำเป็นจะต้องสำเร็จจริงแล้ว ซึ่งพระวิญญาณบริสุทธิ์ได้ตรัสไว้ก่อนโดยปากของดาวิด เกี่ยวกับยูดาส ซึ่งเป็นผู้นำทางของคนเหล่านั้นที่จับพระเยซู

17 เพราะยูดาสนั้นได้ถูกนับเข้ากับพวกเรา และได้รับส่วนของการรับใช้”

18 บัดนี้ชายผู้นี้ได้ซื้อทุ่งนาแปลงหนึ่งด้วยบำเหน็จแห่งความชั่วช้า และเมื่อล้มลงหัวทิ่ม เขาก็แตกออกกลางตัว และใส่ฟุ้งทั้งหมดของเขาก็ทะลักออกมา

19 และเรื่องนี้เป็นที่ทราบกันแก่บรรดาคนที่อาศัยอยู่ที่กรุงเยรูซาเล็ม จนถึงขนาดที่ว่าทุ่งนานั้นได้ถูกเรียกตามภาษาของพวกเราว่า อาเคลดามา คือทุ่งนาแห่งโลहित

20 เพราะมีเขียนไว้แล้วในหนังสือสดุดีว่า ‘ขอให้ที่อยู่อาศัยของเขารกร้าง และอย่าให้ผู้ใดอาศัยอยู่ที่นั่น’ และ ‘ขอให้อีกคนหนึ่งมายึดตำแหน่งของเขา’

21 ดังนั้นจากชายเหล่านี้ซึ่งได้ร่วมคณะกับพวกเราตลอดเวลาที่พระเยซูเจ้าได้เสด็จเข้ามาและออกไปท่ามกลางพวกเรา

22 ตั้งแต่บัดนี้มาของยอห์น จนถึงวันเดียวกันนั้นที่พระองค์ทรงถูกรับขึ้นไปจากพวกเรา คนหนึ่งในพวกนี้จะต้องถูกแต่งตั้งไว้ให้เป็นพยานคนหนึ่งกับพวกเราถึงการคืนพระชนม์ของพระองค์”

23 และพวกเขาได้แต่งตั้งคนสองคน คือ โยเซฟที่ถูกเรียกว่าบารซับบาส ผู้มีนามสกุลว่ายุสทัส และมัทธิอัส

24 และพวกเขาจึงอธิษฐาน และกล่าวว่า “พระองค์เจ้าข้า ผู้ทรงทราบใจทั้งหลายของมนุษย์ทุกคน ขอทรงสำแดงว่าในสองคนนี้พระองค์ทรงเลือกคนไหน

25 เพื่อเขาจะรับส่วนในการรับใช้” และ

(12) ลก 24:52 (13) มธ 10:2; ลก 6:15 (14) มธ 13:55; ลก 23:49 (15) วว 3:4 (16) สดต 41:9; ลก 22:47 (17) มธ 10:4; กจ 1:25 (18) มธ 26:14-15; 27:3-10 (20) สดต 69:25; 109:8 (22) กจ 1:8-9; 2:32 (23) กจ 15:22 (24) 1 ซมอ 16:7; ยรม 17:10 (25) กจ 1:17

ตำแหน่งอัครทูต ซึ่งโดยการละเมิดนั้น ยูดาสได้หลงไปจากตำแหน่งอัครทูต เพื่อเขาจะไปยังสถานที่ของเขาเอง”

26 และพวกเขาจึงจับสลากกัน และสลากนั้นได้ตกแก่มีทธิอัส และเขาจึงถูกนับเข้ากับอัครทูตสิบเอ็ดคนนั้น

บทที่ 2

พวกสาวกเต็มเปี่ยมด้วย

พระวิญญาณบริสุทธิ์

1 และเมื่อวันเทศกาลเพ็นเทคอสต์มาถึงแล้ว พวกสาวกทุกคนพร้อมใจกันอยู่ในสถานที่แห่งเดียวกัน

2 และในทันใดนั้น มีเสียงหนึ่งมาจากฟ้าสวรรค์เหมือนอย่างเสียงลมแรงกล้า และเสียงนั้นก้องสนั่นทั่วบ้านหลังที่พวกเขา กำลังนั่งอยู่นั้น

3 และมีบรรดาลิ้นหลายแฉกเหมือนอย่างเปลวไฟปรากฏแก่พวกเขา และเปลวไฟนั้นมาอยู่บนพวกเขาแต่ละคน

4 และพวกเขาทุกคนก็เต็มเปี่ยมด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ และตั้งต้นพูดด้วยภาษาอื่น ๆ ตามที่พระวิญญาณโปรดให้พวกเขาพูด

5 และมีพวกยิวที่กำลังพักอาศัยอยู่ที่กรุงเยรูซาเล็ม เหล่าคนที่เกรงกลัวพระเจ้า ออกมาจากทุกประชาชาติใต้ฟ้าสวรรค์

6 บัดนี้เมื่อเสียงนี้ดังออกไปข้างนอก ผู้ชนก็มารวมตัวกัน และรู้สึกสับสน เพราะว่าทุกคนได้ยินคนเหล่านั้นพูดเป็นภาษาของเขาเอง

7 และพวกเขาทุกคนก็ประหลาดใจและ

อัศจรรย์ใจ โดยพูดกันว่า “ดูเถิด คนเหล่านี้ทุกคนที่พูดนั้นเป็นชาวกาลิลีไม่ใช่หรือ

8 และเหตุไฉนพวกเราได้ยินพวกเขาทุกคนพูดในภาษาของเราเอง จากที่ซึ่งพวกเราได้บังเกิดมา

9 คือชาวปารเธีย และชาวมีเดีย และชาวเอลาม และบรรดาคนที่อาศัยอยู่ในเขตแดนเมโสโปเตเมีย และในแคว้นยูเดีย และแคว้นคัปปาโดเซีย ในแคว้นปอนทัส และเอเซีย

10 แคว้นฟรีเจีย และแคว้นบิมฟีเลีย ในประเทศอียิปต์ และในแคว้นเมืองลิเบีย ซึ่งขึ้นกับนครไซริน และคนแปลกหน้าของกรุงโรม พวกยิวกับคนเข้าจารีตยิวทั้งหลาย

11 ชาวเกาะครีตและชาวอาระเบีย พวกเราได้ยินคนเหล่านี้พูดในภาษาของพวกเราถึงพระราชกิจต่าง ๆ อันมหัศจรรย์ของพระเจ้า”

12 และพวกเขาทุกคนก็ประหลาดใจ และกำลังสงสัยอยู่ โดยพูดกันว่า “สิ่งนี้มีความหมายอะไร”

13 คนอื่น ๆ ที่เฝ้าเย้าก็พูดว่า “คนเหล่านี้เต็มไปด้วยเหล้าองุ่นใหม่”

การประกาศของเปโตร

ในเทศกาลเพ็นเทคอสต์

14 แต่เปโตรซึ่งยืนขึ้นพร้อมกับอัครทูตสิบเอ็ดคน ได้ตะเบ็งเสียงของตน และกล่าวแก่พวกเขาว่า “พวกท่าน ชาวยูเดีย และบรรดาคนที่อาศัยอยู่ที่กรุงเยรูซาเล็ม

(1) ลนต 23:15 (2) กจ 4:31

(4) มธ 10:20; มก 16:17; กจ 1:5; 1 คร 12:10 (5) ลก 2:25; กจ 8:2

(6) กจ 4:32 (7) มธ 26:73; กจ 1:11 (9) 1 ปต 1:1

พวกท่านจงทราบสิ่งนี้ และตั้งใจฟังบรรดาถ้อยคำของข้าพเจ้าเถิด

15 ด้วยว่าคนเหล่านี้มิได้เมาเหล้าองุ่นตามที่พวกท่านคิดนั้น โดยเห็นว่าเป็นแต่เวลาสามโมงเช้า

16 แต่สิ่งนี้เป็นสิ่งซึ่งถูกกล่าวไว้โดยศาสดาพยากรณ์โยเอลว่า

17 ‘และต่อมาในวันสุดท้าย พระเจ้าตรัสว่า เราจะเทพระวิญาณของเรามาบนเนื้อหนังทั้งสิ้น และบุตรชายบุตรสาวของพวกเจ้าจะพยากรณ์ และพวกคนหนุ่มของพวกเจ้าจะเห็นนิมิตทั้งหลาย และพวกคนชราของพวกเจ้าจะฝันความฝันต่าง ๆ

18 และในวันเหล่านั้นเราจะเทพระวิญาณของเรามาบนเหล่าผู้รับใช้ของเราและบนเหล่าสาวใช้ของเรา และพวกเขาจะพยากรณ์

19 และเราจะสำแดงการมหัศจรรย์ทั้งหลายในฟ้าอากาศเบื้องบน และหมายสำคัญต่าง ๆ ในแผ่นดินโลกเบื้องล่าง คือเลือด และไฟ และไอควัน

20 ดวงอาทิตย์จะถูกเปลี่ยนให้เป็นความมืด และดวงจันทร์ให้เป็นเลือด ก่อนวันใหญ่ยิ่งและเกรียงไกรนั้นขององค์พระผู้เป็นเจ้ามาถึง

21 และจะเป็นเช่นนั้นว่า ผู้ใดก็ตามที่จะร้องออกพระนามขององค์พระผู้เป็นเจ้าก็จจะรอด’

22 พวกท่าน คนอิสราเอลทั้งหลาย จงฟังบรรดาถ้อยคำเหล่านี้เถิด พระเยซูแห่งนาซาเร็ธ ซึ่งเป็นผู้ที่ได้รับการรับรองจาก

พระเจ้าในท่ามกลางพวกท่านโดยบรรดาการอัศจรรย์ และการมหัศจรรย์ และหมายสำคัญต่าง ๆ ซึ่งพระเจ้าได้ทรงกระทำโดยพระองค์นั้นในท่ามกลางพวกท่านตามที่พวกท่านเองทราบอยู่แล้วด้วย

23 พระองค์ผู้ทรงถูกมอบไว้โดยพระดำริที่กำหนดไว้แล้ว และการทรงทราบล่วงหน้าของพระเจ้า พวกท่านก็ได้จับ และโดยมืออันชั่วได้ตรึงที่กางเขนและประหารชีวิตเสีย

24 ผู้ที่พระเจ้าได้ทรงบันดาลให้คืนพระชนม์ โดยทรงกำจัดบรรดาความเจ็บปวดแห่งความตายเสีย เพราะว่าเป็นไปไม่ได้ที่พระองค์จะถูกครอบงำด้วยความตายนั้น

25 เพราะดาวิดได้ทรงกล่าวเกี่ยวกับพระองค์ว่า ‘ข้าพเจ้าได้เห็นองค์พระผู้เป็นเจ้าล่องหนอยู่ตรงหน้าข้าพเจ้าเสมอ เพราะพระองค์ประทับอยู่ที่มือขวาของข้าพเจ้าเพื่อข้าพเจ้าจะไม่หวั่นไหวเลย

26 เพราะฉะนั้นใจของข้าพเจ้าจึงปีติยินดี และลิ้นของข้าพเจ้าจึงชื่นชมยินดี ยิ่งกว่านั้นเนื้อหนังของข้าพเจ้าจะพักพิงอยู่ในความหวังด้วย

27 เพราะพระองค์จะไม่ทรงละทิ้งจิตวิญญาณของข้าพระองค์ไว้ในนรก ทั้งพระองค์จะไม่ทรงยอมให้องค์บริสุทธ์ของพระองค์เห็นความเปื้อนเนา

28 พระองค์ได้โปรดให้ข้าพระองค์ทราบทางทั้งหลายแห่งชีวิตแล้ว พระองค์จะโปรดให้ข้าพระองค์เปี่ยมด้วยความปีติยินดีด้วยสี่พระพักตร์ของพระองค์’

(15) 1 ธส 5:7 (17) อสย 44:3; อสค 11:19 (18) กจ 21:4 (19) ยอล 2:30

(20) อสย 13:10; อสค 32:7; มธ 24:29 (21) รม 10:13 (22) ยน 3:2; 5:6; กจ 10:38

(23) มธ 26:4; สก 22:22 (24) รม 8:11; 1 คร 6:14; 2 คร 4:14 (25) สดต 16:8-11 (27) กจ 13:30-37

29 พวกท่านและพี่น้องทั้งหลาย ขอให้ข้าพเจ้ากล่าวโดยไม่มีผู้ใดขัดขวางแก่พวกท่านเกี่ยวกับดาวิดผู้เป็นบรรพบุรุษว่าเขาทั้งตายเสียแล้วและถูกฝังไว้ และอุโมงค์ฝังศพของเขายังอยู่กับพวกเราจนถึงทุกวันนี้

30 เหตุฉะนั้นโดยเป็นผู้พยากรณ์ และทราบว่าจะพระเจ้าได้ตรัสสัญญาไว้แก่เขาด้วยคำปฏิญาณว่า จากบั้นเอวของเขาตามเนื้อหนังนั้น พระองค์จะทรงยกพระคริสต์ให้ประทับบนพระที่นั่งของเขา

31 เพราะเห็นล่วงหน้าถึงสิ่งนี้ก่อน เขาจึงกล่าวถึงการคืนพระชนม์ของพระคริสต์ว่าจิตวิญญาณของพระองค์ไม่ได้ถูกละทิ้งไว้ในนรก และเนื้อหนังของพระองค์ไม่ได้เห็นความเปื่อยเน่า

32 พระเยซูนี้พระเจ้าได้ทรงบันดาลให้คืนพระชนม์แล้ว พวกเราทุกคนเป็นพยานถึงเรื่องนี้

33 เหตุฉะนั้น เมื่อทรงถูกยกชูให้อยู่เบื้องขวาพระหัตถ์ของพระเจ้า และทรงได้รับพระสัญญาแห่งพระวิญญาณบริสุทธิ์จากพระบิดาแล้ว พระองค์จึงทรงเทฤทธิ์เดชนี้ลงมา ซึ่งบัดนี้พวกท่านเห็นและได้ยินแล้ว

34 ด้วยว่าดาวิดไม่ได้ขึ้นไปยังสวรรค์ทั้งหลาย แต่เขากล่าวเองว่า ‘องค์พระผู้เป็นเจ้าได้ตรัสกับองค์พระผู้เป็นเจ้าของข้าพเจ้าว่า ท่านจงนั่งที่ขวามือของเรา

35 จนกว่าเราจะกระทำให้บรรดาศัตรูของท่านเป็นแท่นรองเท้าของท่าน’

36 เหตุฉะนั้น จงให้วงศ์วานแห่งอิสราเอลทั้งสิ้นทราบอย่างแน่นอนเถิดว่า พระเจ้าได้ทรงยกพระเยซูของค้เดียวกันนี้ ซึ่งพวกท่านได้ตรึงไว้ที่กางเขน ให้เป็นทั้งองค์พระผู้เป็นเจ้าและเป็นพระคริสต์”

ผู้ฟังได้รับความรอดและ

ของประทานของพระวิญญาณ

37 บัดนี้ เมื่อคนทั้งหลายได้ยินข้อความนี้ พวกเขากรู้สึกเจ็บแปลบในใจของตนและกล่าวแก่เปโตรและแก่พวกอัครทูตที่เหลือ ว่า “พวกท่านและพี่น้องทั้งหลาย พวกเราจะทำอะไรดี”

38 แล้วเปโตรได้กล่าวแก่พวกเขาว่า “พวกท่านทุกคนจงกลับใจเสียใหม่และรับบัพติศมาในพระนามของพระเยซูคริสต์ เพราะโปรดยกบาปทั้งหลายแล้ว และพวกท่านจะได้รับของประทานของพระวิญญาณบริสุทธิ์

39 ด้วยว่าพระสัญญานั้นตกแก่พวกท่านและแก่ลูกหลานของพวกท่าน และแก่คนทั้งหลายที่อยู่ห่างไกลออกไป คือทุกคนที่องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าของพวกเราจะทรงเรียกนั้น”

40 และด้วยถ้อยคำอื่น ๆ อีกมากมายเขาได้เป็นพยานรับรองและได้เตือนสติ โดยกล่าวว่า “จงเอาตัวพวกท่านเองให้รอดจากชั่วอายุที่คดโกงนี้เถิด”

ผู้เชื่อได้รวมใจเป็นหนึ่งเดียว

และได้รับความสุข

41 แล้วคนทั้งหลายที่รับคำของเปโตรด้วยความยินดีแล้วก็รับบัพติศมา และใน

(29) กจ 13:36 (30) 2 ซมอ 7:12; สดต 132:11; ลก 1:32 (31) สดต 16:10 (32) กจ 1:8; 2:24; 3:15

(33) มก 16:19; ลก 24:49; ยน 14:26 (34) สดต 110:1; มธ 22:44; 1 คร 15:25

(37) ศคย 12:10; ลก 3:10 (38) ลก 24:47 (39) ยอล 2:28; กจ 11:15

วันเดียวกันนั้นมีคนเพิ่มเข้ากับพวกเขา ประมาณสามพันคน

42 และเขาทั้งหลายได้ตั้งมั่นคงอยู่ในหลักคำสอนของพวกอัครทูต และในการสามัคคีธรรม และในการหักขนมปัง และในการอธิษฐานต่าง ๆ

43 และความเกรงกลัวได้มายังทุกคน และการมหัศจรรย์และหมายสำคัญหลายประการได้ถูกกระทำโดยพวกอัครทูต

44 และทุกคนที่เชื่อนั้นก็อยู่ด้วยกัน และให้ทรัพย์สินสิ่งของทั้งหลายมารวมกันเป็นของกลาง

45 และได้ขายบรรดาทรัพย์สินสมบัติและสิ่งของทั้งหลาย และแบ่งสิ่งของเหล่านั้นให้แก่ทุกคน ตามซึ่งทุกคนต้องการ

46 และพวกเขาซึ่งอยู่พร้อมใจกันต่อเนืองทุกวันในพระวิหาร และหักขนมปังตามบ้าน ได้รับประทานอาหารของตนด้วยความชื่นชมยินดีและความจริงใจ

47 โดยสรรเสริญพระเจ้า และได้รับความโปรดปรานจากประชาชนทุกคน และองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงเพิ่มเข้ากับคริสตจักรทุกวัน ๆ คือผู้ซึ่งควรจะได้รับชมรม

บทที่ 3

คนง่อยได้รับการรักษา

ให้หายที่พระวิหาร

1 บัดนี้เปโตรกับยอห์นขึ้นไปพร้อมกันจะเข้าไปในพระวิหารในเวลาอธิษฐาน โดยเป็นเวลาบ่ายสามโมง

2 และมีชายคนหนึ่งเป็นง่อยตั้งแต่ครรภ์มารดา ผู้ซึ่งพวกคนวางไว้ที่ประตูของพระ

วิหารทุกวัน ๆ ซึ่งถูกเรียกว่า ประตูกามเพื่อขอร้องจากคนทั้งหลายที่กำลังเข้าไปในพระวิหาร

3 ผู้ซึ่งเมื่อเห็นเปโตรกับยอห์นกำลังจะเข้าไปในพระวิหารก็ขอร้อง

4 และเปโตร ซึ่งเพ่งดูเขาพร้อมกับยอห์นกล่าวว่า “จงดูที่พวกเรานี้เถิด”

5 และคนขอร้องนั้นให้ความสนใจแก่พวกท่าน โดยคาดหวังว่าจะได้รับบางสิ่งจากพวกท่าน

6 แล้วเปโตรกล่าวว่า “เงินและทองคำข้าพเจ้าไม่มี แต่ที่ข้าพเจ้ามีอยู่ข้าพเจ้าจะให้ท่าน ในพระนามของพระเยซูคริสต์ชาวนาซาเร็ธ จงลุกขึ้นและเดินไปเถิด”

7 และเปโตรจับมือขวาของเขา และพยุงเขาขึ้น และในทันใดนั้นเท้าและข้อเท้าของเขาก็ได้รับกำลัง

8 และเขากระโดดขึ้นยืนและเดิน และเข้าไปในพระวิหารพร้อมกับท่านทั้งสอง โดยเดิน และเต้นโลด และสรรเสริญพระเจ้า

9 และประชาชนทุกคนเห็นเขากำลังเดินอยู่และสรรเสริญพระเจ้า

10 และเขาทั้งหลายทราบว่าเป็นคนนั้นซึ่งนั่งขอร้องอยู่ที่ประตูกามของพระวิหาร และเขาทั้งหลายเต็มไปด้วยการอัศจรรย์ใจและความประหลาดใจในสิ่งซึ่งได้เกิดขึ้นแก่คนนั้น

11 และขณะที่คนง่อยซึ่งได้รับการรักษาให้หายนั้นยังยึดเปโตรและยอห์นอยู่ ประชาชนทุกคนก็วิ่งพร้อมกันมายังพวกท่านในเฉลียงพระวิหารที่เรียกว่า เฉลียงของ

(42) กจ 1:14 (43) มก 16:17; กจ 2:22 (44) กจ 4:32 (45) อสย 58:7 (46) ลก 24:30; กจ 1:14

(47) กจ 5:14 (1) สดต 55:17; มธ 27:45; กจ 2:46 (2) ยน 9:8; กจ 3:10; 14:8

(6) กจ 4:10 (8) อสย 35:6 (9) กจ 4:16, 21 (10) ยน 9:8; กจ 3:2 (11) ยน 10:23; กจ 5:12

ซาโลมอน ต่างมีความอัศจรรย์ใจยิ่งนัก

เปโตรประกาศอีกครั้งหนึ่ง

12 และเมื่อเปโตรเห็นอย่างนั้น ท่านก็ตอบแก่ประชาชนว่า “พวกท่าน คนอิสราเอลทั้งหลาย โฉนพวกท่านประหลาดใจในสิ่งนี้ หรือโฉนพวกท่านจึงมองพวกเราอย่างจริงจังเล่า เหมือนกับว่าโดยฤทธิ์หรือความบริสุทธิ์ของพวกเราเอง พวกเราทำได้ทำให้คนนี้ได้เดินได้”

13 พระเจ้าของอับราฮัม และของอิสอัค และของยาโคบ พระเจ้าแห่งบรรพบุรุษของพวกเรา ได้โปรดประทานสง่าราศีแด่พระเยซูพระบุตรของพระองค์ ผู้ซึ่งพวกท่านได้มอบไว้แล้ว และได้ปฏิเสธพระองค์ต่อหน้าปีลาต เมื่อเขาตั้งใจจะปล่อยพระองค์ไป

14 แต่พวกท่านได้ปฏิเสธองค์บริสุทธิ์ และชอบธรรม และปรารถนาให้ฆาตกรคนหนึ่งถูกมอบไว้แก่พวกท่าน

15 และได้ฆ่าผู้ทรงเป็นเจ้าแห่งชีวิตเสีย ผู้ซึ่งพระเจ้าได้โปรดให้เป็นขึ้นมาจากตายแล้ว พวกเราเป็นพยานในเรื่องนี้

16 และพระนามของพระองค์โดยทางความเชื่อในพระนามของพระองค์นั้น ได้กระทำให้ชายผู้นี้มีกำลังขึ้น ผู้ซึ่งพวกท่านเห็นและรู้จัก ไซแล้ว ความเชื่อนั้นซึ่งเป็นไปได้โดยพระองค์ได้ประทานให้คนนี้หายปกติอย่างสมบูรณ์แบบต่อหน้าพวกท่านทุกคน

17 และบัดนี้ พี่น้องทั้งหลาย ข้าพเจ้าทราบว่าคุณท่านได้กระทำสิ่งนั้นโดยขาด

ความรู้ เหมือนอย่างคณะผู้ครอบครองของพวกท่านด้วย

18 แต่สิ่งเหล่านั้น ซึ่งพระเจ้าได้ทรงสำแดงล่วงหน้าโดยปากของศาสดาพยากรณ์ทุกคนของพระองค์ว่า พระคริสต์จะทรงทนทุกข์ พระองค์ได้ทรงให้สำเร็จตามนั้นแล้ว

อิสราเอลจงกลับใจเสียใหม่

19 เหตุฉะนั้นพวกท่านจงกลับใจเสียใหม่ และตั้งใจใหม่ เพื่อบาปทั้งหลายของพวกท่านจะถูกลบล้างเสีย เมื่อเวลาทั้งหลายแห่งความสดชื่นจะมาจากเฉพะะพักตร์องค์พระผู้เป็นเจ้า

20 และพระองค์จะทรงส่งพระเยซูคริสต์ผู้ซึ่งเมื่อก่อนนั้นได้ถูกประกาศไว้แก่พวกท่านแล้ว

21 ผู้ซึ่งสวรรค์จะต้องรับไว้จนถึงเวลาทั้งหลายแห่งการตั้งขึ้นใหม่ของสิ่งสารพัด ซึ่งพระเจ้าได้ตรัสไว้โดยปากของศาสดาพยากรณ์ผู้บริสุทธิ์ของพระองค์ทุกคน ตั้งแต่เริ่มสร้างโลก

22 ด้วยว่าแท้จริงแล้วโมเสสได้กล่าวไว้แก่บรรพบุรุษว่า ‘องค์พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของพวกท่าน จะโปรดตั้งผู้พยากรณ์ผู้หนึ่งขึ้นมาแก่พวกท่านจากพวกพี่น้องของพวกท่าน เหมือนอย่างเรา พวกท่านจงฟังผู้นั้นในสิ่งสารพัด ไม่ว่าผู้นั้นจะกล่าวสิ่งใดแก่พวกท่านก็ตาม

23 และจะเป็นเช่นนี้คือทุกคนที่จะไม่ฟังผู้พยากรณ์ผู้นั้น จะถูกทำลายไปจากท่ามกลางประชาชน’

(13) มธ 27:2; มก 15:11; ลก 23:18; ยน 7:39; กจ 5:30 (14) สดต 16:10; มก 1:24; ลก 1:35; ยน 18:40 (15) กจ 2:24 (16) มธ 9:22 (17) ลก 23:34; ยน 16:3; กจ 13:27 (18) สดต 22; อสย 50:6; ดนล 9:26 (19) กจ 2:38 (21) มธ 17:11; ลก 1:70; กจ 1:11; รรม 8:21 (22) พบท 18:15

24 ใช้แล้ว และบรรดาศาสดาพยากรณ์ ตั้งแต่ชาโมเอล และคนเหล่านั้นที่ตามมา ภายหลัง ทุกคนที่กล่าวแล้ว ได้กล่าวล่วง หน้าถึงวันเหล่านี้ในทำนองเดียวกัน

25 พวกท่านเป็นลูกหลานของพวกศาสดาพยากรณ์นั้น และแห่งพันธสัญญาซึ่งพระเจ้าได้ทรงกระทำไว้กับบรรพบุรุษของพวกเรา โดยตรัสแก่อับราฮัมว่า ‘และในเชื้อสายของเจ้า บรรดาครอบครัวทั้งหลายแห่งแผ่นดินโลกจะได้รับพระพร’

26 มายังพวกท่านก่อน พระเจ้าซึ่งได้โปรดให้พระเยซูพระบุตรของพระองค์ เป็นขึ้นแล้ว ได้ทรงส่งพระองค์มาเพื่ออวยพรพวกท่าน ในการให้ทุกคนในพวกท่าน หันเสียจากบรรดาความชั่วช้าของตน”

บทที่ 4

พวกอัครทูตถูกจำคุก

เพราะประกาศข่าวประเสริฐ

1 และขณะที่เปโตรกับยอห์นกล่าวแก่ประชาชน พวกปุโรหิต กับนายทหารรักษาพระวิหาร และพวกสะดูสี ได้มาหาท่านทั้งสอง

2 โดยเป็นทุกจิตใจที่ท่านทั้งสองได้สั่งสอนประชาชน และประกาศโดยทางพระเยซู เรื่องการเป็นขึ้นมาจากความตาย

3 และพวกเขาจึงลงมือจับท่านทั้งสอง และจำท่านทั้งสองไว้ในคุกจนวันต่อมา เพราะวาทอนนั้นเป็นเวลาเย็นแล้ว

4 แต่คนเป็นอันมากในพวกเขาซึ่งได้ฟัง ถ้อยคำนั้นก็เชื่อ และจำนวนผู้ชายมีประมาณห้าพันคน

เปโตรได้กล่าวต่อหน้าสภา

5 และต่อมาในวันพรุ่งนี้ พวกผู้ครอบครองของพวกเขา และพวกผู้อาวุโส และพวกธรรมจารย์

6 และอันนาสมหาปุโรหิต และคายาฟาส และยอห์น และอเล็กซานเดอร์ และทุกคนที่เป็นญาติของมหาปุโรหิตนั้น ได้ชุมนุมกันที่กรุงเยรูซาเล็ม

7 และเมื่อพวกเขาได้ตั้งเปโตรและยอห์น ในท่ามกลางพวกเขาแล้ว พวกเขาก็ถามว่า “ท่านทั้งสองได้ทำสิ่งนี้โดยฤทธิ์อำนาจอันใดหรือโดยนามอะไร”

8 แล้วเปโตร ซึ่งเต็มเปี่ยมด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ กล่าวแก่พวกเขาว่า “พวกท่าน พวกผู้ครอบครองของประชาชน และพวกผู้อาวุโสของอิสราเอล

9 ถ้าวันนี้พวกเราถูกไต่สวนเรื่องการกระทำดีซึ่งได้ทำแก่ชายป่วยผู้นี้ว่าเขาหายเป็นปกติด้วยวิธีอันใด

10 ขอให้พวกท่านทุกคนกับบรรดาคนอิสราเอลทราบเถิดว่า โดยพระนามของพระเยซูคริสต์ชาวนาซาเร็ธ ผู้ซึ่งพวกท่านได้ตรึงไว้ ผู้ซึ่งพระเจ้าได้โปรดให้เป็นขึ้นมาจากความตาย คือโดยพระองค์นั้น แหละชายคนนี้จึงยืนอยู่ที่นี้ต่อหน้าพวกท่านโดยหายเป็นปกติแล้ว

11 นี่คือ ‘ศิลา’ ซึ่งพวกท่าน ‘พวกช่างก่อได้ปฏิเสธเสีย ซึ่งได้กลายเป็นศิลามุมเอกแล้ว’

12 และไม่มีความรอดในผู้อื่นเลย ด้วยว่าไม่มีนามอื่นใดได้ฟ้าสวรรค์ที่ประทานให้

(24) ลก 24:25 (25) ปฐก 12:3; กจ 2:39; รม 9:4 (26) มธ 15:24; ยน 4:22 (1) มธ 22:23

(6) ลก 3:2; ยน 11:49; 18:13 (7) อพย 2:14; มธ 21:23; กจ 7:27 (8) ลก 12:11-12

(10) กจ 2:22, 24 (11) สดต 118:22; อสย 28:16; มธ 21:42 (12) มธ 1:21; ยน 14:6; กจ 10:43; 1 ทธ 2:5

ในท่ามกลางผู้คน ซึ่งโดยนามนั้นพวกเรา
ต้องรับความรอด”

**พวกสาวกได้รับการข่มขู่
แต่มิได้ถูกฆ่าเสีย**

13 บัดนี้เมื่อพวกเขาเห็นความกล้าหาญ
ของเปโตรกับยอห์น และรับรู้ว่าท่านทั้งสอง
ขาดการศึกษาและเป็นคนขาดความรู้
พวกเขาก็ประหลาดใจ และพวกเขาสำนึก
เกี่ยวกับคนทั้งสองนี้ว่า คนทั้งสองได้เคย
อยู่กับพระเยซู

14 และเมื่อมองดูชายคนนั้นซึ่งได้รับการ
รักษาให้หายแล้ว กำลังยืนอยู่กับท่านทั้งสอง
พวกเขาก็ไม่มีข้อคัดค้านที่จะพูดต่อ
ด้านสิ่งนี้ได้

15 แต่เมื่อพวกเขาได้สั่งให้เปโตรและ
ยอห์นออกไปจากที่ประชุมสภาแล้ว พวก
เขาก็ปรึกษากันท่ามกลางพวกเขาเอง

16 โดยกล่าวว่า “พวกเราจะอย่างไรดี
กับคนทั้งสองนี้ เพราะว่าที่การอัครธรรม
อันเด่นชัดได้ถูกกระทำโดยคนทั้งสอง
อย่างแน่นอนนั้น ก็ได้ปรากฏชัดแก่คน
ทั้งหลายที่อาศัยอยู่ในกรุงเยรูซาเล็มแล้ว
และพวกเราปฏิเสธการอัครธรรมนั้นไม่ได้

17 แต่เพื่อเรื่องนี้จะไม่ได้เลื่องลือแพร่
หลายไปในท่ามกลางคนทั้งหลายมากกว่า
นี้ ให้พวกเราขู่คนทั้งสองอย่างแข็งแรง
เถิด เพื่อที่นับแต่บัดนี้ไปพวกเขาจะไม่พูดแก่
ผู้ใดในชื่อนี้เลย”

18 และพวกเขาจึงเรียกเปโตรและยอห์น
มา และสั่งท่านทั้งสองไม่ให้พูดหรือสอน
ในพระนามของพระเยซูอีกเลย

19 แต่เปโตรและยอห์นตอบและกล่าวแก่
พวกเขาว่า “จะเป็นสิ่งที่ถูกต้องในสาย
พระเนตรของพระเจ้าหรือไม่ ที่จะตั้งใจ
ฟังพวกท่านมากกว่าพระเจ้า ขอพวกท่าน
จงพิจารณาเหตุเกิด

20 เพราะว่าพวกเราจะไม่พูดสิ่งเหล่านั้น
ซึ่งพวกเราได้เห็นและได้ยินแล้วนั้นก็ไม่ได้”

21 ดังนั้น เมื่อพวกเขาได้ขู่ท่านทั้งสอง
นั้นเพิ่มเติมอีก พวกเขาก็ปล่อยท่านทั้งสอง
ไป โดยไม่พบสิ่งใด ๆ ที่จะเป็เหตุ
ให้พวกเขาทำโทษท่านทั้งสองได้ เพราะ
เหตุประชานนั้น ด้วยว่าพวกเขาทุกคน
ได้ถวายสง่าราศีแด่พระเจ้าเนื่องด้วยสิ่งซึ่ง
ถูกกระทำนั้น

22 ด้วยว่าชายคนนี้มีอายุกว่าสี่สิบปีแล้ว
ผู้ซึ่งการอัครธรรมนี้แห่งการักษาให้หาย
ได้ถูกสำแดง

**พวกสาวกเต็มเปี่ยมด้วย
พระวิญญาณบริสุทธิ์
อีกครั้งหนึ่ง**

23 และเมื่อถูกปล่อยตัวแล้ว ท่านทั้งสอง
ได้ไปหาพวกของท่านทั้งสองเอง และรายงาน
ทุกสิ่งซึ่งพวกเขาได้กระทำใหญ่และพวกผู้
อาวุโสได้พูดกับท่านทั้งสอง

24 และเมื่อเขาทั้งหลายได้ยินอย่างนั้น
พวกเขาก็พร้อมใจกันเปล่งเสียงของตน
ต่อพระเจ้า และทูลว่า “พระองค์เจ้าข้า
พระองค์ทรงเป็นพระเจ้า ซึ่งได้ทรงสร้าง
ฟ้าสวรรค์ และแผ่นดินโลก และทะเล
และสรรพสิ่งที่มีอยู่ในที่เหล่านั้น

(13) มธ 11:25; 1 คร 1:27 (14) กจ 3:11 (16) ยน 11:47; กจ 3:7-10

(18) กจ 5:28, 40 (19) กจ 5:29 (20) กจ 1:8; 1 ยน 1:1, 3 (21) มธ 15:31; ลก 20:6; กจ 3:7

(23) กจ 2:44-46 (24) อพย 20:11; 2 พกษ 19:15; นทม 9:6

25 ผู้ตรัสไว้ด้วยปากของดาวิดผู้รับใช้ของพระองค์ว่า ‘เหตุใดพวกคนต่างชาติจึงเดือดดาล และประชาชนคิดอ่านในสิ่งที่ไม่สุจริต’

26 บรรดาภคัตริย์แห่งแผ่นดินโลกได้ตั้งตนเองขึ้น และนักปกครองทั้งหลายได้ร่วมชุมนุมกัน ต่อสู้อัครทูตของพระเจ้าและต่อสู้อัครทูตของพระองค์’

27 ด้วยว่าเป็นความจริงที่ทั้งเฮโรด และปอนทือสปีลาต กับพวกต่างประเทศ และคนอิสราเอลได้ชุมนุมกันต่อสู้อัครทูตของพระเจ้าผู้รับใช้ของพระองค์ ผู้ซึ่งพระองค์ได้ทรงเจิมไว้แล้ว

28 เพื่อที่จะกระทำการสิ่งใดก็ตามที่พระหัตถ์ของพระองค์ และพระดำริของพระองค์ได้กำหนดไว้แต่ก่อนแล้วว่าจะให้กระทำ

29 และบัดนี้ พระองค์เจ้าข้า ขอโปรดทอดพระเนตรการขู่ทั้งหลายของพวกเขา และขอโปรดประทานแก่บรรดาผู้รับใช้ของพระองค์ เพื่อที่พวกเขาจะกล่าวพระวจนะของพระองค์ด้วยใจกล้าหาญทั้งสิ้น

30 โดยทรงเหยียดพระหัตถ์ของพระองค์ ออกเพื่อรักษาให้หาย และเพื่อที่บรรดาหมายสำคัญกับการมหัศจรรย์ทั้งหลายจะถูกกระทำโดยพระนามของพระเยซูพระบุตรผู้บริสุทธิ์ของพระองค์”

31 และเมื่อพวกเขาอธิษฐานแล้ว สถานที่ซึ่งพวกเขาประชุมอยู่นั้นได้สว่างไสว และพวกเขาทุกคนเต็มเปี่ยมด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ และพวกเขากล่าวพระวจนะของพระเจ้าด้วยใจกล้าหาญ

ใจเป็นหนึ่งเดียว ทุกสิ่งเป็นของกลาง และอำนาจในท่ามกลางพวกคริสเตียน

32 และคนจำนวนมากในพวกเขาที่เชื่อ นั้นมีใจและจิตใจเป็นหนึ่งเดียวกัน และไม่มีใครในพวกเขาอ้างว่าสิ่งของต่าง ๆ ที่ตนมีอยู่เป็นของตน แต่พวกเขาให้สิ่งของทั้งสิ้นเป็นของกลาง

33 และด้วยฤทธิ์เดชใหญ่ยิ่งพวกอัครทูตได้ให้คำพยานเรื่องการคืนพระชนม์ของพระเยซูเจ้า และพระคุณอันใหญ่ยิ่งได้อยู่บนพวกเขาทุกคน

34 และไม่มีผู้ใดในท่ามกลางพวกเขาที่ขัดสนสิ่งใด ๆ เพราะทุกคนที่เป็นผู้ถือกรรมสิทธิ์ในที่ดินหรือบ้านเรือนทั้งหลายก็ขายพวกมันเสีย และได้นำราคาของสิ่งเหล่านั้นที่ถูกขายมา

35 และวางเงินเหล่านั้นไว้ที่เท้าของพวกอัครทูต และมีการแจกจ่ายให้แก่ทุกคนตามที่เขามีความต้องการ

36 และโยเสส ผู้ที่พวกอัครทูตได้ให้นามสกุลว่า บาร์นาบัส (ซึ่งแปลว่า ลูกแห่งการหนุนน้ำใจ) เป็นคนเลวี และเป็นชาวเกาะไซปรัส

37 ซึ่งมีที่ดิน ได้ขายมันเสีย และนำเงินนั้นมา และวางมันไว้ที่เท้าของพวกอัครทูต

บทที่ 5

อานาเนียและสัปปิราถึงแก่ความตาย 1 แต่มีชายคนหนึ่งชื่ออานาเนีย พร้อมกับภรรยาของเขาชื่อสัปปิรา ได้ขายทรัพย์สินที่ดินของตน

(25) สดต 2:1 (27) มธ 26:3; ลก 1:35 (28) กจ 2:23 (29) กจ 4:13; อฟ 6:19

(30) กจ 2:43; 5:12 (31) กจ 2:2, 4; 4:29 (32) กจ 2:44; รม 15:5; 2 คร 13:11; ฟป 1:27

(33) กจ 1:8 (34) มธ 19:21 (35) กจ 2:45 (37) กจ 4:34

2 และเก็บส่วนหนึ่งของราคานั้นไว้ ภรรยาของเขาก็อทราบเรื่องนี้ด้วย และได้ นำส่วนหนึ่งมา และวางมันไว้ที่เท้าของ พวกอัครทูต

3 แต่เปโตรกล่าวว่า “อานาเนีย เหตุไฉน ชาตานจึงทำให้ใจของเจ้าเต็มไปด้วยการ มุสาต่อพระวิญญาณบริสุทธิ์ และให้เก็บ ส่วนหนึ่งของค่าที่ดินไว้

4 ขณะที่ที่ดินยังอยู่ มันก็เป็นของเจ้าเอง มิใช่หรือ และหลังจากขายที่ดินแล้ว เงินก็ ยังอยู่ในอำนาจของเจ้าเองมิใช่หรือ เหตุ ไฉนเจ้าจึงคิดสิ่งนี้ไว้ในใจของเจ้าเล่า เจ้า มิได้มุสาต่อมนุษย์ แต่ต่อพระเจ้า”

5 และเมื่ออานาเนียได้ยินคำเหล่านี้ก็ ล้มลง และสิ้นลมหายใจ และความเกรง กลัวอย่างยิ่งมาสู่พวกเขาทุกคนที่ได้ยินสิ่ง เหล่านี้

6 และพวกคนหนุ่มก็ลุกขึ้น ห่อศพเขาไว้ และหามเขาออกไป และฝังเขาไว้

7 และหลังจากนั้นประมาณสามชั่วโมง เมื่อภรรยาของเขาซึ่งยังไม่ทราบเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นได้เข้ามา

8 และเปโตรตอบแก่นางว่า “จงบอกเราเถิดว่า พวกเจ้าได้ขายที่ดินนั้นเป็นราคา เท่านี้หรือ” และหญิงนั้นกล่าวว่า “ใช่แล้ว ได้เท่านี้เจ้าคะ”

9 และเปโตรกล่าวแก่นางว่า “ไฉนเจ้า ทั้งสองได้พร้อมใจกันที่จะทดลองพระวิญ ญาณขององค์พระผู้เป็นเจ้าเล่า จงดูเถิด เท้าของพวกคนซึ่งได้ฝังสามีของเจ้าก็อยู่ที่ ประตู่ และจะหามเจ้าออกไป”

10 แล้วในทันใดนั้นนางก็ล้มลงแทบเท้า ของเปโตร และสิ้นลมหายใจ และพวกคนหนุ่มได้เข้ามา และพบว่าหญิงนั้นตายเสีย แล้ว และเมื่อหามนางออกไปแล้ว ได้ฝัง นางไว้ข้างสามีของนาง

11 และความเกรงกลัวอย่างยิ่งได้มาสู่ คริสตจักรทั้งหมด และมาสู่ทุกคนที่ได้ยิน สิ่งเหล่านี้

คนจำนวนมาก

ได้รับการรักษาให้หาย

12 และโดยมือของพวกอัครทูต บรรดา หมายสำคัญและการมหัศจรรย์หลายอย่าง ได้ถูกกระทำในท่ามกลางประชาชน (และ พวกสาวกทุกคนอยู่พร้อมใจกันในเฉลียง ของซาโลมอน

13 และในพวกคนที่เหลืออยู่นั้น ไม่มี ผู้ใดกล้ามาเข้าร่วมกับพวกเขา แต่ประ ชาชนได้ยกย่องพวกเขามาก

14 และผู้เชื่อทั้งหลายได้ถูกเพิ่มเข้ากับ องค์พระผู้เป็นเจ้า คนเป็นอันมากทั้งชาย และหญิง)

15 จนถึงขนาดที่พวกเขาพาคนเจ็บป่วย เข้ามาไว้ในถนนทั้งหลาย และวางพวกเขา ไว้บนบรรดาที่นั่งนอนและแคร่ เพื่ออย่าง น้อยที่สุด เสาของเปโตรที่ผ่านไปจะได้ ทอดบนบางคนในพวกเขา

16 คนเป็นอันมากได้ออกมาจากนคร ต่าง ๆ ที่อยู่ล้อมรอบกรุงเยรูซาเล็มด้วย โดยพาพวกคนป่วยมา และคนทั้งหลายซึ่ง ถูกรบกวนด้วยเหล่าผีโสโครก และพวกเขาทุกคนได้รับการรักษาให้หาย

(3) กตว 30:2; พญญ 23:21; ปญจ 5:4; มธ 4:10 (5) อสค 11:13; กจ 5:10-11 (6) ยน 19:40

(9) มธ 4:7; กจ 5:3-4 (10) อสค 11:13 (11) กจ 2:43 (12) กจ 2:43; รม 15:19; 2 คร 12:12; ฮบ 2:4

(13) ยน 9:22 (15) มธ 9:21; กจ 19:12 (16) มก 16:17-18; ยน 14:12

คริสเตียนถูกข่มเหง

กักขัง และข่มขู่

17 แล้วมหาปุโรหิตได้ลุกขึ้น และพวกเขาทุกคนที่อยู่กับท่าน (ซึ่งเป็นนิกายของพวกเขาสะดูสี) และเต็มใจด้วยความเดือดดาล

18 และได้ลงมือจับพวกอัครทูต และเอาพวกเขาไปไว้ในคุกหลวง

19 แต่ทูตสวรรค์ขององค์พระผู้เป็นเจ้าในเวลากลางคืน ได้เปิดประตูทั้งหลายของคุณ และพาพวกเขาออกไป และกล่าวว่า

20 “จงไป ยืนและกล่าวในพระวิหารแก่ประชาชน คือบรรดาถ้อยคำแห่งชีวิตนี้”

21 และเมื่อพวกอัครทูตได้ยินสิ่งนั้น พวกเขาก็เข้าไปในพระวิหารแต่เช้าตรู่และสั่งสอน แต่มหาปุโรหิตมา และคนทั้งหลายที่อยู่กับท่าน และได้เรียกประชุมสภามาชุมนุมกัน และบรรดาผู้อาวุโสทั้งหมดของลูกหลานของอิสราเอล และส่งคนไปที่คุกเพื่อนำตัวพวกอัครทูตมา

22 แต่เมื่อพวกเจ้าพนักงานมาถึง และไม่พบพวกอัครทูตในคุก พวกเขาก็กลับมาและรายงาน

23 โดยกล่าวว่า “แท้จริง พวกข้าพเจ้าพบว่าคุกปิดอยู่ด้วยความปลอดภัยทุกอย่าง และพวกยามยืนอยู่ข้างนอกหน้าประตูเหล่านั้น แต่เมื่อพวกข้าพเจ้าเปิดแล้ว พวกข้าพเจ้าก็ไม่พบผู้ใดอยู่ข้างใน”

24 บัดนี้เมื่อมหาปุโรหิตและนายทหารรักษาพระวิหารกับพวกปุโรหิตใหญ่ ได้

ยินสิ่งเหล่านี้ พวกเขาก็ฉงนสนเท่ห์ในเรื่องของพวกอัครทูตว่าจะเป็นอย่างไรต่อไป

25 แล้วคนหนึ่งมาและบอกพวกเขา โดยกล่าวว่า “ดูเถิด คนเหล่านั้น ซึ่งท่านทั้งหลายได้จำไว้ในคุก กำลังยืนในพระวิหารและกำลังสั่งสอนประชาชนอยู่”

26 แล้วนายทหารรักษาพระวิหารกับพวกเจ้าพนักงานได้ไป และพาพวกอัครทูตมาโดยไม่ใช้ความรุนแรง เพราะว่าพวกเขากลัวประชาชนเกรงว่าพวกเขาจะถูกเอาหินขว้าง

27 และเมื่อพวกเขาได้พาพวกอัครทูตมาแล้ว พวกเขาก็ได้ตั้งพวกอัครทูตไว้ต่อหน้าสภา และมหาปุโรหิตถามพวกอัครทูต

28 โดยกล่าวว่า “พวกเราได้กักขังพวกเจ้าอย่างแข็งแรงแล้วมิใช่หรือว่า ไม่ให้พวกเจ้าสอนในชื่อนี้ และดูเถิด พวกเจ้าได้ทำให้กรุงเยรูซาเล็มเต็มไปด้วยหลักคำสอนของพวกเจ้า และตั้งใจที่จะนำโลหิตของชายผู้นี้ให้ตกอยู่บนพวกเรา”

เปโตรฟ้องสภา

29 แล้วเปโตรกับอัครทูตคนอื่น ๆ ได้ตอบและกล่าวว่า “พวกข้าพเจ้าควรเชื่อฟังพระเจ้ายิ่งกว่ามนุษย์

30 พระเจ้าแห่งบรรพบุรุษของพวกเราได้ทรงบันดาลให้พระเยซูเป็นขึ้นมาใหม่ ผู้ซึ่งท่านทั้งหลายได้ฆ่าเสียและแขวนไว้ที่ต้นไม้

31 ผู้ซึ่งพระเจ้าได้ทรงยกชูด้วยพระหัตถ์ขวาของพระองค์ ให้เป็นเจ้าชายและพระ

(17) มธ 3:7; กจ 4:1-2, 6 (18) ลก 21:12; กจ 4:3 (19) มธ 1:20; ลก 1:11 (20) ยน 6:63

(21) กจ 4:5-6 (24) ลก 22:4; กจ 4:1 (26) มธ 21:26 (28) มธ 23:35; กจ 2:23

(29) กจ 4:19 (30) กจ 3:13; กท 3:13 (31) มธ 1:21; มก 16:19

ผู้ช่วยให้รอด เพื่อที่จะประทานครกลับใจเสียใหม่แก่คนอิสราเอล และการโปรดยกบาปทั้งหลาย

32 และพวกเราเป็นเหล่าพยานของพระองค์ถึงสิ่งเหล่านี้ และพระวิญญาณบริสุทธิ์ก็ทรงเป็นพยานถึงสิ่งเหล่านี้เช่นกัน ผู้ซึ่งพระเจ้าได้ประทานครแก่คนทั้งหลายที่เชื่อฟังพระองค์”

33 เมื่อพวกเขาได้ยินเช่นนั้นแล้ว พวกเขาก็รู้สึกแสบใจ และปรึกษากันว่าจะฆ่าพวกอัครทูตเสีย

กามาลิเอลเข้าขัดขวางทำให้

พวกอัครทูตไม่ถูกฆ่าตาย

34 แล้วคนหนึ่งได้ยืนขึ้นในสภา เป็นฟาริสีคนหนึ่ง ชื่อกามาลิเอล และเป็นธรรมาจารย์ฝ่ายพระราชบัญญัติ มีชื่อเสียงท่ามกลางประชาชนทุกคน และสั่งให้พาพวกอัครทูตออกไปเสียภายนอกครุหนึ่ง

35 และได้กล่าวแก่พวกเขาว่า “พวกท่านคนอิสราเอลทั้งหลาย พวกท่านจงระวังตัวไว้ให้ดีว่า พวกท่านตั้งใจว่าจะกระทำอะไรเรื่องคนเหล่านี้

36 ดัวยวาก่อนวันเหล่านี้ รูดาสได้ลุกขึ้นโดยอวดตัวว่าเป็นผู้วิเศษ ซึ่งมีคนกลุ่มหนึ่ง จำนวนผู้ชายประมาณสี่ร้อยคนได้รวมตัวกันกับเขา ผู้นี้ได้ถูกฆ่าเสียและคนทั้งหมด คือทุกคนที่ได้เชื่อฟังเขาก็ถูกกระจัดกระจายไป และถูกนำไปสู่ความล้มเหลว

37 หลังจากชายคนนี้ ยูดาสแห่งแคว้น

กาลิลีได้ลุกขึ้น ในสมัยแห่งการจذبัญชีสำมะโนครัว และชักนำผู้คนจำนวนมากให้ติดตามเขาไป เขาก็พินาศเช่นกัน และคนทั้งหมด คือทุกคนที่ได้เชื่อฟังเขา ก็ถูกกระจายไปทั่ว

38 และบัดนี้ ข้าพเจ้าขอล่าวแก่ท่านทั้งหลายว่า จงเว้นเสียจากคนเหล่านี้ และเลิกยุ่งกับพวกเขาเถิด เพราะว่าถ้าความคิดนี้หรืองานนี้เป็นของมนุษย์ มันก็จะสูญสิ้นไป

39 แต่ถ้าเป็นของพระเจ้า ท่านทั้งหลายก็ไม่สามารถโค่นล้มมันได้ เกรงว่าพวกท่านจะถูกพบว่าต่อสู้กับพระเจ้า”

สาวกที่ถูกข่มเหงยังมีความปีติยินดี

และเป็นพยานฝ่ายพระเยซู

40 และเขาทั้งหลายก็เห็นพ้องกับกามาลิเอล และเมื่อเขาทั้งหลายได้เรียกพวกอัครทูตเข้ามา และเมื่อยนพวกเขาแล้ว เขาทั้งหลายได้กำชับว่าพวกเขาไม่ควรกล่าวในพระนามของพระเยซู และปล่อยพวกเขาไป

41 และพวกอัครทูตได้ออกไปให้พ้นหน้าสภา โดยมีความปีติยินดีที่เห็นว่า พวกเขาถูกนับว่าคู่ควรที่จะได้รับความอับอายเพราะพระนามของพระองค์

42 และในพระวิหารและตามบ้านเรือนทุกแห่ง พวกเขาไม่งดเว้นที่จะสั่งสอนและประกาศพระเยซูคริสต์ทุก ๆ วัน

บทที่ 6

ผู้ช่วยศิษยาภิบาลพวกแรก

1 และในวันเหล่านั้น เมื่อจำนวนของพวกเขา

(32) ยน 15:26-27; กจ 2:4 (33) กจ 2:37; 7:54 (34) กจ 22:3

(39) กจ 7:51; 9:5; 1 คร 1:25 (40) มธ 10:17; กจ 4:18 (41) 1 ปด 4:13, 16

(42) กจ 2:46; กจ 4:20, 29 (1) กจ 2:41; 4:4, 35; 9:29; 11:20, 29

สาวกถูกทรมานมากขึ้น มีการบ่นพึมพำของพวกกรีกต่อพวกฮีบรู เพราะว่าพวกหญิงม่ายของชาวกรีกถูกละเลยในการปรนนิบัติประจำวัน

2 และพวกสิบสองคนนั้นได้เรียกคนจำนวนมากในพวกสาวกให้มาหาพวกเขาและกล่าวว่า “ไม่มีเหตุผลที่พวกเราควรจะทำทั้งพระวาระของพระเจ้าและรับใช้โต๊ะทั้งหลาย

3 เหตุฉะนั้น พี่น้องทั้งหลาย พวกท่านจงเลือกเจ็ดคนในท่ามกลางพวกท่านที่มีชื่อเสียงดี เติมเปี่ยมด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์และสติปัญญา ผู้ซึ่งพวกเราจะตั้งไว้ให้ดูแลกิจธุระนี้

4 แต่พวกเราจะอุทิศตัวอย่างชะมัดเข้มข้นต่อการอธิษฐาน และต่อการปรนนิบัติแห่งพระวาระ”

5 และคำกล่าวนี้เป็นที่เห็นชอบของคนเหล่านั้นทั้งหมด และพวกเขาได้เลือกสเทเฟน ผู้เติมเปี่ยมด้วยความเชื่อและเติมเปี่ยมด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ และฟิลิป และโปรโครัส และนิคาโนร์ และทิโมน และปารเมนัส และนิโคเลาส์ซึ่งเป็นผู้เข้าจารีตจากเมืองอันทิโอก

6 ผู้ซึ่งเขาทั้งหลายตั้งไว้ต่อหน้าพวกอัครทูต และเมื่อพวกอัครทูตได้อธิษฐานแล้ว พวกเขาได้วางมือของตนบนคนทั้งเจ็ดนั้น

7 และพระวาระของพระเจ้าได้เจริญขึ้น และจำนวนของพวกสาวกก็ทวีขึ้นในกรุงเยรูซาเล็มอย่างมาก และคนเป็นอันมาก

ในพวกปุโรหิตได้เชื่อฟังต่อความเชื่อนั้น
**สเทเฟนถูกกล่าวหาและ
เผชิญหน้ากับความตาย**

8 และสเทเฟนประกอบด้วยความเชื่อและฤทธิ์เดช ได้กระทำบรรดาการมหัศจรรย์และการอัศจรรย์ใหญ่ยิ่งท่ามกลางประชาชน

9 แล้วมีบางคนได้ลุกขึ้น คือคนของธรรมศาลาที่ถูกเรียกว่า ธรรมศาลาของพวกลิเบเรติน และชาวไซริน และชาวอเล็กซานเดรีย และบางคนจากซีลีเชียและเอเซีย โดยโต้แย้งกับสเทเฟน

10 และคนเหล่านั้นไม่สามารถต่อต้านสติปัญญาและพระวิญญาณซึ่งทำให้ท่านพูดนั้น

11 และพวกเขาได้ลอบเอาหลายคนเข้ามา ซึ่งกล่าวว่า “พวกเราได้ยินคนนี้พูดถ้อยคำหมิ่นประมาทต่าง ๆ ต่อโมเสสและต่อพระเจ้า”

12 และพวกเขาขยุ่งประชาชนและพวกผู้อาวุโสกับพวกธรรมจารย์ และมาหาสเทเฟน และจับเขา และนำเขาไปยังสภา

13 และได้ตั้งพวกพยานเท็จขึ้นมา ซึ่งกล่าวว่า “คนนี้ไม่หยุดพูดถ้อยคำหมิ่นประมาทต่าง ๆ ต่อสถานที่บริสุทธิ์นี้และพระราชบัญญัติเลย

14 เพราะพวกเราเคยได้ยินเขากล่าวว่าพระเยซูแห่งนาซาเร็นนี้จะทำลายสถานที่แห่งนี้ และจะเปลี่ยนธรรมเนียมทั้งหลายซึ่งโมเสสได้มอบไว้แก่พวกเรา”

15 และทุกคนที่นั่งในสภานั้น ขณะเพ่งดู

(2) อพย 18:17 (3) 1 ทธ 3:7-13 (4) กจ 2:42 (5) กจ 6:3; 8:5, 26; วว 2:6, 15 (6) กจ 1:24; 2 ทธ 1:6 (7) ยน 12:42; กจ 12:24 (8) กจ 2:43; 5:12; 8:15; 14:3 (10) ลก 21:15 (11) 1 พกษ 21:10, 13 (14) กจ 10:38; 25:8

สเทพน ก็เห็นใบหน้าของท่านราวกับเป็น
ใบหน้าของทูตสวรรค์องค์หนึ่ง

บทที่ 7

1 แล้วมหาปุโรหิตกล่าวว่า “สิ่งเหล่านี้
เป็นดังนั้นหรือ”

สเทพนได้เล่าถึงการที่พระเจ้า

ได้ทรงกระทำไว้กับชนชาติอิสราเอล

2 และสเทพนกล่าวว่า “ท่านทั้งหลาย พี่
น้องและบรรดาท่านผู้อาวุโส ขอตั้งใจฟัง
เถิด พระเจ้าแห่งสง่าราศีได้ทรงปรากฏ
แก่อับราฮัมบรรพบุรุษของพวกเรา เมื่อ
ท่านอยู่ในประเทศเมโสโปเตเมีย ก่อนที่
ท่านอาศัยอยู่ในเมืองฮาราน

3 และได้ตรัสกับท่านว่า ‘เจ้าจงออกไป
จากประเทศของเจ้า และจากญาติพี่น้อง
ของเจ้า และมายังแผ่นดินซึ่งเราจะสำแดง
ให้เจ้าเห็น’

4 แล้วอับราฮัมได้ออกจากแผ่นดินของ
ชาวเคลเดีย และอาศัยอยู่ในเมืองฮาราน
และจากที่นั่น เมื่อบิดาของท่านสิ้นชีพ
แล้ว พระองค์ทรงย้ายท่านเข้ามาในแผ่นดิน
นี้ ที่ซึ่งท่านทั้งหลายอาศัยอยู่ตอนนี้

5 และพระองค์ไม่โปรดให้ท่านมีมรดกใน
แผ่นดินนี้ ไม่เลย แม้แต่ส่วนที่สามารถ
วางเท้าของท่านก็ไม่ได้ แต่พระองค์ทรง
สัญญาว่าพระองค์จะประทานแผ่นดินนี้
แก่ท่านเป็นกรรมสิทธิ์ และแก่เชื้อสาย
ของท่านที่มาภายหลังท่าน ขณะเมื่อท่าน
ยังไม่มีบุตร

6 และพระเจ้าตรัสตั้งนี้ว่า เชื้อสายของ
ท่านจะอาศัยอยู่ในต่างประเทศ และชาว

ประเทศนั้นจะนำพวกเขาเข้าไปสู่ความ
เป็นทาส และจะปฏิบัติอย่างชั่วร้ายต่อ
พวกเขาเป็นเวลาสี่ร้อยปี

7 ‘และเราจะพิพากษาประเทศที่พวกเขา
จะเป็นทาสนั้น’ พระเจ้าตรัส ‘และหลัง
จากนั้นพวกเขาจะออกมาและปรนนิบัติ
เราในสถานที่แห่งนี้’

8 และพระองค์ได้ทรงตั้งพันธสัญญาแห่ง
การเข้าสู่หนัดไว้กับอับราฮัม และอับรา-
ฮัมจึงให้กำเนิดอิสอัค และให้อิสอัคเข้า
สู่หนัดในวันที่แปด และอิสอัคให้กำเนิด
ยาโคบ และยาโคบให้กำเนิดบรรพบุรุษ
สิบสองคนนั้น

9 และบรรพบุรุษเหล่านั้น เพราะ
ความอิจฉาได้ขายโยเซฟเข้าไปในประเทศ
อียิปต์ แต่พระเจ้าทรงสถิตอยู่กับโยเซฟ

10 และโปรดช่วยโยเซฟให้พ้นจากความ
ทุกข์ลำบากทั้งสิ้นของท่าน และทรงให้
ท่านเป็นที่โปรดปรานและมีสติปัญญาใน
สายพระเนตรของฟาโรห์ กษัตริย์แห่งประ
เทศอียิปต์ และท่านได้ตั้งโยเซฟให้เป็น
ผู้ปกครองประเทศอียิปต์กับทั้งพระราช
สำนักของท่าน

11 บัดนี้ได้บังเกิดการกันดารอาหารทั่ว
แผ่นดินอียิปต์และคานาอัน และมีความ
ทุกข์ลำบากมาก และบรรพบุรุษของพวก
เราหาอาหารไม่พบ

12 แต่เมื่อยาโคบได้ยินว่ามีข้าวอยู่ในประ
เทศอียิปต์ ท่านจึงส่งบรรพบุรุษของพวก
เราไปเป็นครั้งแรก

13 และในครั้งที่สอง โยเซฟถูกเปิดเผย

(2) ปฐม 11:31; สดต 29:3; กจ 22:1 (3) ปฐม 12:1 (4) ปฐม 11:31 (5) ปฐม 12:7 (6) ปฐม 15:13; อพย 1:8
(7) อพย 3:12; 14:13-31 (8) ปฐม 17:9-14; 21:1-5 (9) ปฐม 37:4, 11, 28; 39:2, 21, 23
(10) ปฐม 41:38-44 (11) ปฐม 41:54; 42:5 (12) ปฐม 42:1-2 (13) ปฐม 45:4, 16

แก่พวกพี่น้องของท่าน และญาติพี่น้องของท่านถูกเปิดเผยแก่ฟาโรห์

14 แล้วโยเซฟได้ส่งไป และเชอญาโคบบิดาของท่านให้มาหาท่าน กับบรรดาญาติพี่น้องของท่านเจ็ดสิบห้าคน

15 ดังนั้นยาโคบจึงได้ลงไปยังประเทศอียิปต์ และได้สิ้นชีพ ทั้งท่านกับบรรพบุรุษของเรา

16 และถูกนำเข้าไปในเมืองเซเคม และถูกฝังไว้ในอุโมงค์ที่อับราฮัมซื้อด้วยเงินจำนวนหนึ่ง จากบุตรชายทั้งหลายของฮาโมร์บิดาของเซเคม

17 แต่เมื่อเวลาแห่งพระสัญญานั้นใกล้เข้ามาแล้ว ซึ่งพระเจ้าได้ทรงปฏิญาณไว้กับอับราฮัม ประชากรอิสราเอลได้เติบโตขึ้นและทวีคูณในประเทศอียิปต์

18 จนกระทั่งกษัตริย์อีกองค์หนึ่งได้ขึ้นเสวยราชย์ ซึ่งไม่รู้จักโยเซฟ

19 กษัตริย์องค์เดียวกันนั้นได้ทรงออกอุบายกับญาติพี่น้องของเรา และปฏิบัติอย่างชั่วร้ายต่อบรรพบุรุษของเรา เพื่อที่พวกเขาจะโยนทิ้งบรรดาลูกอ่อนของพวกเขาเสีย เพื่อไม่ให้ลูกอ่อนเหล่านั้นมีชีวิตรอดอยู่ได้

20 ในเวลานั้นโมเสสได้ถือกำเนิด และรูปร่างยิ่งนัก และได้รับการเลี้ยงดูให้เติบโตในบ้านของบิดาจนครบสามเดือน

21 และเมื่อลูกอ่อนนั้นถูกทิ้งออกไปแล้ว ราชธิดาของฟาโรห์ก็เอาลูกอ่อนนั้นขึ้นมา และได้เลี้ยงลูกอ่อนนั้นไว้ต่างบุตรชายของตนเอง

22 และโมเสสได้เรียนรู้ในปัญญาทั้งสิ้นของชาวอียิปต์ และมีความสามารถมากในการพูดและในกิจการต่าง ๆ

23 และเมื่อโมเสสมีอายุได้สี่สิบปีเต็มแล้ว ในใจของท่านก็อยากที่จะไปเยี่ยมญาติพี่น้องของท่าน คือลูกหลานของอิสราเอล

24 และเมื่อเห็นคนหนึ่งเฝ้าพวกเขาถูกทำร้าย ท่านจึงปกป้องเขา และแก้แค้นให้คนที่ถูกกดขี่นั้น และได้ฆ่าชาวอียิปต์คนนั้น

25 ด้วยว่าท่านคาดว่าญาติพี่น้องของท่านคงจะเข้าใจว่า ด้วยมือของท่านพระเจ้าจะทรงช่วยพวกเขาให้รอดพ้น แต่พวกเขาหาเข้าใจไม่

26 และวันต่อมา โมเสสได้สำแดงตนเองแก่พวกเขาขณะที่พวกเขาวิวาทกันอยู่ และอยากจะให้พวกเขากลับคืนดีกันอีก โดยกล่าวว่า ‘ท่านทั้งหลายเอ๋ย พวกท่านเป็นพี่น้องกัน ไฉนพวกท่านจึงทำผิดต่อกันและกันเล่า’

27 แต่คนที่ทำผิดต่อเพื่อนบ้านของตนนั้นผลึกโมเสสออกไป โดยกล่าวว่า ‘ใครแต่งตั้งท่านให้เป็นผู้ครอบครองและผู้พิพากษาเหนือพวกเขา’

28 ท่านจะฆ่าข้าพเจ้าเหมือนกับที่ท่านได้ฆ่าคนอียิปต์คนนั้นเมื่อวานนี้หรือ’

29 แล้วโมเสสจึงหนีไปเมื่อได้ยินถ้อยคำนี้ และเป็นคนแปลกหน้าในแผ่นดินมีเดียน ซึ่งที่นั่นท่านให้กำเนิดบุตรชายสองคน

30 และเมื่อล่วงไปได้สี่สิบปีแล้ว ในถิ่น

(14) ปฐก 45:9, 27 (15) ปฐก 46:1-7; 49:33 (16) ปฐก 23:16 (17) ปฐก 15:13; อพย 1:7

(18) อพย 1:8 (19) อพย 1:22 (20) อพย 2:1 (21) อพย 2:3-10 (22) ลก 24:19 (23) อพย 2:11

(27) อพย 2:14 (29) อพย 2:15, 21-22; สบ 11:27 (30) อพย 3:1-10

ทูลกันดารแห่งภูเขาซีนาย มีทูตสวรรค์องค์หนึ่งขององค์พระผู้เป็นเจ้ามาปรากฏแก่ท่านในเปลวไฟในพุ่มไม้

31 เมื่อโมเสสเห็นสิ่งนี้ ท่านก็ประหลาดใจในสิ่งที่ได้เห็นนั้น และขณะที่ท่านกำลังเข้ามาใกล้เพื่อจะมองดูสิ่งนั้น พระสุรเสียงขององค์พระผู้เป็นเจ้าก็ตรัสกับท่าน
32 โดยตรัสว่า ‘เราเป็นพระเจ้าแห่งบรรพบุรุษของเจ้า เป็นพระเจ้าของอับราฮัม เป็นพระเจ้าของอิสอัค และเป็นพระเจ้าของยาโคบ’ แล้วโมเสสก็ตัวสั่นและไม่กล้ามองดู

33 แล้วองค์พระผู้เป็นเจ้าได้ตรัสกับท่านว่า ‘จงถอดรองเท้าของเจ้าออกเสียจากเท้าของเจ้า เพราะว่าสถานที่ซึ่งเจ้ายืนอยู่นี้เป็นพื้นที่บริสุทธิ์’

34 เราได้เห็น เราได้เห็นความทุกข์เข็ญของประชากรของเราซึ่งอยู่ในประเทศอียิปต์แล้ว และเราได้ยินเสียงคร่ำครวญของพวกเขา และเราลงมาเพื่อจะช่วยพวกเขาให้รอดพ้น และบัดนี้จึงมาเถิด เราจะส่งเจ้าเข้าไปในประเทศอียิปต์’

35 โมเสสผู้นี้ ผู้ซึ่งพวกเขาปฏิเสธโดยกล่าวว่า ‘ใครได้แต่งตั้งท่านให้เป็นผู้ครอบครองและผู้พิพากษา’ ผู้เดียวกันนี้ พระเจ้าทรงส่งให้เป็นผู้ครอบครองและผู้ช่วยให้พ้น โดยมือของทูตสวรรค์ซึ่งได้ปรากฏแก่ท่านในพุ่มไม้

36 ท่านนำเขาทั้งหลายออกมา หลังจากที่ท่านได้แสดงบรรดาการมหัศจรรย์และหมายสำคัญต่าง ๆ ในแผ่นดินอียิปต์

และในทะเลแดง และในถิ่นทุรกันดารเป็นเวลาสี่สิบปี

37 โมเสสคนนี้แหละ ซึ่งได้กล่าวแก่ลูกหลานของอิสราเอลว่า ‘องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าของพวกท่านจะโปรดตั้งผู้พยากรณ์ผู้หนึ่งขึ้นมาแก่พวกท่านจากพวกพี่น้องของพวกท่าน เหมือนอย่างเรา พวกท่านจงฟังผู้นั้น’

38 โมเสสคนนี้แหละ ที่ได้อยู่ในคริสตจักรนั้นในถิ่นทุรกันดารกับทูตสวรรค์ ซึ่งได้ตรัสแก่ท่านในภูเขาซีนาย และอยู่กับบรรพบุรุษของพวกเรา ผู้ซึ่งได้รับพระดำรัสอันทรงชีวิตมาเพื่อให้แก่พวกเรา

39 ผู้ซึ่งบรรพบุรุษของพวกเราไม่ยอมเชื่อฟัง แต่ได้ผลักไสท่านให้ไปจากพวกเขา และในใจของพวกเขาได้หันกลับไปยังแผ่นดินอียิปต์อีก

40 โดยกล่าวแก่อาโรนว่า ‘ขอจงสร้างบรรดาพระให้แก่พวกเราเพื่อที่จะนำหน้าพวกเราไป ด้วยว่าสำหรับโมเสสคนนี้ ซึ่งได้นำพวกเราออกมาจากแผ่นดินอียิปต์นั้น พวกเราไม่ทราบว่าจะเกิดอะไรขึ้นกับท่าน’

41 และพวกเขาได้ทำรูปปลุกวัวในวันเหล่านั้น และได้ถวายเครื่องสัตวบูชาแก่รูปนั้น และมีใจปีติยินดีในบรรดางานแห่งมือของพวกเขาเอง

42 แต่พระเจ้าทรงหันพระพักตร์ไปเสียและปล่อยให้พวกเขาเน่สการบวิวารแห่งฟ้าสวรรค์ ตามที่มีเขียนไว้ในหนังสือของพวกศาสดาพยากรณ์ว่า ‘โอ วงศ์วานแห่ง

(32) มธ 22:32 (33) อพย 3:5 (34) อพย 2:24; สดต 105:26 (35) อพย 2:14 (36) อพย 12:41

(37) พบญ 18:15 (38) อพย 19:3; พบญ 5:27; กท 3:19; ฮบ 5:12 (39) สดต 95:8-11

(40) อพย 32:1 (41) อพย 32:6; พบญ 9:16 (42) 2 พกษ 21:3

อิสราเอลเอ๋ย พวกเจ้าได้ฆ่าสัตว์บูชาเรา และถวายเครื่องบูชาให้แก่เราในถิ่นทุรกันดารถึงสี่สิบปีหรือ

43 ใช่แล้ว เจ้าทั้งหลายได้ห้ามพลับพลาของพระโมเสส และได้เอาดาวแห่งพระของพวกเจ้า คือเรฟาน บรรดารูปเคารพที่พวกเจ้าได้กระทำไว้เพื่อนมัสการพวกมัน และเราจะกวาดเจ้าทั้งหลายให้ไปอยู่พันกรุงบาบิโลน'

44 บรรพบุรุษของพวกเราห้ามพลับพลาแห่งพระโอวาทในถิ่นทุรกันดาร ตามที่พระองค์ได้ทรงกำหนดไว้ โดยตรัสกับโมเสสว่า ท่านควรสร้างพลับพลาขึ้นตามแบบอย่างที่ท่านได้เห็นแล้ว

45 ซึ่งบรรพบุรุษของพวกเราที่มาภายหลังเช่นกัน พร้อมกับโยชูวาได้นำพลับพลาขึ้นเข้ามาเพื่อถือกรรมสิทธิ์ของคนต่างชาติ ผู้ซึ่งพระเจ้าได้ทรงขับไล่ไปให้พ้นหน้าบรรพบุรุษของพวกเรา พลับพลาขึ้นก็มีสี่สิบมาจนถึงสมัยของดาวิด

46 ผู้ซึ่งมีความชอบต่อพระพักตร์พระเจ้า และปรารถนาที่จะหาพระนิเวศน์สำหรับพระเจ้าของยาโคบ

47 แต่ซาโลมอนได้สร้างพระนิเวศน์หลังหนึ่งสำหรับพระองค์

48 ถึงกระนั้นก็ดี องค์ผู้สูงสุดไม่ประทับในวิหารทั้งหลายที่ได้กระทำไว้ด้วยมือมนุษย์ ตามที่ศาสดาพยากรณ์กล่าวไว้ว่า

49 'สวรรค์เป็นบัลลังก์ของเรา และแผ่นดินโลกเป็นแท่นรองเท้าของเรา พวกเจ้าจะสร้างนิเวศน์อะไรสำหรับเรา' องค์พระ

ผู้เป็นเจ้าของตรัส 'หรือที่พำนักของเราอยู่ที่ไหน

50 มือของเราได้กระทำสิ่งเหล่านี้ทั้งสิ้นมิใช่หรือ'

51 ท่านทั้งหลาย คนดื้อรั้นคอแข็ง และไม่เข้าสู่หนัดในใจและหูเอ๋ย ท่านทั้งหลายต่อต้านพระวิญญูณบรสิฐูทธิอยู่เสมอ บรรพบุรุษของพวกท่านทำอย่างไร พวกท่านก็ทำอย่างนั้น

52 มีใครบ้างในพวกศาสดาพยากรณ์ซึ่งบรรพบุรุษของพวกท่านมิได้ข่มเหง และพวกเขาได้ฆ่าบรรดาคนซึ่งได้สำแดงล่วงหน้าถึงการเสด็จมาขององค์ผู้ชอบธรรม ผู้ซึ่งท่านทั้งหลายบัดนี้ได้เป็นพวกผู้ทรยศและฆาตกร

53 ผู้ซึ่งได้รับพระราชบัญญัติโดยการจัดการของเหล่าทูตสวรรค์ และไม่ได้รักษาพระราชบัญญัตินั้นไว้"

พวกเขาได้เอาหิน

ขว้างสเทเฟน

54 เมื่อเขาทั้งหลายได้ยินสิ่งเหล่านี้ พวกเขารู้สึกแฉะใจ และพวกเขาได้ขบเคี้ยวเคี้ยวฟันของพวกเขาเข้าไปในสเทเฟน

55 แต่ท่านซึ่งเต็มเปี่ยมด้วยพระวิญญูณบรสิฐูทธิ ได้เขม้นดูสวรรค์ และเห็นสง่าราศีของพระเจ้า และพระเยซูทรงยืนอยู่เบื้องขวาพระหัตถ์ของพระเจ้า

56 และกล่าวว่า "ดูเถิด ข้าพเจ้าเห็นท้องฟ้าทั้งหลายแหวกออกเป็นช่อง และบุตรมนุษย์ยืนอยู่เบื้องขวาพระหัตถ์ของพระเจ้า"

(43) ยรม 25:9-12 (44) ฮบ 8:5 (45) ยชว 3:14; 2 ซมอ 6:2 (46) 2 ซมอ 7:1 (47) 1 พกษ 6:1-38

(48) 1 พกษ 8:27 (49) อสย 66:1 (50) สดต 102:25 (51) อพย 32:9; สนต 26:41 (52) 2 พศด 36:16

(53) อพย 20:1 (54) กจ 5:33 (55) อพย 24:17; กจ 6:5 (56) ดนล 7:13; มธ 3:16

57 แล้วพวกเขาวิ่งออกมาด้วยเสียงดัง และอุทหูของตน และพร้อมใจกันวิ่งเข้าไปใส่ท่าน

58 และขับไล่ท่านออกจากกรุง และเอาหินขว้างท่าน และพวกเขาขว้างเสื้อผ้าของตนไว้ที่เท้าของชายหนุ่มคนหนึ่ง ซึ่งชื่อของเขาคือซาโล

59 และพวกเขาเอาหินขว้างสเทเฟนที่ร้องทูลต่อพระเจ้า และกล่าวว่า “ข้าแต่พระเยซูเจ้า ขอโปรดรับจิตวิญญาณของข้าพระองค์ไว้”

60 และท่านก็คุกเข่าลง และร้องด้วยเสียงอันดังว่า “พระองค์เจ้าข้า ขอโปรดอย่าทรงถือโทษพวกเขาเพราะบาปนี้เลย” และเมื่อท่านได้กล่าวเช่นนั้นแล้ว ท่านก็สว่างลับไป

บทที่ 8

ซาโลชมหะงคริสตจักร

1 และซาโลเห็นชอบในการฆ่าสเทเฟนเสีย และในเวลานั้นมีการชมหะงครั้งใหญ่ต่อคริสตจักรซึ่งอยู่ที่กรุงเยรูซาเล็ม และเขาทั้งหลายถูกกระจัดกระจายไปทั่วแคว้นยูเดียกับสะมาเรีย นอกจากพวกอัครทูต

2 และพวกคนที่เกรงกลัวพระเจาก็หามสเทเฟนไปยังการฝังศพของท่าน และทำการคร่ำครวญอาลัยถึงท่านอย่างยิ่ง

3 สำหรับซาโลนั้น เขากระทำทารุณต่อคริสตจักร โดยเข้าไปในทุกบ้านทุกเรือน และนุดลากผู้ขายและผู้หญิงทั้งหลายเอาไปจำไว้ในคุก

คริสเตียนที่ถูกกระจัดกระจายไป

ใต้ชนะจิตวิญญาณ

4 เหตุฉะนั้นพวกสาวกทั้งหลายที่ถูกกระจัดกระจายไปนั้น ก็ไปทุกแห่งหนโดยประกาศพระวจนะนั้น

5 แล้วฟิลิปได้ลงไปยังเมืองสะมาเรีย และประกาศพระคริสต์ให้แก่พวกเขา

6 และประชาชนก็พร้อมใจกันตั้งใจฟังสิ่งเหล่านั้นที่ฟิลิปกล่าว โดยได้ยินและได้เห็นการอัศจรรย์ทั้งหลายซึ่งท่านได้กระทำ

7 ด้วยว่าผีโสโครกทั้งหลาย ซึ่งร้องด้วยเสียงดัง ได้ออกมาจากหลายคนที่ถูกสิงอยู่ด้วยผีเหล่านั้น และหลายคนที่เป็นอัมพาต และคนเหล่านั้นที่เป็นง่อย ก็ได้รับการรักษาให้หาย

8 และมีความปีติยินดีอย่างยิ่งในเมืองนั้น

ซีโมน ผู้มีเวทมนตร์

มีใจเชื่อแต่ได้ถูกตำหนิ

9 แต่มีชายคนหนึ่ง ที่ถูกเรียกว่าซีโมน ซึ่งแต่ก่อนในเมืองเดียวกันนั้นเคยใช้เวทมนตร์ และได้ทำให้ชาวสะมาเรียพิศวงหลงไหล โดยยกตัวเองว่าเป็นผู้วิเศษ

10 ผู้ซึ่งคนทั้งลันได้ตั้งใจฟัง ตั้งแต่ผู้น้อยที่สุดถึงผู้ใหญ่ที่สุด โดยกล่าวว่า “ชายคนนี้เป็นมหิทฤทธิของพระเจ้า”

11 และคนทั้งหลายนับถือเขา เพราะว่านานมาแล้วเขาได้ทำให้พวกเขาพิศวงหลงไหลด้วยการทำเวทมนตร์ต่าง ๆ

12 แต่เมื่อพวกเขาเชื่อฟิลิปที่ประกาศ

(58) กจ 22:20 (59) สดต 31:5 (60) มธ 5:44; ลก 23:34 (1) กจ 8:4; 11:19

(2) ปฐก 23:2 (3) กจ 7:58; 1 คร 15:9; กท 1:13 (4) มธ 10:23 (5) กจ 6:5; 8:26

(7) มก 16:17 (9) กจ 5:36; 8:11; 13:6 (12) กจ 1:3; 8:4

สิ่งเหล่านั้นเกี่ยวกับอาณาจักรของพระเจ้า และพระนามของพระเยซูคริสต์แล้ว พวกเขาก็มารับบัพติศมาทั้งชายและหญิง

13 แล้วซีโมนเองได้เชื่อด้วย และเมื่อเขาได้รับบัพติศมาแล้ว เขาก็อยู่กับฟิลิปต่อไป และอัศจรรย์ใจ เมื่อเห็นบรรดาการอัศจรรย์กับหมายสำคัญต่าง ๆ ซึ่งได้ถูกกระทำ

14 บัดนี้ เมื่อพวกอัครทูตซึ่งอยู่ที่กรุงเยรูซาเล็มได้ยินว่า ชาวสะมาเรียได้รับพระวจนะของพระเจ้าแล้ว พวกท่านก็ส่งเปโตรกับยอห์นไปหาพวกเขา

15 ผู้ซึ่ง เมื่อท่านทั้งสองลงไปถึงแล้ว ก็อธิษฐานเพื่อพวกเขา เพื่อที่พวกเขาจะได้รับพระวิญญาณบริสุทธิ์

16 (ด้วยว่าพระองค์ยังไม่ได้เสด็จลงมาสถิตอยู่บนผู้ใดในพวกเขา พวกเขาได้รับบัพติศมาในพระนามของพระเยซูเจ้าเท่านั้น)

17 แล้วท่านทั้งสองได้วางมือของตนบนพวกเขา และพวกเขาได้รับพระวิญญาณบริสุทธิ์

18 และเมื่อซีโมนเห็นว่า โดยการวางมือของอัครทูตทั้งสอง พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงถูกมอบให้ เขาก็เสนอเงินให้ท่านทั้งสอง

19 โดยกล่าวว่า “โปรดให้ฤทธิ์เดชนี้แก่ข้าพเจ้าด้วยเถิด เพื่อว่าบนผู้ใดก็ตามที่ข้าพเจ้าจะวางมือ ผู้นั้นจะได้รับพระวิญญาณบริสุทธิ์”

20 แต่เปโตรได้กล่าวแก่ซีโมนว่า “ให้

เงินของเจ้าพินาศไปด้วยกันกับเจ้าเถิด เพราะเจ้าคิดว่าของประทานของเจ้านั้นสามารถถูกซื้อด้วยเงินได้

21 เจ้าไม่มีส่วนหรือส่วนแบ่งในการนี้เลย เพราะใจของเจ้าไม่ถูกต้องในสายพระเนตรของพระเจ้า

22 เหตุฉะนั้น จงกลับใจใหม่จากความชั่วของเจ้านี้ และอธิษฐานต่อพระเจ้า เพื่อว่าบางทีจะโปรดยกโทษความคิดแห่งใจของเจ้าให้แก่เจ้า

23 เพราะข้าดูออกว่าเจ้ากำลังอยู่ในน้ำดีแห่งความขมขื่น และในเครื่องจำจองแห่งความชั่วช้า”

24 แล้วซีโมนตอบและกล่าวว่า “ขอพวกท่านอธิษฐานต่อองค์พระผู้เป็นเจ้าเพื่อข้าพเจ้าเถิด เพื่อสิ่งเหล่านี้ซึ่งพวกท่านได้กล่าวแล้วนั้นจะไม่ได้อุบัติแก่ตัวข้าพเจ้าสักอย่างเดียว”

25 และท่านทั้งสอง เมื่อท่านทั้งสองได้เป็นพยานและประกาศพระวจนะขององค์พระผู้เป็นเจ้าแล้ว ได้กลับไปยังกรุงเยรูซาเล็ม และได้ประกาศข่าวประเสริฐในหมู่บ้านหลายแห่งของชาวสะมาเรีย

คนที่ชาวเอธิโอเปีย

ได้รับความรอด

26 และทูตสวรรค์ขององค์พระผู้เป็นเจ้าได้พูดกับฟิลิป โดยตรัสว่า “จงลุกขึ้น และไปยังทิศใต้ตามทางที่ลงไปจากกรุงเยรูซาเล็มถึงเมืองกาซา ซึ่งเป็นทะเลทราย”

27 และท่านก็ลุกขึ้นและไป และดูเถิด มี

(14) กจ 5:12, 29, 40 (15) กจ 2:38; 19:2 (16) มธ 28:19; กจ 2:38 (17) กจ 6:6; 19:6; สบ 6:2

(20) 2 พกษ 5:16; อสย 55:1; ดนล 5:17 (21) ยรม 17:9 (22) ดนล 4:27; 2 ทธ 2:25 (23) สบ 12:15

(24) ปฐก 20:7, 17; อพย 8:8; กตว 21:7; 1 พกษ 13:6 (26) กจ 6:5 (27) 1 พกษ 8:41-42; สดต 68:31

ชาวเอธิโอเปียคนหนึ่ง เป็นคนที่ที่มีอำนาจมากได้อำนาจของพระนางคานดาสี พระราชินีของชาวเอธิโอเปีย ผู้เป็นนายคลังทรัพย์ทั้งหมดของพระราชินีนั้น และได้มายังกรุงเยรูซาเล็มเพื่อจะนมัสการ

28 กำลังกลับไป และขณะนั่งอยู่ในรถม้าของท่าน ได้อ่านหนังสืออิสยาห์ศาสตพยากรณ์อยู่

29 แล้วพระวิญาณตรัสกับฟิลิปว่า “จงเข้าไปใกล้ และให้ตัวเจ้าเข้าไปชิดรถม้าคนนี้ได้”

30 และฟิลิปได้วิ่งเข้าไปใกล้ท่าน และได้ยินท่านอ่านหนังสืออิสยาห์ศาสตพยากรณ์ และกล่าวว่า “ท่านเข้าใจสิ่งซึ่งท่านอ่านนั้นไหม”

31 และคนที่ได้กล่าวว่า “ข้าพเจ้าจะเข้าใจได้อย่างไร นอกจากใครสักคนจะชี้แนะข้าพเจ้า” และท่านเชิญฟิลิปให้ขึ้นมาและนั่งรถกับท่าน

32 พระคัมภีร์ตอนซึ่งท่านอ่านอยู่นั้นคือข้อความนี้ “ท่านถูกนำไปเหมือนแกะเพื่อการฆ่า และเหมือนลูกแกะที่เป็นใบ้ยังหน้าผู้ตัดขนของมันฉันใด ท่านก็ไม่อ้าปากของท่านเลยฉันนั้น”

33 ในความอภัยของท่านความยุติธรรมของท่านถูกนำไปเสีย และผู้ใดเล่าจะประกาศเกี่ยวกับพงศ์พันธุ์ของท่าน เพราะว่าชีวิตของท่านถูกตัดเสียจากแผ่นดินโลกแล้ว’

34 และคนที่ตอบฟิลิป และกล่าวว่า “ข้าพเจ้าขอร้องท่าน ศาสตพยากรณ์ผู้นี้

ได้กล่าวข้อความนี้ถึงผู้ใด ถึงถึงตัวท่านเอง หรือถึงผู้อื่น”

35 แล้วฟิลิปได้อ้าปากของท่าน และเริ่มต้นที่ข้อพระคัมภีร์ข้อเดียวกันนั้น และประกาศเรื่องพระเยซูแก่ท่าน

36 และขณะที่ท่านทั้งสองกำลังไปตามทางของท่านทั้งสอง ท่านทั้งสองก็มาถึงที่มีน้ำแห่งหนึ่ง และคนที่กล่าวว่า “ดูเถิดที่นี่มีน้ำ มีอะไรขัดขวางไม่ให้ข้าพเจ้ารับบัพติศมาเล่า”

37 และฟิลิปกล่าวว่า “ถ้าท่านเชื่อด้วยสุดใจของท่าน ท่านก็รับได้” และคนที่ตอบและกล่าวว่า “ข้าพเจ้าเชื่อว่า พระเยซูคริสต์ทรงเป็นพระบุตรของพระเจ้า”

38 และท่านได้สั่งให้หยุดรถม้า และท่านทั้งสองลงไปลงในน้ำ ทั้งฟิลิปกับคนที่ผู้นั้น และฟิลิปก็ให้ท่านรับบัพติศมา

39 และเมื่อท่านทั้งสองขึ้นจากน้ำแล้ว พระวิญาณขององค์พระผู้เป็นเจ้าทรงรับฟิลิปไปเสีย คนที่นั้นจึงไม่ได้เห็นท่านอีกเลย และท่านจึงไปตามทางของท่านด้วยความปีติยินดี

40 แต่ฟิลิปถูกพบที่เมืองอาโซทัส และเมื่อเดินทางผ่านเข้าไป ท่านก็ประกาศในทุกคน จนกระทั่งท่านได้มาถึงเมืองซีซาร์ยา

บทที่ 9

เขาโลกกลับใจเสียใหม่

อย่างน่าอัศจรรย์

1 และเขาโลซึ่งยังกล่าวการข่มขู่และการสังหารต่อต้านพวกสาวกขององค์พระผู้

(32) อสย 53:7-8; มธ 26:62 (33) ลก 23:1-25

(35) ลก 24:27; กจ 17:2 (36) กจ 10:47 (37) มธ 16:16

(39) 1 พกษ 18:12 (40) กจ 21:8 (1) กจ 7:57; กท 1:13; 1 ทธ 1:13

เป็นเจ้าของอยู่ ได้ไปห้ามหาปุโรหิต

2 และขอจดหมายหลายฉบับจากท่าน เพื่อไปยังบรรดาธรรมศาลาในเมืองดามัสกัส เพื่อว่าถ้าเขาพบผู้ใดแห่งทางนี้ ไม่ว่าพวกเขาเป็นชายหรือหญิง เขาจะได้มัด

พวกเขาไว้พามายังกรุงเยรูซาเล็ม

3 และขณะที่เขาเดินทางไป เขาเข้ามาใกล้เมืองดามัสกัส และในทันใดนั้นมีแสงสว่างส่องมาจากฟ้าล้อมตัวเขาไว้รอบ

4 และเขาล้มลงถึงพื้นดิน และได้ยินพระสุรเสียงตรัสแก่เขาว่า “เฮโล เฮโลเอ๋ย เจ้าชมเหงเราทำไม”

5 และเขากล่าวว่า “พระองค์ทรงเป็นผู้ใด พระองค์เจ้าข้า” และองค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสว่า “เราคือเยซู ผู้ซึ่งเจ้าชมเหงนั้น เป็นการยากที่เจ้าจะถือประกาศ”

6 และเฮโลก็ตัวสั่นและประหลาดใจจึงกล่าวว่า “พระองค์เจ้าข้า พระองค์ประสงค์จะให้ข้าพระองค์ทำอะไร” และองค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสแก่เขาว่า “จงลุกขึ้น และเข้าไปในเมือง และจะบอกให้ทราบว่าจะต้องทำอะไร”

7 และคนทั้งหลายซึ่งเดินทางไปด้วยกันกับเขาก็ยืนนิ่งพูดไม่ออก โดยได้ยินพระสุรเสียงนั้น แต่ไม่เห็นผู้ใด

8 และเฮโลได้ลุกขึ้นจากพื้นดิน และเมื่อลืมตาของเขาแล้ว เขาก็ไม่เห็นผู้ใด แต่คนเหล่านั้นได้จับมือของเขา และพาเขาเข้ามาในเมืองดามัสกัส

9 และเขามองอะไรไม่เห็นอยู่สามวัน และมีได้กินหรือดื่มอะไรเลย

10 และมีสาวกคนหนึ่งอยู่ที่เมืองดามัสกัส ชื่ออานาเนีย และองค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสกับเขาในนิมิตว่า “อานาเนียเอ๋ย” และอานาเนียทูลว่า “ดูเถิด ข้าพระองค์อยู่ที่นี้ พระองค์เจ้าข้า”

11 และองค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสกับเขาว่า “จงลุกขึ้น และไปที่ถนนซึ่งเรียกว่าถนนตรง และในบ้านของยูดาสให้ถามหาชายคนหนึ่งซึ่งเรียกว่า เฮโล ชาวเมืองทาร์ซัส เพราะดูเถิด เขากำลังอธิษฐานอยู่

12 และได้เห็นในนิมิตว่าชายคนหนึ่งชื่ออานาเนีย กำลังเข้ามา และวางมือของเขาบนเขา เพื่อเขาจะได้รับการมองเห็นของเขา”

13 แล้วอานาเนียทูลตอบว่า “พระองค์เจ้าข้า ข้าพระองค์ได้ยินจากหลายคนเรื่องชายผู้นี้ว่า เขาได้กระทำความชั่วร้ายมาก เพียงใดต่อพวกวิสุทธิชนของพระองค์ที่กรุงเยรูซาเล็ม

14 และที่นี่เขาได้อำนาจมาจากพวกปุโรหิตใหญ่ ให้ผูกมัดบรรดาคนที่ร้องออกพระนามของพระองค์”

15 แต่องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสกับเขาว่า “จงไปตามทางของเจ้าเถิด เพราะว่าคนนั้นเป็นภษณะที่ทรงเลือกสรรไว้แล้วสำหรับเรา เพื่อจะนำนามของเราไปต่อหน้าพวกคนต่างชาติ และบรรดา กษัตริย์ และลูกหลานของอิสราเอล

16 เพราะว่าเราจะสำแดงให้เขาเห็นว่า เขาจะต้องทนทุกข์ลำบากมากเท่าใด เพราะเห็นแก่นามของเรา”

(2) กจ 22:5 (3) กจ 22:6; 26:12 (4) มธ 25:40 (6) ลก 3:10; กจ 2:37; 16:30 (7) ดนล 10:7; ยน 12:29

(10) กจ 22:12 (11) กจ 21:39 (13) กจ 9:1 (14) กจ 7:59; 1 คร 1:2; 2 ทธ 2:22

(15) กจ 13:2; รม 1:1; 1 คร 15:10; กท 1:15; อฟ 3:7-8 (16) กจ 20:23; 2 คร 4:11; กท 6:17; ฟป 1:29-30

**เขาโลเต็มเปี่ยมด้วยพระวิญญาณ
บริสุทธิ์และประกาศข่าวประเสริฐ**

17 และอานาเนียก็ไปตามทางของเขา และเข้าไปในบ้านนั้น และวางมือของเขา บนเขาโลกล่าวว่า “พี่เขาโลเอ๋ย องค์พระผู้เป็นเจ้าคือพระเยซู ผู้ซึ่งได้ทรงปรากฏแก่ท่านในทางที่ท่านมานั้น ได้ทรงส่งข้าพเจ้ามา เพื่อท่านจะได้รับการมองเห็นของท่าน และเพื่อจะเต็มเปี่ยมด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์”

18 และในทันใดนั้นมืออะไรเหมือนเกล็ดตกจากตาของเขาโล และท่านได้รับการมองเห็นในทันที และได้ลุกขึ้น และรับบัพติศมา

19 และเมื่อท่านได้รับประทานอาหารแล้ว ท่านก็มีกำลังขึ้น แล้วเขาโลอยู่กับพวกสาวกในเมืองตามัสกัสหลายวัน

20 และในทันทีที่ท่านได้ประกาศพระคริสต์ในธรรมศาลาทั้งหลายว่า พระองค์ทรงเป็นพระบุตรของพระเจ้า

21 แต่บรรดาคนที่ได้ยินท่านก็ประหลาดใจ และกล่าวว่า “คนนี้มีไข้หรือที่ได้ทำลายคนเหล่านั้นที่ร้องออกพระนามนี้ในกรุงเยรูซาเล็ม และมาที่นี่เพื่อจุดประสงค์นั้น เพื่อเขาจะได้ผูกมัดคนเหล่านั้นพาไปยังพวกปุโรหิตใหญ่”

เขาโลหลบหนีรอดได้และ

ได้รับการยอมรับที่กรุงเยรูซาเล็ม

22 แต่เขาโลยังมีกำลังทวีขึ้น และทำให้พวกยิวซึ่งอาศัยอยู่ที่เมืองตามัสกัสสับสนโดยพิสูจนัว่า พระองค์นี้ทรงเป็นพระ

คริสต์อย่างแท้จริง

23 และหลังจากหลายวันผ่านไปแล้ว พวกยิวก็ปรึกษากันว่าจะฆ่าท่านเสีย

24 แต่การปองร้ายของพวกเขาได้ถูกเปิดเผยแก่เขาโล และเขาทั้งหลายได้เฝ้าประตูเมือง ทั้งกลางวันและกลางคืน เพื่อจะฆ่าท่าน

25 แล้วพวกสาวกได้พาท่านไปในเวลากลางคืน และหย่อนท่านลงข้างกำแพงในกระบุงใหญ่

26 และเมื่อเขาโลมาถึงกรุงเยรูซาเล็มแล้ว ท่านพยายามที่จะรวมตัวกับพวกสาวก แต่พวกเขาทุกคนกลัวท่าน และไม่เชื่อว่าท่านเป็นสาวก

27 แต่บาร์นาบัสได้รับท่านไว้ และพาท่านไปหาพวกอัครทูต และประกาศแก่พวกเขาว่าท่านได้เห็นองค์พระผู้เป็นเจ้าตามทางอย่างไร และที่พระองค์ได้ตรัสแก่ท่าน และที่ท่านได้ประกาศด้วยใจกล้าที่เมืองตามัสกัสในพระนามของพระเยซูอย่างไร

28 และท่านก็อยู่กับพวกเขาในการเข้ามาและการออกไปที่กรุงเยรูซาเล็ม

29 และท่านประกาศด้วยใจกล้าในพระนามของพระเยซูเจ้า และได้โต้แย้งกับพวกกรีก แต่พวกนั้นหาช่องที่จะฆ่าท่านเสีย

30 ซึ่งเมื่อพวกพี่น้องทราบแล้ว พวกเขาก็พาท่านให้ลงไปยังเมืองซีซารียา และส่งท่านต่อไปยังเมืองทาร์ซัส

31 ดังนั้น คริสตจักรทั้งหลายตลอดทั่ว

(17) กจ 2:4 (19) กจ 26:20 (21) กจ 8:3; กท 1:13 (22) กจ 18:28 (23) กจ 23:12; 2 คร 11:26

(24) 2 คร 11:32 (25) ยชว 2:15; 1 ซมอ 19:12 (26) กจ 22:17 (27) กจ 4:36

(28) กท 1:18 (29) กจ 6:1; 2 คร 11:26 (31) สดต 34:9

แคว้นยูเดีย และแคว้นกาลิลี และแคว้นสะมาเรีย จึงมีความสุข และได้รับการเสริมสร้างให้จำเริญขึ้น และขณะดำเนินชีวิตในความยำเกรงองค์พระผู้เป็นเจ้า และในการปลอบประโลมใจของพระวิญญาณบริสุทธิ์ พวกเขาทวีมากขึ้น

ไอเนอัสได้รับการรักษาให้หาย

32 และต่อมา ขณะที่เปโตรเที่ยวไปตลอดทุกแห่งแล้ว ท่านก็ลงมาหาพวกวิสุทธิชนซึ่งอาศัยอยู่ในเมืองลิดดาด้วย

33 และที่นั่นเปโตรพบชายคนหนึ่งชื่อไอเนอัส ซึ่งได้นอนป่วยติดเตียงมาเป็นเวลาแปดปีแล้ว และป่วยอยู่เป็นอัมพาต

34 และเปโตรกล่าวแก่เขาว่า “ไอเนอัสเอ๋ย พระเยซูคริสต์โปรดให้ท่านหายสมบูรณ์แล้ว จงลุกขึ้น และเก็บที่นอนของท่านเถิด” และไอเนอัสได้ลุกขึ้นทันที

35 และทุกคนที่อาศัยอยู่ที่เมืองลิดดา และที่ราบซาโรนได้เห็นเขา และกลับใจมาหาคองค์พระผู้เป็นเจ้า

โตรคัสฟื้นขึ้นมาจากความตาย

36 บัดนี้ที่เมืองยัฟฟา มีสาวกคนหนึ่งชื่อทาบิธา ซึ่งแปลว่า โตรคัส หญิงคนนี้บริบูรณ์ด้วยการงานที่ดีหลายประการ และการให้ทานมากมาย ซึ่งนางได้กระทำ

37 และต่อมาในวันเหล่านั้น หญิงคนนี้ก็ป่วยลงและถึงแก่ความตาย ผู้ซึ่งเมื่อพวกเขาได้อาบน้ำศพแล้ว พวกเขาก็วางหญิงคนนี้ไว้ในห้องชั้นบน

38 และเพราะว่าเมืองลิดดาอยู่ใกล้กับเมืองยัฟฟา และพวกสาวกได้ยินว่าเปโตร

อยู่ที่นั่น พวกเขาจึงส่งชายสองคนไปหาท่าน โดยขอร้องท่านไม่ให้รอช้าที่จะมาหาพวกเขา

39 แล้วเปโตรจึงลุกขึ้น และไปกับพวกเขา เมื่อท่านมาถึงแล้ว พวกเขา ก็พาท่านขึ้นไปในห้องชั้นบน และหญิงม่ายทุกคนเหล่านั้นได้ยืนอยู่ข้างท่าน โดยร้องไห้และแสดงบรรดาเสื้อคลุมกับเสื้อผ้าต่าง ๆ ซึ่งโตรคัสทำ ขณะที่นางอยู่กับพวกนาง

40 แต่เปโตรให้ทุกคนออกไปข้างนอก และคุกเข่าลงและอธิษฐาน และหันตัวมายังศพนั้นกล่าวว่า “ทาบิธาเอ๋ย จงลุกขึ้น” และทาบิธาก็ลืมตาของนาง และเมื่อนางเห็นเปโตร นางก็ลุกขึ้นนั่ง

41 และเปโตรยื่นมือของท่านออก และพยุงนางขึ้น และเมื่อท่านได้เรียกวิสุทธิชนทั้งหลายกับพวกหญิงม่ายแล้ว ท่านก็มอบเธอผู้มีชีวิตให้แก่พวกเขา

42 และเรื่องนี้ถูกลือไปตลอดทั่วเมืองยัฟฟา และคนเป็นอันมากเชื่อในองค์พระผู้เป็นเจ้า

43 และต่อมา เปโตรอาศัยอยู่หลายวันในเมืองยัฟฟา กับคนหนึ่งชื่อ ซีโมน เป็นช่างฟอกหนัง

บทที่ 10

โครเนลิอัสแสวงหาพระเจ้า

1 ยังมีชายคนหนึ่งในเมืองซีซาริยาที่มีนามว่า โครเนลิอัส เป็นนายร้อยอยู่ในกองทหารที่เรียกว่ากองอิตาเลีย

2 เป็นคนที่นมัสการพระเจ้า และเป็นคนที่ยำเกรงพระเจ้าพร้อมด้วยทั้งครัวเรือน

(32) กจ 8:14 (34) กจ 3:6, 16; 4:10 (35) 1 พศต 5:16; อสย 33:9; กจ 11:21 (36) 1 ทธ 2:10; ทด 3:8

(37) กจ 1:13 (40) มธ 9:25; มก 5:41-42; ลก 22:41; ยน 11:43 (42) ยน 11:45

(43) กจ 10:6 (1) กจ 8:40; 23:23 (2) กจ 8:2; 10:22, 35; 13:16, 26

ของท่าน ซึ่งได้ให้ทานมากมายแก่ประชาชน และอธิษฐานต่อพระเจ้าเสมอ

3 ท่านได้เห็นในนิมิตอย่างชัดเจนประมาณเวลาบ่ายสามโมง มีทูตสวรรค์องค์หนึ่งของพระเจ้า กำลังเข้ามาหาท่าน และกล่าวแก่ท่านว่า “ใครเนลีสเอ๋ย”

4 และเมื่อใครเนลีสเข้มนดูทูตสวรรค์องค์นั้น ท่านก็ตกใจกลัว และกล่าวว่า “สิ่งนี้เป็นประการใด พระองค์เจ้าข้า” และทูตสวรรค์ได้กล่าวกับท่านว่า “บรรดาคำอธิษฐานของท่านและทานทั้งหลายของท่าน ได้ขึ้นไปเป็นที่ระลึกถึงต่อพระพักตร์พระเจ้าแล้ว

5 และบัดนี้จึงส่งพวกคนไปยังเมืองยัฟฟา และเชิญคนหนึ่งมาชื่อ ซีโมน ผู้ซึ่งมีนามสกุลว่า เปโตร

6 เปโตรอาศัยอยู่กับคนหนึ่งชื่อ ซีโมน เป็นช่างฟอกหนัง ผู้ซึ่งบ้านของเขาอยู่ริมฝั่งทะเล เปโตรจะบอกท่านว่าท่านควรจะทำอะไร”

7 และเมื่อทูตสวรรค์ซึ่งพูดกับใครเนลีสจากไปแล้ว ท่านได้เรียกคนใช้สองคนของท่าน กับทหารคนหนึ่งที่มีสการพระเจ้าจากคนเหล่านั้นที่ปรนนิบัติท่านเสมอ

8 และเมื่อท่านได้สำแดงบรรดาสິงเหล่านี้ให้พวกเขาแล้ว ท่านจึงส่งพวกเขาไปยังเมืองยัฟฟา

เปโตรได้เห็นนิมิต

9 ในวันต่อมา ขณะที่คนเหล่านั้นกำลังเดินทางต่อไปอยู่นั้น และเข้ามาใกล้เมืองแล้ว เปโตรขึ้นไปบนหลังคาบ้านเพื่อจะ

อธิษฐานประมาณเวลาเที่ยงวัน

10 และท่านเริ่มรู้สึกหิวมาก และอยากจะรับประทานอาหาร แต่ขณะที่พวกเขายังจัดเตรียมอยู่ เปโตรได้เข้าสู่วังค์

11 และได้เห็นท้องฟ้าแหวกออกเป็นช่อง และมีภาชนะอย่างหนึ่งลอยลงมายังท่าน ราวกับเป็นผ้าผืนใหญ่ผูกติดกันทั้งสี่มุม และถูกหย่อนลงมายังพื้นโลก

12 ในภาชนะนั้นมีสัตว์สี่เท้าทุกอย่างแห่งแผ่นดินโลก และบรรดาสัตว์ป่า และสัตว์เลื้อยคลานทั้งหลาย และนกต่าง ๆ ในอากาศ

13 และมีพระสุรเสียงมายังท่านว่า “จงลุกขึ้น เปโตรเอ๋ย ฆ่าและกินเถิด”

14 แต่เปโตรทูลว่า “แบบนี้ไม่ได้ พระองค์เจ้าข้า เพราะว่าข้าพระองค์ไม่เคยรับประทานสิ่งใด ๆ ที่เป็นของต้องห้ามหรือของเป็นมลทินเลย”

15 และพระสุรเสียงตรัสกับท่านอีกเป็นครั้งที่สองว่า “ซึ่งพระเจ้าได้ทรงชำระแล้ว เจ้าอย่าเรียกว่าเป็นของต้องห้าม”

16 สิ่งนี้ได้กระทำถึงสามครั้ง และภาชนะนั้นก็ถูกรับขึ้นไปอีกในท้องฟ้า

เปโตรไปที่

เมืองซีซารียา

17 บัดนี้ ขณะที่เปโตรยังสงสัยในตัวเองว่า นิมิตที่ท่านเห็นนั้นมีความหมายอะไร ดูเถิด พวกคนซึ่งถูกส่งมาจากใครเนลีสนั้น ได้ถามหาถึงบ้านของซีโมนและยืนอยู่หน้าประตูรั้ว

18 และร้องเรียก และถามว่า ซีโมน ซึ่งมี

(3) กจ 10:30; 11:13 (5) กจ 11:13-14 (6) กจ 9:43; 11:14 (9) กจ 10:9-32; 11:5-14
(11) อสค 1:1; มธ 3:16; กจ 7:56; วา 4:1 (14) ลนต 11:4; พบญ 14:3, 7; อสค 4:14
(15) มธ 15:11; มก 7:19; กจ 10:28; รม 14:14; 1 คร 10:25

นามสกุลว่า เปโตร พักอยู่ที่นั่นหรือไม่
19 ขณะที่เปโตรตรีกตรองอยู่เรื่องนิมิต
นั้น พระวิญญาณก็ตรัสกับท่านว่า “ดูเถิด
ชายสามคนตามหาเจ้า

20 เหตุฉะนั้นจงลุกขึ้น และเจ้าจงลงไป
ข้างล่าง และไปกับพวกเขาเถิด โดยไม่
สงสัยอะไรเลย เพราะว่าเราได้ส่งพวกเขา
มา”

21 แล้วเปโตรได้ลงไปหาคนเหล่านั้นซึ่ง
ถูกส่งมายังท่านจากโครเนลิอัส และกล่าว
ว่า “ดูเถิด ข้าพเจ้าเป็นคนที่พวกท่านตาม
หา นั้น อะไรเป็นสาเหตุที่พวกท่านมา”

22 และพวกเขาตอบว่า “นายร้อยโคร-
เนลิอัส เป็นคนชอบธรรมและเป็นคนที่
เกรงกลัวพระเจ้า และมีชื่อเสียงดีในท่าม
กลางบรรดาชนชาติยิว ได้รับคำเตือนจาก
พระเจ้าโดยผ่านทูตสวรรค์ผู้บริสุทธิ์องค์
หนึ่ง ให้มาเชิญท่านเข้าไปในบ้านของท่าน
เพื่อจะฟังถ้อยคำทั้งหลายของท่าน”

โครเนลิอัสและญาติพี่น้อง

ไต่ยืนข่าวประเสริฐ

23 แล้วเปโตรจึงเชิญพวกเขาให้เข้ามา
และให้พวกเขาพักอยู่ที่นั่น และในวันต่อ
มา เปโตรก็ไปกับพวกเขา และพวกพี่น้อง
บางคนจากเมืองยัฟฟา ก็ไปกับท่าน

24 และในวันต่อมาพวกเขาก็เข้าไปใน
เมืองซีซารียา และโครเนลิอัสกำลังคอย
รับรองพวกเขาอยู่ และได้เชิญญาติพี่น้อง
ของท่าน กับเพื่อนสนิททั้งหลายให้มาประ
ชุมกันอยู่แล้ว

25 และขณะที่เปโตรกำลังเข้ามา โครเน-

ลิอัสก็ต้อนรับท่าน และหมอบลงที่เท้า
ของท่าน และนมัสการท่าน

26 แต่เปโตรได้จับตัวโครเนลิอัสให้ลุก
ขึ้น โดยกล่าวว่า “จงยืนขึ้นเถิด ข้าพเจ้า
เองก็เป็นแต่มนุษย์เหมือนกัน”

27 และขณะที่โครเนลิอัสกำลังสนทนากับ
ท่านอยู่ เปโตรได้เข้าไป และพบคนเป็น
อันมากที่มาประชุมกันอยู่

28 และเปโตรกล่าวแก่คนเหล่านั้นว่า
“ท่านทั้งหลายทราบแล้วว่า เป็นสิ่งที่ผิด
พระราชบัญญัติสำหรับคนที่เป็นชนชาติ
ยิวที่จะคบให้สนิทหรือเข้าเฝ้ากับคนต่าง
ชาติ แต่พระเจ้าได้ทรงสำแดงแก่ข้าพเจ้า
แล้วว่า ข้าพเจ้าไม่ควรเรียกคนหนึ่งคนใด
ว่าเป็นที่ห้ามหรือเป็นมลทิน

29 เหตุฉะนั้น ข้าพเจ้าจึงมายังพวกท่าน
โดยปราศจากการคัดค้าน ทั้งนี้ที่ข้าพเจ้า
ได้รับเชิญให้มา เหตุฉะนั้นข้าพเจ้าจึงขอ
ถามว่า พวกท่านเชิญข้าพเจ้าให้มาด้วย
ประสงค์อะไร”

30 และโครเนลิอัสกล่าวว่า “สี่วันมาแล้ว
ข้าพเจ้ากำลังอดอาหารอยู่จนถึงโมงนี้
และตอนบ่ายสามโมงข้าพเจ้าได้อธิษฐาน
อยู่ในบ้านของข้าพเจ้า และดูเถิด มีชาย
คนหนึ่งยืนอยู่ตรงหน้าข้าพเจ้าสวมเสื้อ
มันระยับ

31 และกล่าวว่า ‘โครเนลิอัสเอ๋ย คำอธิษ
ฐานของท่านนั้นทรงสดับฟังแล้ว และท่าน
ทั้งหลายของท่านนั้นก็เป็นที่ระลึกถึงใน
สายพระเนตรของพระเจ้าแล้ว

32 เหตุฉะนั้น จงส่งไปยังเมืองยัฟฟา

(19) กจ 11:12 (20) กจ 15:7-9 (22) กจ 22:12 (23) กจ 10:45; 11:12

(26) กจ 14:14-15; วา 19:10 (28) ยน 4:9; 18:28; กจ 10:14, 35; 11:3; กท 2:12

(30) มธ 28:3; มก 16:5; กจ 1:10 (31) ดนล 10:12; สบ 6:10

และเชอูซีโมนมาที่นี่ ผู้ซึ่งมีนามสกุลว่า เปโตร ผู้นั้นอาศัยอยู่ในบ้านของคนหนึ่ง ชื่อ ซีโมนที่เป็นช่างฟอกหนัง อยู่ริมฝั่ง ทะเล ผู้ซึ่ง เมื่อเขามาถึงแล้ว จะกล่าวแก่ ท่าน’

33 ในทันใดนั้น ข้าพเจ้าจึงส่งคนไปเชิญ ท่าน และท่านก็ทำดีแล้วที่ท่านมา เหตุฉะนั้นบัดนี้ พวกเราทุกคนอยู่พร้อมกันต่อ พระพักตร์พระเจ้า เพื่อจะฟังสิ่งสารพัดที่ พระเจ้าได้ทรงบัญชาท่านไว้”

34 แล้วเปโตรได้อ้าปากของท่าน และ กล่าวว่ “แท้จริงแล้ว ข้าพเจ้ารับรู้ว่ พระ เจ้าไม่ทรงเลือกหน้าผู้ใด

35 แต่ในทุกประชาชาติ ผู้ใดที่เกรงกลัว พระองค์และประพฤติตามทางชอบธรรม ก็ได้รับการยอมรับกับพระองค์

36 พระดำรัสซึ่งพระเจ้าได้ส่งมายังลูก หลานของอิสราเอล โดยประกาศเรื่อง สันติสุขโดยทางพระเยซูคริสต์ (พระองค์ ทรงเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้าของสิ่งสารพัด)

การรับใช้ของพระคริสต์ผู้ซึ่ง

เต็มเปี่ยมด้วยพระวิญญานบริสุทธิ์

37 พระดำรัสนั้น ข้าพเจ้ากล่าวว่า ท่าน ทั้งหลายก็ทราบอยู่แล้ว ซึ่งได้ถูกประกาศ ตลอดทั่วแคว้นยูเดีย และตั้งต้นจาก แคว้นกาลิลี หลังจากการให้รับบัพติศมา ซึ่งย่อหน้าได้ประกาศนั้น

38 ว่พระเจ้าได้ทรงเจิมพระเยซูแห่ง นานาเร็ดด้วยพระวิญญานบริสุทธิ์ และ ด้วยฤทธานุภาพอย่างไร ผู้ซึ่งได้เสด็จไป ทั่วกระทำดี และรักษาบรรดาคนที่ถูกกดขี่

โดยพญามาร ด้วยว่พระเจ้าได้ทรงสถิต อยู่กับพระองค์

คำพยานเกี่ยวกับ

พระคริสต์

39 และพวกเราเป็นพยานทั้งหลายถึงสิ่ง สารพัดซึ่งพระองค์ได้ทรงกระทำ ทั้งใน แผ่นดินของชนชาติยิวและในกรุงเยรูซา- เล็ม ผู้ซึ่งพวกเขาได้ฆ่าและแขวนไว้บน ต้นไม้

40 ผู้ซึ่งพระเจ้าได้ทรงให้คืนพระชนม์ใน วันที่สาม และทรงให้พระองค์ปรากฏ อย่างเปิดเผย

41 มิใช่แก่ประชาชนทุกคน แต่แก่พวก พยานซึ่งถูกเลือกไว้โดยพระเจ้าแต่ก่อน คือแก่พวกเรา ผู้ซึ่งได้รับประทานและดื่ม กับพระองค์หลังจากพระองค์ทรงเป็นขึ้น มาจากความตายแล้ว

42 และพระองค์ได้ทรงบัญชาพวกเราให้ ประกาศแก่คนทั้งปวง และให้เป็นพยาน ว่ พระองค์ทรงเป็นผู้ซึ่งพระเจ้าได้ทรง ตั้งไว้ให้เป็นผู้พิพากษาของคนเป็นและ คนตาย

43 บรรดาศาศตพยากรณ์เป็นพยานถึง พระองค์ว่ โดยพระนามของพระองค์ ผู้ ใดก็ตามที่เชื่อในพระองค์นั้นจะได้รับการ ทรงยกบาปทั้งหลาย”

คนที่เชื่อได้รับความรอดและ

เต็มเปี่ยมด้วยพระวิญญานบริสุทธิ์

44 ขณะที่เปโตรยังกล่าวคำเหล่านี้อยู่ พระวิญญานบริสุทธิ์ก็เสด็จลงมาสถิตอยู่ บนคนทั้งปวงซึ่งได้ยินพระวจนะนั้น

(34) พบญ 10:17 (35) สดต 15:1-2; อฟ 2:13 (36) อสย 57:19; รม 10:12 (37) ลก 4:14

(38) มธ 4:23; ลก 4:18; ยน 3:2; 8:29 (39) กจ 1:8; 2:23 (40) กจ 2:24 (41) ลก 24:30, 41; ยน 14:17

(42) มธ 28:19; ยน 5:22; 1 ปต 4:5 (43) ศคย 13:1; กจ 13:38-39; กท 3:22 (44) กจ 4:31

45 และพวกที่ได้เข้าสู่หน้ตซึ่งเชื่อแล้วก็ประหลาดใจ คือทุกคนที่มาด้วยกันกับเปโตร เพราะว่าของประทานของพระวิญญาณบริสุทธิ์ได้ถูกเทลงมาบนพวกคนต่างชาติด้วย

46 เพราะพวกเขาได้ยินคนเหล่านั้นพูดด้วยภาษาต่าง ๆ และยกย่องพระเจ้า แล้วเปโตรตอบว่า

47 “มีผู้ใดสามารถห้ามใช้น้ำ เพื่อที่จะไม่ให้คนเหล่านี้รับบัพติศมาหรือ ผู้ซึ่งได้รับพระวิญญาณบริสุทธิ์เหมือนกับพวกเรา”

48 และเปโตรได้สั่งพวกเขาให้รับบัพติศมาในพระนามขององค์พระผู้เป็นเจ้า แล้วเขาทั้งหลายได้ขอให้เปโตรอยู่ต่ออีกสองสามวัน

บทที่ 11

เปโตรอธิบายถึงเหตุที่ท่านไปหาคนต่างชาติ

1 และพวกอัครทูตกับพี่น้องทั้งหลายที่อยู่ในแคว้นยูเดียได้ยินว่า พวกคนต่างชาติได้รับพระวจนะของพระเจ้าด้วย

2 และเมื่อเปโตรได้ขึ้นมายังกรุงเยรูซาเล็มแล้ว คนทั้งหลายที่เป็นของพวกที่เข้าสู่หน้ตได้โต้เถียงกับท่าน

3 โดยกล่าวว่า “ท่านได้เข้าไปหาคนทั้งหลายที่ไม่ได้เข้าสู่หน้ต และได้รับประทานอาหารกับพวกเขา”

4 แต่เปโตรได้อธิบายเรื่องนั้นตั้งแต่ต้นและอธิบายอย่างละเอียดเป็นลำดับให้แก่วกเขา โดยกล่าวว่า

5 “ตอนนั้นข้าพเจ้าอยู่ในเมืองยัฟฟา โดย

กำลังอธิษฐานอยู่ และในภวังค์ข้าพเจ้าได้เห็นนิมิต มีภาชนะอย่างหนึ่งลอยลงมาราวกับเป็นผ้าผืนใหญ่ ถูกหย่อนลงมาจากฟ้าสวรรค์โดยหิ้งสี่มุม และภาชนะนั้นได้มายังข้าพเจ้า

6 เมื่อข้าพเจ้าได้เขม้นตาดูภาชนะนั้น ข้าพเจ้าก็พิจารณา และได้เห็นสัตว์สี่เท้าทุกอย่างแห่งแผ่นดินโลก และบรรดาสัตว์ป่า และสัตว์เลื้อยคลานทั้งหลาย และนกต่าง ๆ ในอากาศ

7 และข้าพเจ้าได้ยินพระสุรเสียงหนึ่งตรัสกับข้าพเจ้าว่า ‘จงลุกขึ้น เปโตรเอ๋ย ฆ่าและกินเถิด’

8 แต่ข้าพเจ้าได้ทูลว่า ‘แบบนั้นไม่ได้ พระองค์เจ้าข้า เพราะว่าสิ่งของซึ่งต้องห้ามหรือซึ่งเป็นมลทินยังไม่เคยเข้าในปากของข้าพระองค์ในเวลาใดเลย’

9 แต่พระสุรเสียงนั้นตรัสตอบข้าพเจ้าจากท้องฟ้าอีกว่า ‘ซึ่งพระเจ้าได้ทรงชำระแล้ว เจ้าอย่าเรียกว่าเป็นของต้องห้าม’

10 และสิ่งนี้ได้ถูกกระทำถึงสามครั้ง แล้วทั้งหมดเหล่านั้นก็ถูกดึงขึ้นไปอีกในท้องฟ้า

11 และดูเถิด ในทันใดนั้น มีชายสามคนได้มาถึงบ้านที่ข้าพเจ้าอยู่แล้ว โดยถูกส่งมาจากเมืองซีซาร์ยามาหาข้าพเจ้า

12 และพระวิญญาณได้ทรงสั่งข้าพเจ้าให้ไปกับพวกเขา โดยไม่สงสัยอะไรเลย ยิ่งกว่านั้นพวกพี่น้องทั้งหลายได้ไปพร้อมกับข้าพเจ้า และพวกเราได้เข้าไปในบ้านของชายผู้นั้น

(45) กจ 10:23; 11:18 (47) กจ 2:4; 10:44; 11:17; 15:8 (48) กจ 2:38; 1 คร 1:14-17

(2) กจ 10:45 (3) กจ 10:28; กท 2:12 (4) ลก 1:3 (5) กจ 10:9

(12) ยน 16:13; กจ 10:19, 23; 15:7

13 และเขาได้แสดงแก่พวกเราว่า เขาได้เห็นทูตสวรรค์องค์หนึ่งในบ้านของเขา ซึ่งยืนอยู่และกล่าวกับเขาว่า ‘จงส่งพวกคนไปยังเมืองยัฟฟา และเชิญซีโมนมา ผู้ซึ่งมีนามสกุลว่า เปโตร

14 ผู้ซึ่งจะกล่าวถ้อยคำทั้งหลายแก่ท่าน ซึ่งโดยถ้อยคำเหล่านั้นท่านกับทั้งครอบครัวของท่านจะได้รับความรอด’

15 และขณะที่ข้าพเจ้าตั้งต้นกล่าวนั้น พระวิญญาณบริสุทธิ์ก็เสด็จลงมาสถิตอยู่บนพวกเรา เหมือนได้เสด็จลงมาสถิตอยู่บนพวกเราในตอนต้นนั้น

16 แล้วข้าพเจ้าได้ระลึกถึงคำตรัสขององค์พระผู้เป็นเจ้า ซึ่งพระองค์ตรัสไว้ว่า ‘ยอห์นได้ให้รับบัพติศมาด้วยน้ำก็จริง แต่ท่านทั้งหลายจะรับบัพติศมาด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์’

17 เหตุฉะนั้น เมื่อพระเจ้าได้โปรดประทานของประทานแก่พวกเราเหมือนแก่พวกเรา ผู้ที่ได้เชื่อในพระเยซูคริสต์เจ้าแล้ว ข้าพเจ้าเป็นผู้ใดเล่าที่ข้าพเจ้าจะขัดขวางพระเจ้าได้”

18 เมื่อคนทั้งหลายได้ยินสิ่งเหล่านี้ พวกเขาก็นิ่งอยู่ และได้ถวายสง่าราศีแด่พระเจ้า โดยกล่าวว่า “ดังนั้นพระเจ้าได้โปรดแก่พวกคนต่างชาติให้กลับใจเสียใหม่เพื่อได้ชีวิตรอดด้วย”

**พวกสาวกได้ชื่อว่า คริสเตียน
เป็นครั้งแรกที่เมืองอันติโอก**

19 บัดนี้ คนทั้งหลายที่ถูกกระจัดกระจายไปเพราะการข่มเหงที่เกิดขึ้นเรื่องสเทเฟน

ก็เดินทางไปไกลถึงเมืองฟินิเซีย และเกาะไซปรัส และเมืองอันติโอก โดยไม่ได้กล่าวพระวาทะแก่ผู้ใดนอกจากแก่พวกยิวพวกเดียว

20 และบางคนในพวกเขาเป็นชาวเกาะไซปรัสกับชาวไซรีน ผู้ซึ่งเมื่อพวกเขามาถึงเมืองอันติโอก ได้กล่าวแก่พวกกรีกโดยประกาศพระเยซูเจ้า

21 และพระหัตถ์ขององค์พระผู้เป็นเจ้าได้อยู่กับพวกเขา และคนเป็นอันมากได้เชื่อ และหันกลับมาหาองค์พระผู้เป็นเจ้า

22 แล้วข่าวเรื่องสิ่งเหล่านี้ได้เข้าสู่ของคริสตจักรซึ่งอยู่ที่กรุงเยรูซาเล็ม และพวกเขาจึงส่งบารนาบัสให้ไป ว่าท่านควรจะไปไกลจนถึงเมืองอันติโอก

23 ผู้ซึ่ง เมื่อท่านมาถึงแล้ว และได้เห็นพระคุณของพระเจ้า ก็ชื่นชมยินดี และได้เตือนสติพวกเขาทุกคนว่า ให้พวกเขาตั้งใจว่าจะติดสนิทอยู่กับองค์พระผู้เป็นเจ้า

24 ด้วยว่าบารนาบัสเป็นคนดี และเต็มเปี่ยมด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ และเต็มเปี่ยมด้วยความเชื่อ และคนเป็นอันมากได้ถูกเพิ่มเข้ากับองค์พระผู้เป็นเจ้า

25 แล้วบารนาบัสได้ออกเดินทางไปยังเมืองทาร์ซัส เพื่อตามหาเขาโล

26 และเมื่อบารนาบัสได้พบท่านแล้ว บารนาบัสก็พาท่านมายังเมืองอันติโอก และต่อมาท่านทั้งสองได้ประชุมกันกับคริสตจักรตลอดหนึ่งปี และสั่งสอนคนเป็นอันมาก และพวกสาวกได้ถูกเรียกว่าพวกคริสเตียน เป็นครั้งแรกในเมือง

(13) กจ 10:30 (15) กจ 2:1-4; 15:7-9 (16) อสย 44:3; มธ 3:11; มก 1:8; ยน 1:26; กจ 1:5 (17) กจ 10:47 (18) รม 10:12 (19) กจ 8:1, 4 (20) กจ 6:1; 9:29 (21) ลก 1:66; กจ 2:47; 9:35; 14:1 (22) กจ 4:36; 9:27 (23) กจ 13:43; 14:22 (24) กจ 5:14; 6:5 (25) กจ 9:11, 30

อันทิโอก

อากาบัสพยากรณ์ถึงการกัณดารอาหาร
27 และในวันเหล่านี้ พวกผู้พยากรณ์ได้
มาจากกรุงเยรูซาเล็มมายังเมืองอันทิโอก
28 และผู้หนึ่งในพวกเขาชื่อ อากาบัส
ได้ลุกขึ้น และบอกเป็นนัยโดยพระวิญ-
ญาณว่า จะบังเกิดการกัณดารอาหารมาก
ยิ่งตลอดทั่วแผ่นดินโลก ซึ่งได้บังเกิดขึ้น
ในรัชสมัยของคลาวดิอัส ซีซาร์
29 แล้วพวกเขาทุกคน ทุกคนตามความ
สามารถของตน ตั้งใจว่าจะส่งของบรรเทา
ทุกข์ไปยังพวกพี่น้องที่อาศัยอยู่ในแคว้น
ยูเดีย
30 ซึ่งพวกเขาได้กระทำด้วย และได้ส่ง
ของนั้นไปยังพวกผู้ปกครองโดยมือของ
บารนาบัสและเขาโล

บทที่ 12

กษัตริย์เฮโรดม่ายากอบและ
ตั้งใจที่จะประหารชีวิตของเปโตร

1 บัดนี้ประมาณเวลานั้น กษัตริย์เฮโรดได้
เหยียดพระหัตถ์ของท่านออกเพื่อทำร้าย
บางคนในคริสตจักร
2 และท่านได้ม่ายากอบพี่ชายของยอห์น
ด้วยดาบ
3 และเพราะท่านเห็นว่าการณ์นั้นเป็นที่ชอบ
ใจพวกยิว ท่านก็ดำเนินการต่อไปเพื่อจับ
เปโตรด้วย (ขณะนั้นเป็นวันทั้งหลายแห่ง
เทศกาลขนมปังไร้เชื้อ)
4 และเมื่อท่านจับเปโตรแล้ว ท่านได้ให้
จำเขาไว้ในคุก และมอบเขาไว้กับทหาร
สี่หมู่ ๆ ละสี่คนให้คุมเขาไว้ โดยตั้งใจว่า

หลังจากเทศกาลอีสเตอร์แล้ว จะพาเขา
ออกมาให้แก่ประชาชน

การประชุมอธิษฐาน

ทูตสวรรค์ได้ปล่อยเปโตรจากคุก

5 เพราะฉะนั้นเปโตรจึงถูกจำไว้ในคุก แต่
คริสตจักรได้อธิษฐานต่อพระเจ้าเพื่อเขา
อย่างไม่หยุดหย่อน

6 และเมื่อเฮโรดตั้งใจว่าจะพาเขาออกมา
ในคืนเดียวกันนั้น เปโตรกำลังนอนหลับ
อยู่ระหว่างทหารสองคน โดยถูกพันธนาการ
ด้วยโซ่สองเส้น และพวกคนยามเฝ้า
อยู่หน้าประตูคุก

7 และดูเถิด ทูตสวรรค์องค์นั้นขององค์
พระเจ้าเป็นเจ้าได้มาปรากฏแก่เขา และมี
แสงสว่างส่องเข้ามาในคุก และทูตองค์นั้น
สะกิดเปโตรที่สัสข้าง และพยุงเขาให้ลุกขึ้น
โดยกล่าวว่า “จงลุกขึ้นเร็ว ๆ” และโซ่
เหล่านั้นของเขาก็หลุดออกจากมือของเขา

8 และทูตสวรรค์องค์นั้นกล่าวแก่เขาว่า
“จงคาดเอวของท่าน และสวมรองเท้าแตะ
ของท่าน” และเขาก็ทำอย่างนั้น และทูต
องค์นั้นกล่าวแก่เขาว่า “จงห่มผ้าของท่าน
รอบตัวท่าน และตามเรามาเถิด”

9 และเขาก็ออกไป และตามทูตองค์นั้น
ไป และไม่ทราบว่าเป็นสิ่งซึ่งถูกกระทำโดยทูต
สวรรค์องค์นั้นเป็นความจริง แต่คิดว่าเขา
ได้เห็นนิมิต

10 เมื่อท่านทั้งสองออกไปพันทหารยาม
ชั้นที่หนึ่งและชั้นที่สองแล้ว ท่านทั้งสองก็
มาถึงประตูเหล็กที่นำไปสู่นคร ซึ่งได้เปิด
เองให้ท่านทั้งสอง และท่านทั้งสองได้ออก

(27) กจ 2:17; 1 คร 12:28; อฟ 4:11 (28) กจ 18:2 (29) รม 15:26; 1 คร 16:1

(30) กจ 12:25 (2) มธ 4:21; 20:23 (3) อพย 12:15; 23:15; กจ 20:6 (4) ยน 21:18

(7) กจ 5:19 (9) สดต 126:1; กจ 10:3, 17; 11:5 (10) กจ 5:19; 16:26

ไป และเดินทางผ่านถนนสายหนึ่ง และในทันใดนั้นทูตสวรรค์องค์นั้นได้อันตรธานไปจากเขา

11 และเมื่อเปโตรรู้สึกตัวแล้ว ท่านกล่าวว่า “บัดนี้ข้าพเจ้าทราบอย่างแน่นอนว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงส่งทูตสวรรค์ของพระองค์มา และได้ทรงช่วยข้าพเจ้าให้พ้นจากพระหัตถ์ของเฮโรด และพ้นจากการมุ่งร้ายทั้งหลายของประชาชนยิว”

12 และเมื่อเปโตรได้พิจารณาสิ่งนี้แล้ว ท่านก็มาถึงบ้านของมารีย์มารดาของยอห์น ผู้ซึ่งมีนามสกุลว่า มาระโก ที่นั่นมีหลายคนได้ประชุมอยู่ด้วยกันโดยอธิษฐานอยู่

13 และขณะที่เปโตรเคาะประตูรั้วอยู่ หญิงสาวคนหนึ่งได้มาฟัง ชื่อโรดา

14 และเมื่อหญิงนั้นจำเสียงของเปโตรได้ หญิงนั้นก็ไม่ได้เปิดประตูด้วยความยินดี แต่วิ่งเข้าไป และบอกว่าเปโตรยืนอยู่หน้าประตูรั้ว

15 และพวกเขาได้พูดกับหญิงนั้นว่า “เจ้าเป็นบ้า” แต่หญิงคนนั้นยืนยันอย่างต่อนื่องว่าเป็นอย่างนั้นจริง แล้วพวกเขากล่าวว่า “เป็นทูตสวรรค์ประจำตัวของเปโตร”

16 แต่เปโตรยังคงเคาะอยู่ต่อไป และเมื่อพวกเขาได้เปิดประตูแล้ว และเห็นท่านพวกเขาก็ประหลาดใจ

17 แต่เปโตร ซึ่งส่งสัญญาณแก่พวกเขาด้วยมือให้พวกเขานิ่งเสีย ก็ประกาศแก่พวกเขาว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงพา

ท่านออกจากคุกอย่างไร และท่านกล่าวว่า “จงไปสำแดงสิ่งเหล่านี้แก่ยากอบ และแก่พวกพี่น้องทั้งหลาย” และท่านได้ออกไป และไปยังสถานที่อีกแห่งหนึ่ง

18 บัดนี้ ทันทีที่เป็นกลางวันแล้ว มีความวุ่นวายไม่น้อยในท่ามกลางพวกทหาร ว่าเกิดอะไรขึ้นกับเปโตร

19 และเมื่อเฮโรดได้ค้นหาเปโตรและหาท่านไม่พบ เฮโรดได้ไต่สวนพวกทหารยาม และรับสั่งว่าพวกเขาควรถูกประหารชีวิต และเฮโรดเสด็จลงไปจากแคว้นยูเดียมายังเมืองซีซาร์ยา และพักอยู่ที่นั่น

กษัตริย์เฮโรด

สิ้นพระชนม์

20 และเฮโรดไม่พอใจกับชาวเมืองไทระและชาวเมืองไซดอนอย่างมาก แต่ชาวเมืองเหล่านั้นได้พร้อมใจกันมาหาท่าน และหลังจากทำให้บัลลังก์สตรมวังของกษัตริย์เป็นเพื่อนของพวกเขาแล้ว ได้ขอเป็นไมตรีกัน เพราะว่าแผ่นดินของพวกเขาได้รับการเลี้ยงดูจากแผ่นดินของกษัตริย์นั้น

21 และในวันที่กำหนดไว้เฮโรด ซึ่งนุ่งห่มอาภรณ์แบบกษัตริย์ ได้ประทับบนราชบัลลังก์ของท่าน และมีพระราชดำรัสแก่พวกเขา

22 และประชาชนตะโกนขึ้น โดยกล่าวว่า “เป็นพระสุรเสียงของพระ และมีใช้ของมนุษย์”

23 และในทันใดนั้น ทูตสวรรค์องค์นั้นขององค์พระผู้เป็นเจ้าได้ตีท่านอย่างรุนแรง

(11) โยบ 5:19; สดต 33:18-19; ดนล 3:28; 6:22; 2 คร 1:10; ฮบ 1:14; 2 ปด 2:9

(12) กจ 4:23; 2 ทธ 4:11 (15) ปฐก 48:16; มธ 18:10 (17) กจ 13:16; 19:33

(20) 1 พกษ 5:11; อสร 3:7 (23) 1 ซมอ 25:38; 2 ซมอ 24:16

แรง เพราะท่านมิได้ถวายสง่าราศีแด่พระเจ้า และท่านถูกกีดกันโดยตัวหนอนทั้งหลาย และสิ้นลม

24 แต่พระวามะของพระเจ้าได้เจริญขึ้นและทวีคูณ

25 และบารนาบัสกับเฮโลกลับมาจากกรุงเยรูซาเล็ม เมื่อท่านทั้งสองได้กระทำให้การรับใช้ของพวกตนสำเร็จแล้ว และพายอห์นไปกับพวกตนด้วย ผู้ซึ่งมีนามสกุลว่า มาระโก

บทที่ 13

พระวิญญานบริสุทธิ์ทรงเรียกเปาโลกับบารนาบัส

1 บัดนี้มีบางคนในคริสตจักรที่อยู่ในเมืองอันทิโอก ที่เป็นพวกผู้พยากรณ์และพวกอาจารย์ เช่นบารนาบัส และสิเมโอนที่เรียกว่านิเกร์ และลูสิอัสชาวเมืองไซริน และมานาเอน ผู้ซึ่งได้รับการเลี้ยงดูเติบโตขึ้นด้วยกันกับเฮโรดผู้ว่าราชการและเฮโล

2 ขณะที่คนเหล่านั้นกำลังรับใช้องค์พระผู้เป็นเจ้า และอดอาหารอยู่ พระวิญญานบริสุทธิ์ได้ตรัสว่า “จงแยกตั้งบารนาบัสกับเฮโลไว้ให้เราสำหรับงานซึ่งเราได้เรียกพวกเขาให้กระทำนั้น”

3 และเมื่อเขาทั้งหลายได้อดอาหารและอธิษฐาน และวางมือของพวกเขาไว้บนบารนาบัสกับเฮโลแล้ว พวกเขาก็ส่งท่านทั้งสองไป

4 ดังนั้นท่านทั้งสอง ซึ่งถูกส่งไปโดยพระวิญญานบริสุทธิ์ ได้ออกเดินทางไปยัง

เมืองเซอเคีย และจากที่นั่นท่านทั้งสองได้แล่นเรือไปยังเกาะไซปรัส

5 และเมื่อท่านทั้งสองอยู่ที่เมืองซาลามิสแล้ว ท่านทั้งสองได้ประกาศพระวามะของพระเจ้าในธรรมศาลาทั้งหลายของพวกยิว และท่านทั้งสองมีอห์นเป็นผู้ช่วยเหลือของท่านทั้งสองด้วย

เอลีมาสโต้เถียงกับเปาโลและถูกทำให้ تابอด

6 และเมื่อพวกท่านได้ผ่านตลอดเกาะนั้นไปถึงเมืองปาโฟสแล้ว พวกท่านได้พบคนหนึ่งเป็นคนทำเวทมนตร์ เป็นผู้ทำนายเท็จ เป็นคนยิว ซึ่งชื่อของเขาคือ บารเยชู 7 ผู้ซึ่งอยู่กับผู้ว่าราชการเมืองชื่อ เฮอร์-จิสเปาโล เป็นคนรอบคอบ ผู้ซึ่งได้เชิญบารนาบัสกับเฮโลมา และปรารถนาที่จะฟังพระวามะของพระเจ้า

8 แต่เอลีมาสคนทำเวทมนตร์ (เพราะชื่อของเขาได้แปลอย่างนั้น) ได้ต้านทานท่านทั้งสอง โดยพยายามที่จะหันผู้ว่าราชการเมืองไปเสียจากความเชื่อนั้น

9 แล้วเฮโล (ผู้ซึ่งถูกเรียกว่า เปาโล เช่นกัน) ที่เต็มเปี่ยมด้วยพระวิญญานบริสุทธิ์ ฟังตาของท่านดูเอลีมาส

10 และกล่าวว่า “โอ คนเต็มไปด้วยบรรดาอุบายและการประทุษร้ายทุกอย่าง เจ้าลูกของพญามาร เจ้าเป็นศัตรูต่อบรรดาความชอบธรรม เจ้าจะไม่หยุดพยายามทำบรรดาทางอันถูกต้องขององค์พระผู้เป็นเจ้าให้เขวไปหรือ

11 และบัดนี้ ดูเถิด พระหัตถ์ขององค์

(24) อสย 55:11 (25) กจ 11:30 (1) กจ 11:22; รม 16:21 (2) กตว 8:14; มธ 9:38; กจ 9:15; ฮบ 5:4

(3) กจ 6:6 (4) กจ 4:36 (5) กจ 12:25; 13:46; 15:37 (6) กจ 8:9 (8) อพย 7:11; 2 ทธ 3:8

(9) กจ 2:4; 4:8 (10) มธ 13:38; ยน 8:44; 1 ยน 3:8 (11) อพย 9:3; 1 ซมอ 5:6; โยบ 19:21; สดต 32:4

พระผู้เป็นเจ้าก็อยู่บนเจ้า และเจ้าจะเป็นคนตาบอด โดยไม่เห็นดวงอาทิตย์ชั่วขณะหนึ่ง” และทันใดนั้นหมอกและความมืดได้ตกอยู่บนเขา และเขาคำหาบางคนที่จะจับมือของเขาไป

12 แล้วผู้ว่าราชการเมือง เมื่อท่านได้เห็นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นนั้นก็เชื่อ โดยรู้สึกประหลาดใจกับหลักคำสอนขององค์พระผู้เป็นเจ้า

13 บัดนี้เมื่อเปาโลกับพวกของท่านก็แล่นเรือออกจากเมืองปาโฟส พวกท่านมายังเมืองเปอร์กาในแคว้นปัมฟีเลีย และยอห์นซึ่งจากพวกท่านไปก็กลับไปยังกรุงเยรูซาเล็ม

เปาโลประกาศที่เมืองอันทิโอก

แห่งแคว้นปิลิเดีย

14 แต่เมื่อพวกท่านไปจากเมืองเปอร์กา พวกท่านก็มายังเมืองอันทิโอกในแคว้นปิลิเดีย และได้เข้าไปในธรรมศาลาในวันสะบาโต และนั่งลง

15 และหลังจากการอ่านพระราชบัญญัติกับพวกศาสนาพยากรณ์แล้ว บรรดานายธรรมศาลาจึงส่งคนไปยังเปาโลกับบาร์นาบัส โดยกล่าวว่า “พวกท่านและพี่น้องทั้งหลาย ถ้าพวกท่านมีคำแห่งการเตือนสติใด ๆ สำหรับประชาชน ก็เชิญกล่าวเถิด”

16 แล้วเปาโลได้ยืนขึ้น และโดยส่งสัญญาณด้วยมือของท่านจึงกล่าวว่า “คนอิสราเอลทั้งหลาย และพวกท่านที่เกรงกลัวพระเจ้า จงฟังเถิด

17 พระเจ้าของคนอิสราเอลนี้ได้ทรงเลือกบรรพบุรุษของพวกเราไว้ และได้ทรงยกย่องประชาชนเมื่อพวกเขาอาศัยอยู่เหมือนเป็นคนแปลกหน้าในแผ่นดินอียิปต์ และด้วยพระกรอันทรงฤทธิ์ได้ทรงพาพวกเขาออกจากประเทศนั้น

18 และประมาณเวลาสี่สิบปี พระองค์ได้ทรงอดทนต่อลักษณะการประพฤติของพวกเขาในถิ่นทุรกันดาร

19 และเมื่อพระองค์ได้ทรงทำลายชนเจ็ดชาติออกเสียในแผ่นดินคานาอันแล้ว พระองค์ก็ทรงแบ่งแผ่นดินของชนชาติเหล่านั้นให้พวกเขาโดยการจับสลาก

20 และหลังจากนั้นพระองค์ได้ประทานพวกผู้วินิจฉัยแก่พวกเขา เป็นเวลาประมาณสี่ร้อยห้าสิบปี จนถึงขามูเอลศาสนาพยากรณ์

21 และภายหลังเขาทั้งหลายได้ขอให้มีกษัตริย์ และพระเจ้าจึงได้ประทานซาอูลบุตรชายของคีซจากเผ่าเบนยามินแก่พวกเขา เป็นระยะเวลาสี่สิบปี

22 และเมื่อพระองค์ได้ทรงถอดซาอูลแล้ว พระองค์ได้ทรงตั้งดาวิดขึ้นให้พวกเขา เพื่อเป็นกษัตริย์ของพวกเขา ผู้ซึ่งพระองค์ได้ทรงเป็นพยานด้วย และตรัสว่า ‘เราได้พบดาวิดบุตรชายของเจสซีเป็นคนตามชอบใจของเรา ผู้ซึ่งจะทำให้ความประสงค์ของเราสำเร็จทุกประการ’

23 จากเชื้อสายของดาวิดผู้นี้ พระเจ้าตามพระสัญญาของพระองค์ ได้โปรดให้ผู้ช่วยให้รอด คือพระเยซูเกิดขึ้นแก่คน

(13) กจ 15:38 (14) กจ 16:13 (15) ลก 4:16; สบ 13:22 (16) กจ 10:35

(17) อพย 6:1; พบญ 7:6-8; กจ 7:17 (18) อพย 16:35; กตว 14:34 (19) พบญ 7:1

(20) วนฉ 2:16 (21) 1 ซมอ 8:5 (22) 1 ซมอ 15:23; สดต 89:20 (23) สดต 132:11

อิสราเอล

24 เมื่อยอห์นได้ประกาศครั้งแรก ก่อนการเสด็จมาของพระองค์ เรื่องบัพติศมาแห่งการกลับใจใหม่ให้แก่บรรดาคนอิสราเอล

25 และขณะที่ยอห์นกำลังทำหน้าที่ของตนให้สำเร็จ ท่านกล่าวว่า ‘ท่านทั้งหลายคิดว่า ข้าพเจ้าคือผู้ใด ข้าพเจ้าไม่ได้เป็นพระองค์นั้น แต่ดูเถิด มีพระองค์ผู้หนึ่งเสด็จมาภายหลังข้าพเจ้า ผู้ซึ่งสายรัดรองเท้าของพระองค์ ข้าพเจ้าก็ไม่สมควรที่จะแก้’

26 พวกท่านและพี่น้องทั้งหลาย ลูกหลานแห่งเชื้อสายของอับราฮัม และผู้ใดก็ตามในท่ามกลางพวกท่านซึ่งเกรงกลัวพระเจ้า ถ้อยคำแห่งความรอดนี้ได้ถูกส่งมาถึงพวกท่านแล้ว

27 ด้วยว่าคนทั้งหลายที่อาศัยอยู่ที่กรุงเยรูซาเล็มกับพวกขุนนางของพวกเขา เพราะเหตุว่าพวกเขาไม่ได้รู้จักพระองค์ และยังไม่รู้จักบรรดาเสียงของพวกศาสดาพยากรณ์ ซึ่งถูกอ่านทุกวันสะบาโต พวกเขาจึงทำให้คำของพวกศาสดาพยากรณ์สำเร็จแล้วโดยการกล่าวโทษพระองค์

28 และถึงแม้ว่าพวกเขาไม่ได้พบสาเหตุแห่งความตายในพระองค์ พวกเขาก็ยังขอปีลาตให้พระองค์ถูกปลงพระชนม์เสีย

29 และเมื่อพวกเขาได้กระทำทุกสิ่งที่ได้ถูกเขียนไว้แล้วเรื่องพระองค์ให้สำเร็จ พวกเขาก็เอาพระองค์ลงจากต้นไม้ และวางพระองค์ไว้ในอุโมงค์

30 แต่พระเจ้าได้ทรงให้พระองค์เป็นขึ้นมาจากความตาย

31 และพระองค์ได้ทรงถูกพบเห็นเป็นเวลาหลายวันโดยคนทั้งหลายซึ่งได้ขึ้นมาพร้อมกับพระองค์จากแคว้นกาลิลีไปยังกรุงเยรูซาเล็ม ผู้ซึ่งเป็นพวกพยานฝ่ายพระองค์แก่ประชาชน

32 และพวกเราประกาศข่าวประเสริฐนี้แก่ท่านทั้งหลายว่า พระสัญญาซึ่งได้ถูกกระทำแก่พวกบรรพบุรุษนั้น

33 พระเจ้าได้ทรงทำให้พระสัญญานั้นสำเร็จแก่พวกเราแล้ว ผู้เป็นลูกหลานของคนเหล่านั้น ในการที่พระองค์ได้ทรงบันดาลให้พระเยซูเป็นขึ้นขึ้นมาใหม่ ตามที่มีเขียนไว้แล้วเช่นกันในหนังสือสดุดีบทที่สองว่า ‘ท่านเป็นบุตรของเรา วันนี้เราได้ให้กำเนิดท่านแล้ว’

34 และเกี่ยวกับการที่พระองค์ได้ทรงบันดาลให้พระองค์เป็นขึ้นมาจากความตายนั้น บัดนี้จะไม่กลับไปสู่ความเปื่อยเน่าอีกเลย พระองค์ได้ตรัสอย่างนี้ว่า ‘เราจะให้บรรดาความเมตตาอันแน่นอนของดาวิดแก่เจ้าทั้งหลาย’

35 ดังนั้นพระองค์ตรัสเช่นกันในสดุดีอีกบทว่า ‘พระองค์จะไม่ทรงยอมให้อุโมงค์บริสุทธิ์ของพระองค์เห็นความเปื่อยเน่า’

36 ด้วยว่าดาวิด หลังจากท่านได้ปฏิบัติชั่วอายุของท่านเองโดยน้ำพระทัยของพระเจ้าแล้ว ได้ล่องกลับไป และถูกฝังไว้กับบรรพบุรุษของท่าน และได้เห็นความเปื่อยเน่า

(24) มธ 3:1 (25) มธ 3:11 (26) อสย 55:1; มธ 10:6 (27) ลก 23:34 (28) มธ 27:22

(29) มธ 27:57-61 (30) มธ 28:6 (31) มธ 28:16; กจ 1:3, 11; 1 คร 15:5-8 (32) ปฐก 3:15

(33) สดต 2:7; สบ 1:5 (34) อสย 55:3 (35) สดต 16:10; กจ 2:27 (36) กจ 2:29

37 แต่พระองค์ ผู้ซึ่งพระเจ้าได้ทรงบันดาลให้เป็นขึ้นมาใหม่นั้น มิได้เห็นความเปื่อยเน่าเลย

38 เหตุฉะนั้นท่านทั้งหลายจงทราบเถิดว่า พวกท่านและพี่น้องทั้งหลาย โดยทางชายผู้นี้แหละจึงได้ประกาศการยกบาปทั้งหลายแก่พวกท่าน

39 และโดยพระองค์นั้น ทุกคนที่เชื่อก็ถูกนับว่าชอบธรรมจากสิ่งสารพัด ซึ่งจากสิ่งเหล่านั้นพวกท่านไม่สามารถถูกนับว่าชอบธรรมได้โดยพระราชบัญญัติของโมเสส

40 เหตุฉะนั้นจงระวังให้ดี เกรงว่าสิ่งนั้นจะมาถึงพวกท่าน ซึ่งถูกกล่าวถึงในพจนานุกรมว่า

41 ‘ดูเถิด เจ้าทั้งหลาย ผู้เหยียดหยามและจงประหลาดใจและพินาศ ด้วยว่าเรากระทำกิจการอันหนึ่งในวันทั้งหลายของพวกเจ้า เป็นกิจการซึ่งพวกเจ้าจะไม่เชื่อเลย ถึงแม้ว่าผู้หนึ่งประกาศกิจการนั้นแก่พวกเจ้า’”

42 และเมื่อพวกยิวได้ออกไปจากธรรมศาลาแล้ว พวกคนต่างชาติก็อ่อนวอนให้ถ้อยคำเหล่านี้ถูกเทศนาแก่พวกเขาในวันสะบาโตหน้า

43 บัดนี้เมื่อพวกที่มาชุมนุมกันนั้นแตกกลุ่มแล้ว พวกยิวหลายคนกับบรรดาคนเข้าจารีตที่เกรงกลัวพระเจ้าได้ตามเปาโลและบาร์นาบัสไป ผู้ซึ่ง เมื่อกล่าวกับพวกเขา ได้ชักชวนพวกเขาให้ดำเนินต่อไปในพระคุณของพระเจ้า

พวกยิวไม่พอใจที่เปาโล

ประกาศแก่คนต่างชาติ

44 และวันสะบาโตหน้า คนเกือบสิ้นทั้งเมืองได้มาชุมนุมกันเพื่อฟังพระวจนะของพระเจ้า

45 แต่เมื่อพวกยิวเห็นคนมากมายเหล่านั้น พวกเขาก็เต็มไปด้วยความอิจฉา และพูดต่อต้านสิ่งเหล่านั้นซึ่งถูกกล่าวโดยเปาโล โดยโต้แย้งและพูดคำสบประมาท

46 แล้วเปาโลก็บาร์นาบัสมีใจกล้า และกล่าวว่า “แต่ก่อนเป็นสิ่งจำเป็นที่พระวจนะของพระเจ้าควรถูกประกาศแก่พวกท่านก่อน แต่เมื่อเห็นว่าพวกท่านปิดบังพระวจนะของพระเจ้าเสียจากพวกท่าน และตัดสินใจว่าพวกท่านเองไม่สมควรที่จะได้ชีวิตนิรันดร์ ดูเถิด พวกเราจะหันไปหาคนต่างชาติ

47 ด้วยว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงบัญชาพวกเราอย่างนี้ โดยตรัสว่า ‘เราได้ตั้งเจ้าไว้ให้เป็นความสว่างของคนต่างชาติ เพื่อเจ้าจะได้เป็นอยู่สำหรับความรอดจนถึงที่สุดปลายแห่งแผ่นดินโลก’”

48 และเมื่อพวกคนต่างชาติได้ยินสิ่งนี้ พวกเขาก็ดีใจ และได้สรรเสริญพระวจนะขององค์พระผู้เป็นเจ้า และทุกคนที่ได้ถูกตั้งไว้แล้วให้มาสู่ชีวิตนิรันดร์ก็ได้เชื่อ

49 และพระวจนะขององค์พระผู้เป็นเจ้าได้ถูกประกาศไปตลอดทั่วเขตแดนนั้น

ฝ่ายตรงข้ามได้ขับไล่เปาโล

และบาร์นาบัสไปเสีย

50 แต่พวกยิวได้ยุยงพวกสตรีที่นั้มีสการ

(38) ยรม 31:34 (39) อสย 53:11; ยน 3:16 (40) สบก 1:5 (43) กจ 11:23; ทด 2:11

(45) กจ 18:6; 1 ปต 4:4 (46) อพย 32:10; พบบู 32:21 (47) อสย 42:6; ลก 2:32

(48) กจ 2:47 (50) กจ 7:52; 2 ทธ 3:11

พระเจ้าและมีเกียรติ กับผู้ชายที่เป็นใหญ่ในเมืองนั้น และทำให้เกิดการข่มเหงต่อเปาโลกับบารนาบัส และไล่ท่านทั้งสองออกจากเขตแดนทั้งหลายของพวกเขา

51 แต่ท่านทั้งสองสะบัดผงคลีดินจากเท้าของตนออกเพื่อต่อว่าพวกเขา และมายังเมืองอิโคเนีย

52 และพวกสาวกก็ได้เพิ่มเปี่ยมด้วยความปีติยินดี และด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์

บทที่ 14

เปาโลที่เมืองอิโคเนีย

เมืองลิสตรา และเมืองเดอโรบี

1 และต่อมาในเมืองอิโคเนีย เปาโลกับบารนาบัสได้เข้าไปพร้อมกันในธรรมศาลาของพวกยิว และกล่าวจนถึงขนาดที่คนเป็นอันมากของทั้งพวกยิวและชนชาติกรีกได้เชื่อ

2 แต่พวกยิวที่ไม่เชื่อก็ยุยงพวกคนต่างชาติ และทำให้ใจของพวกเขาคิดร้ายต่อพวกพี่น้อง

3 เหตุฉะนั้น ท่านทั้งสองจึงอยู่ที่นั่นช้านาน โดยกล่าวด้วยใจกล้าในองค์พระผู้เป็นเจ้า ผู้ซึ่งได้เป็นพยานถึงพระดำรัสแห่งพระคุณของพระองค์ และได้โปรดให้บรรดาหมายสำคัญและการมหัศจรรย์ทั้งหลายถูกกระทำโดยมือของท่านทั้งสอง

4 แต่คนเป็นอันมากของเมืองนั้นแตกเป็นสองพวก และพวกหนึ่งอยู่ฝ่ายพวกยิว และอีกพวกหนึ่งอยู่ฝ่ายพวกอัครทูต

5 และเมื่อทั้งคนต่างชาติและพวกยิวพร้อมกับพวกผู้ปกครองของพวกเขา ได้

ร่วมคิดกันจะทำการอภัยศ และเอาก้อนหินขว้างท่านทั้งสอง

6 ท่านทั้งสองได้ทราบเรื่องนี้ และหนีไปยังเมืองลิสตรา กับเมืองเดอโรบี ซึ่งเป็นเมืองแห่งแคว้นลิคาโอเนีย และไปยังชนบทที่อยู่ล้อมรอบ

7 และที่นั่นท่านทั้งสองได้ประกาศข่าวประเสริฐ

ชายพิการได้รับการรักษาให้หาย

8 และมีชายคนหนึ่งนั่งอยู่ที่เมืองลิสตรา ใช้เท้าของเขาไม่ได้ โดยเป็นคนพิการตั้งแต่ครรภ์มารดาของเขา ผู้ซึ่งยังไม่เคยเดินเลย

9 คนเดียวกันนั้นได้ฟังเปาโลพูด ผู้ซึ่งเข้มนดูเขา และรับรู้ว่าเขามีความเชื่อที่จะรับการรักษาให้หายได้

10 จึงกล่าวด้วยเสียงอันดังว่า “จงลุกขึ้นยืนตรงบนเท้าของท่าน” และคนนั้นก็กระโดดขึ้นและเดินไป

11 และเมื่อประชาชนเห็นสิ่งที่เปาโลได้กระทำนั้น พวกเขาก็ร้องด้วยเสียงอันดังของพวกเขา โดยกล่าวในภาษาของคนลิคาโอเนียว่า “พวกพระลงมาหาพวกเราแล้วในลักษณะของมนุษย์”

12 และพวกเขาได้เรียกบารนาบัสว่า จูปีเตอร์ และเรียกเปาโลว่า เมอร์คิวเรียส เพราะเปาโลเป็นผู้นำในการพูด

13 แล้วปุโรหิตประจำรูปพระจูปีเตอร์ ซึ่งตั้งอยู่หน้าเมืองของพวกเขา ได้จึงบรรดาวัวตัวผู้และถือพวงมาลัยทั้งหลายมายังประตูเมือง และหมายจะถวายเครื่องบูชา

(51) มธ 10:14; มก 6:11; ลก 9:5 (52) มธ 5:12; ยน 16:22 (1) ยน 7:35; กจ 18:4

(3) มก 16:20; กจ 4:29; สบ 2:4 (4) ลก 12:51; กจ 13:2-3 (5) 2 ทธ 3:11 (6) มธ 10:23

(8) กจ 3:2 (10) อสย 35:6 (11) กจ 8:10; 28:6 (13) ดนล 2:46

ด้วยกันกับประชาชน

14 ซึ่งเมื่อพวกอัครทูต คือบารนาบัสกับเปาโล ได้ยินดังนั้น ท่านทั้งสองก็ฉีกเสื้อผ้าของตนเสีย และวิ่งเข้าไปท่ามกลางประชาชน โดยร้องเสียงดัง

15 และกล่าวว่า “ท่านทั้งหลาย เหตุไฉนพวกท่านจึงกระทำสิ่งเหล่านี้ พวกเราเป็นมนุษย์ที่มีกิเลสตัณหาเหมือนกับพวกท่าน และประกาศแก่พวกท่านว่า พวกท่านควรหันจากสิ่งไร้ประโยชน์เหล่านี้ มาหาพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่ ผู้ซึ่งได้ทรงสร้างฟ้าสวรรค์ และแผ่นดินโลก และทะเล และสิ่งสรรพสิ่งที่มีอยู่ในที่เหล่านั้น

16 ผู้ซึ่งในกาลก่อนได้ทรงยอมให้บรรดาประชาชาติดำเนินชีวิตในทางทั้งหลายของตนเอง

17 แต่อย่างไรก็ตาม พระองค์มิได้ทรงให้ขาดพยานฝ่ายพระองค์เอง ในการที่พระองค์ได้ทรงกระทำดี และประทานฝนจากฟ้าสวรรค์แก่พวกเรา และให้มีฤดูกาลต่าง ๆ ที่เกิดผล โดยทำให้ใจทั้งหลายของพวกเราเต็มอิ่มด้วยอาหารและความยินดี”

18 และโดยบรรดาคำกล่าวเหล่านี้ ท่านทั้งสองห้ามประชาชนโดยยาก เพื่อพวกเขาจะไม่ถวายเครื่องบูชาแก่ท่านทั้งสองนั้น

**เปาโลถูกขว้างด้วยหิน
แต่ได้ฟื้นขึ้นและไปยังเมืองเดอริบี**

19 และมีพวกยิวบางคนมายังที่นั่นจากเมืองอันทิโอกและเมืองอโคเนียม ผู้ซึ่งชัก

ชวนประชาชน และเมื่อเอาหินขว้างเปาโลแล้ว ได้ลากท่านออกไปจากเมือง โดยคิดว่าท่านตายแล้ว

20 อย่างไรก็ตามก็ดี ขณะที่พวกสาวกได้ยินล้อมรอบท่านแล้ว ท่านก็ลุกขึ้น และเข้ามาในเมือง และวันต่อมาท่านก็ออกเดินทางกับบารนาบัส ไปยังเมืองเดอริบี

21 และเมื่อท่านทั้งสองได้ประกาศข่าวประเสริฐแก่เมืองนั้น และได้สั่งสอนคนเป็นอันมากแล้ว ท่านทั้งสองก็กลับไปยังเมืองลิสตรา และเมืองอโคเนียม และเมืองอันทิโอกอีก

22 โดยกระทำจิตใจทั้งหลายของพวกสาวกให้มั่นคง และเตือนสติพวกเขาให้ดำรงอยู่ในความเชื่อเช่นนั้น และว่าพวกเราจะต้องเข้าในอาณาจักรของพระเจ้าโดยผ่านความทุกข์ยากมากมาย

เปาโลกลับไปเมืองอันทิโอก

23 และเมื่อท่านทั้งสองได้ตั้งบรรดาผู้ปกครองไว้ในทุกคริสตจักร และได้อธิษฐานด้วยการอดอาหารแล้ว ท่านทั้งสองก็ฝากพวกสาวกไว้กับบงศ์พระผู้เป็นเจ้าของพวกเขาได้เช่นนั้น

24 และหลังจากท่านทั้งสองได้ข้ามแคว้นปัสสิเดียแล้ว ท่านทั้งสองก็มายังแคว้นปัมฟีเลีย

25 และเมื่อท่านทั้งสองได้ประกาศพระวจนะในเมืองเปอร์กาแล้ว ท่านทั้งสองก็ลงไปยังเมืองอัททาลิยา

26 และจากที่นั่นได้แล่นไปยังเมืองอันทิโอก ซึ่งเป็นสถานที่ที่ท่านทั้งสองได้รับ

(14) กตว 14:6; มธ 26:65 (15) ปฐก 1:1; อพย 20:11 (16) สดต 81:12; มคา 4:5

(17) ลนต 26:4; พบญ 11:14 (19) กจ 13:45, 50; 14:2; 2 คร 11:25; 12:1; 1 ธส 2:14; 2 ทธ 3:11

(21) มธ 28:19 (22) มธ 10:38; ลก 22:28; กจ 11:23; รม 8:17; 2 ทธ 2:12 (23) 2 คร 8:19; ทต 1:5

การรับรองไว้ในพระคุณของพระเจ้า สำหรับกิจการซึ่งท่านทั้งสองได้กระทำให้สำเร็จนั้น

27 และเมื่อท่านทั้งสองมาถึง และได้รวบรวมคริสตจักรให้ชุมนุมกันแล้ว ท่านทั้งสองได้เล่าให้ฟังถึงลึกลับที่พระเจ้าได้ทรงกระทำกับท่านทั้งสอง และที่พระองค์ได้ทรงเปิดประตูแห่งความเชื่อให้คนต่างชาติ

28 และท่านทั้งสองอยู่ที่นั่นช้านานกับพวกสาวก

บทที่ 15

การประชุมที่กรุงเยรูซาเล็ม เกี่ยวกับการเข้าสู่หน้

1 และบางคนซึ่งลงมาจากแคว้นยูเดียได้สั่งสอนพวกพี่น้อง และกล่าวว่า “ถ้าพวกท่านไม่เข้าสู่หน้ตามลักษณะของโมเสส พวกท่านจะรอดไม่ได้”

2 เหตุฉะนั้นเมื่อเปาโลและบารนาบัสมีความไม่ลงรอยกันและการโต้เถียงกันไม่น้อยกับพวกเขา คนเหล่านั้นได้ตั้งใจว่าเปาโลและบารนาบัส กับคนอื่น ๆ ในพวกเขานั้น ควรขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็ม ไปหาพวกอัครทูตและพวกผู้ปกครองในเรื่องนี้

3 และเมื่อถูกส่งไปในทางของท่านทั้งสองโดยคริสตจักร ท่านทั้งสองได้ผ่านเข้าไปในแคว้นฟินิเซียกับแคว้นสะมาเรีย โดยบอกเล่าถึงการกลับใจเสียใหม่ของคนต่างชาติ และท่านทั้งสองได้ทำให้พี่น้องทุกคนมีความปีติยินดีอย่างยิ่ง

4 และเมื่อท่านทั้งสองมาถึงกรุงเยรูซาเล็ม

แล้ว คริสตจักร และพวกอัครทูต และผู้ปกครองทั้งหลายได้ต้อนรับท่านทั้งสอง และท่านทั้งสองได้ประกาศลึกลับที่พระเจ้าได้ทรงกระทำกับพวกท่าน

5 แต่บางคนในนิกายของพวกฟาริสีซึ่งเชื่อแล้วได้ยืนขึ้น โดยกล่าวว่า จำเป็นที่คนต่างชาตินั้นต้องเข้าสู่หน้ และต้องสั่งพวกเขาให้รักษาพระราชบัญญัติของโมเสส

6 และพวกอัครทูตกับผู้ปกครองทั้งหลายได้มาชุมนุมกันเพื่อจะพิจารณาเรื่องนี้

รายงานเกี่ยวกับคนต่างชาติ ที่ได้รับความรอดโดยความเชื่อ

7 และเมื่อมีการโต้เถียงกันมากแล้ว เปโตรได้ยืนขึ้น และกล่าวแก่พวกเขาว่า “พวกท่านและพี่น้องทั้งหลาย ท่านทั้งหลายทราบอยู่ว่า คราวก่อนนั้นพระเจ้าได้ทรงทำการเลือกในท่ามกลางพวกเราว่า พวกคนต่างชาติ โดยปากของข้าพเจ้า ควรจะฟังพระวจนะแห่งข่าวประเสริฐและเชื่อ

8 และพระเจ้า ผู้ซึ่งทรงทราบใจเหล่านั้น ได้ทรงเป็นพยานรับรองพวกเขา โดยประทานพระวิญญาณบริสุทธิ์แก่พวกเขา เหมือนอย่างที่ได้ประทานแก่พวกเรา

9 และไม่ทรงถือว่ามีความแตกต่างกันระหว่างพวกเรากับพวกเขา โดยทรงชำระใจของพวกเขาให้บริสุทธิ์โดยความเชื่อ

10 ดังนั้น เหตุไฉนบัดนี้พวกท่านจึงทดลองพระเจ้า เพื่อวางแอกบนคอของพวกเขา

(27) กจ 15:4; 1 คร 16:9; 2 คร 2:12 (1) ยน 7:22; กจ 15:5; กท 2:12; 5:2; ฟป 3:2

(2) กท 2:1 (3) กจ 14:27; รม 15:24; 1 คร 16:6; 2 คร 1:16; ทต 3:13 (7) กจ 10:20

(8) 1 พศต 28:9; กจ 1:24 (9) กจ 10:15, 28; รม 10:12 (10) มธ 23:4; กท 5:1

สาวก ซึ่งทั้งบรรพบุรุษของเราและ
พวกเราเองก็แบกไม่ไหว

11 แต่พวกเราเชื่อว่า โดยทางพระคุณ
ของพระเยซูคริสต์เจ้า พวกเราจะรอด
เหมือนอย่างพวกเขา”

12 และฝูงชนทั้งหมดนั้นก็นั่งอยู่ และฟัง
บาร์นาบัสกับเปาโลที่ประกาศว่ามีบรรดา
การอัศจรรย์และการมหัศจรรย์ใดบ้างที่
พระเจ้าได้ทรงกระทำในท่ามกลางพวกคน
ต่างชาติโดยท่านทั้งสอง

ยากอบประกาศว่า

ไม่จำเป็นต้องเข้าสู่หนัด

13 และหลังจากพวกเขาได้นั่งอยู่ ยากอบ
ก็ตอบ โดยกล่าวว่า “พวกท่านและพี่น้อง
ทั้งหลาย จงตั้งใจฟังข้าพเจ้า

14 ซีโมนได้ประกาศแล้วว่า ในตอนแรก
นั้นพระเจ้าได้ทรงเยี่ยมเยียนพวกคนต่าง
ชาติ เพื่อจะทรงนำประชาชนกลุ่มหนึ่ง
ออกจากพวกเขาเพื่อพระนามของพระ
องค์

15 และบรรดาคำของพวกศาสดาพยา-
กรณ์ก็สอดคล้องกับสิ่งนี้ ตามที่ได้เขียน
ไว้แล้วว่า

16 ‘หลังจากนี้เราจะกลับมา และจะสร้าง
พลับพลาของดาวิดซึ่งพังลงแล้วขึ้นใหม่
และเราจะสร้างที่ปรักหักพังทั้งหลายของ
พลับพลาขึ้นขึ้นอีก และเราจะตั้งพลับ
พลาขึ้นใหม่

17 เพื่อผู้คนที่เหลืออยู่จะแสวงหาองค์
พระผู้เป็นเจ้า ทั้งพวกคนต่างชาติ ผู้ซึ่งถูก
เรียกด้วยนามของเรา องค์พระผู้เป็นเจ้า

ตรัส ผู้ทรงกระทำสิ่งสารพัดเหล่านี้

18 พระเจ้าทรงทราบกิจการทั้งสิ้นของ
พระองค์ตั้งแต่แรกสร้างโลกมาแล้ว’

19 เหตุฉะนั้น การตัดสินใจของข้าพเจ้าก็
คือว่า อย่าให้พวกเรารบกวนพวกเขา ซึ่ง
จากท่ามกลางพวกคนต่างชาตินั้นได้หัน
กลับมาหาพระเจ้า

20 แต่ให้พวกเราเขียนถึงพวกเขาว่า
ให้พวกเขางดเว้นเสียจากการรับประทาน
บรรดาสิ่งที่เป็นมลทินเนื่องด้วยรูปเคารพ
ทั้งหลาย และจากการล่วงประเวณี และ
จากการรับประทานเนื้อสัตว์ทั้งหลายที่ถูก
รัดคอตาย และจากการรับประทานเลือด

21 ด้วยว่าโมเสส ในสมัยโบราณ ในทุก
นครมีคนเหล่านั้นที่ประกาศพระราชบัญญัติ
ของท่าน ซึ่งถูกอ่านในธรรมศาลาทั้ง
หลายทุกวันสะบาโต”

22 แล้วพวกอัครทูตและผู้ปกครองทั้ง
หลายเห็นชอบในสิ่งนี้ พร้อมกับคริสต-
จักรทั้งหมด เพื่อที่จะส่งบางคนที่ถูกเลือก
ไว้แล้วจากกลุ่มคนของพวกเราให้ไปยัง
เมืองอันติโอก พร้อมกับเปาโลและ
บาร์นาบัสคือ ยูดาส ผู้มีนามสกุลว่า บาร์-
ซับบาส และติลาส ซึ่งทั้งคู่เป็นคนสำคัญ
ในท่ามกลางพวกพี่น้อง

23 และเขาทั้งหลายได้เขียนจดหมาย
หลายฉบับ ส่งไปโดยทางพวกเขา ตาม
ลักษณะนี้ว่า “พวกอัครทูตและพวกผู้
ปกครองและพวกพี่น้อง ขอส่งคำทักทาย
มายังพวกพี่น้องซึ่งเป็นของพวกคนต่าง
ชาติ ในเมืองอันติโอก และแคว้นซีเรีย

(11) รม 3:4; 2 คร 13:14; อฟ 2:5-8; ทต 2:11 (12) กจ 14:27; 15:3 (13) กจ 12:17 (14) กจ 15:7
(16) อมส 9:11 (19) กจ 15:28; 21:25; 1 ธส 1:9 (20) ปฐก 9:4; อพย 20:3; ลนต 3:17; พบนู 12:16
(21) กจ 13:15, 27; 2 คร 3:14 (22) กจ 1:23

และแคว้นซีลีเซีย

24 เพราะเหตุที่พวกเราได้ยินว่า มีบางคนซึ่งออกไปจากพวกเราได้รับกวนพวกท่านด้วยคำพูดทั้งหลาย โดยบ่อนทำลายจิตใจทั้งหลายของพวกท่าน โดยกล่าวว่า ‘พวกท่านต้องเข้าสู่หนัด และรักษาพระราชบัญญัติ’ ผู้ซึ่งพวกเราไม่ได้ให้คำสั่งเช่นนั้นเลย

25 พวกเราเห็นว่าเป็นการดี โดยได้พร้อมใจกันร่วมประชุมแล้ว ที่จะส่งบางคนที่ถูกเลือกไว้แล้วมายังพวกท่าน พร้อมกับบารนาบัสและเปาโล ผู้เป็นที่รักของพวกเรา

26 คือคนทั้งหลายที่ได้เสี่ยงชีวิตของตนเพื่อพระนามของพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของพวกเรา

27 เหตุฉะนั้น พวกเราจึงได้ส่งยูดาสกับสิลาส ผู้ซึ่งจะบอกสิ่งเดียวกันเหล่านี้แก่พวกท่านด้วยปากของพวกเขาเอง

พวกคนต่างชาติที่เชื่อแล้ว

ไม่ควรทำให้พวกยิวสะดุด

28 เพราะว่าพระวิญญูณบริสุทธิและพวกเราเห็นแล้วว่าเป็นการดีที่จะไม่วางภาระบนพวกท่านมากไปกว่าสิ่งจำเป็นเหล่านี้

29 คือให้พวกท่านงดเว้นเสียจากการรับประทานอาหารทั้งหลายที่ถูกบูชาแก่บรรดารูปเคารพ และจากการรับประทานเลือด และจากการรับประทานเนื้อสัตว์ทั้งหลายที่ถูกรัดคอตาย และจากการล่วงประเวณี ซึ่งถ้าหากพวกท่านรักษาตัวของ

พวกท่านไว้จากสิ่งเหล่านี้ พวกท่านก็จะทำดี ขอให้พวกท่านอยู่เป็นสุขเถิด”

30 ดังนั้นเมื่อพวกท่านได้รับอนุญาตให้ไปได้แล้ว พวกท่านก็มายังเมืองอันติโอก และเมื่อพวกท่านได้รวบรวมคนทั้งปวงให้มาพร้อมกันแล้ว พวกท่านก็มอบจดหมายฉบับนั้นให้

31 ซึ่งเมื่อคนเหล่านั้นได้อ่านแล้ว พวกเขาก็มีความปีติยินดีเนื่องด้วยคำปลอบใจนั้น

32 และยูดาสกับสิลาส ซึ่งเป็นพวกผู้พยากรณ์เองเช่นกัน ได้เตือนสติพวกพี่น้องด้วยถ้อยคำหลายประการ และเสริมกำลังให้พวกเขา

33 และหลังจากพวกท่านได้พักอยู่ที่นั่นหน่อยหนึ่งแล้ว พวกท่านก็ได้รับอนุญาตให้จากพวกพี่น้องไปถึงพวกอัครทูตโดยสันติภาพ

34 แต่อย่างไรก็ตาม สิลาสเห็นชอบที่จะอยู่ที่นั่นต่อไป

35 เปาโลเช่นกันและบารนาบัสได้อยู่ต่อไปในเมืองอันติโอก โดยสั่งสอนและประกาศพระวจนะขององค์พระผู้เป็นเจ้าด้วยกันกับคนอื่นอีกหลายคนเช่นกัน

บารนาบัสแยกทางกับเปาโล

36 และล่วงไปได้หลายวัน เปาโลได้กล่าวกับบารนาบัสว่า “ให้พวกเราไปอีก และเยี่ยมพวกพี่น้องของเราในทุกนครซึ่งพวกเราได้ประกาศพระวจนะขององค์พระผู้เป็นเจ้าไว้ และดูว่าพวกเขาเป็นอย่างไรกันบ้าง”

(24) กจ 15:1; กท 1:7; ทด 1:10-11 (26) กจ 13:50; 1 คร 15:30; 2 คร 11:23

(29) สดต 17:14; กจ 15:20; 1 คร 5:1 (32) กจ 11:27; 1 คร 12:28; ฮฟ 4:11

(33) มก 5:34; กจ 16:36 (35) กจ 13:1

37 และบาร์นาบัสได้ตั้งใจที่จะพาโยห์นไปพร้อมกับท่านทั้งสอง โดยนามสกุลของเขาชื่อ มาระโก

38 แต่เปาโลคิดว่าไม่สมควรที่จะพาโยห์นไปกับท่านทั้งสอง ผู้ซึ่งได้ละท่านทั้งสองเสียจากแคว้นปัมฟีเลีย และไม่ได้ไปพร้อมกับท่านทั้งสองในงานนั้น

39 และการโต้แย้งกันระหว่างท่านทั้งสองก็รุนแรงมากเหลือเกินจนท่านทั้งสองได้แยกย้ายกันไป และบาร์นาบัสจึงพามาระโกไป และแล่นเรือไปยังเกาะไซปรัส

40 และเปาโลได้เลือกสิลาส และเดินทางไป โดยถูกรับรองโดยพวกพี่น้องไว้กับพระคุณของพระเจ้า

41 และท่านผ่านไปตลอดแคว้นซีเรียกับแคว้นซีลีเซีย โดยเสริมกำลังให้คริสตจักรเหล่านั้น

บทที่ 16

เปาโลพบทิโมธี

ผู้ช่วยตลอดชีวิตของท่าน

1 แล้วเปาโลมายังเมืองเดอโรบีกับเมืองลิสตรา และดูเถิด มีสาวกคนหนึ่งอยู่ที่นั่น ชื่อทิโมธี เป็นบุตรชายของหญิงคนหนึ่ง ซึ่งเป็นชาติยิว และเชื่อแล้ว แต่บิดาของเขาเป็นชาติกรีก

2 ซึ่งได้รับการรายงานอย่างดีจากพวกพี่น้องที่อยู่เมืองลิสตรา และเมืองอโคเนีย

3 เปาโลอยากจะทำให้ทิโมธีไปพร้อมกับท่าน และรับเขามาและให้เขาเข้าสู่หนัด เพราะเห็นแก่พวกยิวซึ่งอยู่ในเขตแดน

เหล่านั้น เพราะพวกเขาทุกคนทราบว่ามีบิดาของเขาเป็นชาติกรีก

4 และขณะที่ท่านเหล่านั้นได้ผ่านไปตามนครต่าง ๆ พวกท่านได้มอบคำสั่งทั้งหลายแก่พวกเขาเพื่อจะให้ถือรักษาไว้ คือคำสั่งต่าง ๆ ที่ถูกตั้งไว้โดยพวกอัครทูตและผู้ปกครองทั้งหลายซึ่งอยู่ที่กรุงเยรูซาเล็ม

5 และตั้งนั้น คริสตจักรทั้งหลายจึงมั่นคงในความเชื่อนั้น และได้ทวีขึ้นในจำนวนคนทุก ๆ วัน

พระเจ้าทรงเรียกเปาโล

ให้ไปยังแคว้นมาซิโดเนีย

6 บัดนี้เมื่อท่านเหล่านั้นได้ไปตลอดทั่วแคว้นฟรีเจียกับแคว้นกาลาเทียแล้ว และถูกห้ามโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์ไม่ให้ประกาศพระวจนะในแคว้นเอเชีย

7 หลังจากพวกท่านมายังแคว้นมิเซียแล้ว พวกท่านก็พยายามที่จะเข้าไปในแคว้นบิธีเนีย แต่พระวิญญาณไม่โปรดให้พวกท่านไป

8 และท่านเหล่านั้น เมื่อเดินทางผ่านแคว้นมิเซีย ได้ลงมาถึงเมืองโตรอัส

9 และมีนิมิตหนึ่งปรากฏแก่เปาโลในเวลากลางคืน นั่นคือ มีผู้ชายคนหนึ่งแห่งแคว้นมาซิโดเนียยืนอยู่ และอ่อนน้อนท่าน โดยกล่าวว่า “ขอโปรดเข้ามาในแคว้นมาซิโดเนีย และช่วยพวกเราเถิด”

10 และหลังจากท่านได้เห็นนิมิตนั้นแล้ว ในทันทีทันใดพวกเราจึงหาโอกาสที่จะเข้าไปในแคว้นมาซิโดเนีย ด้วยเห็นแน่ว่า

(37) กจ 12:12, 25; คส 4:10; 2 ทธ 4:11; ฟม 1:24 (38) กจ 13:13 (39) กจ 4:36 (40) กจ 11:23

(41) กจ 16:5 (1) กจ 14:6; รม 16:21; 1 คร 4:17; ฟป 1:1; 2:19 (3) 1 คร 9:20; กท 2:3 (4) กจ 15:19

(5) กจ 2:47; 15:41 (6) กจ 18:23; กท 1:1-2 (8) กจ 16:11; 2 คร 2:12 (9) กจ 10:30 (10) 2 คร 2:13

องค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงเรียกพวกเราให้ไปประกาศข่าวประเสริฐแก่พวกเขา

11 เหตุฉะนั้น เมื่อออกเรือจากเมืองโตรอนต์แล้ว พวกเราก็มุ่งตรงสู่เกาะสาโมธรัสเซี่ย และวันต่อมาก็ถึงเมืองเนอาบูรี

นางลิเดียได้เปิดใจและได้รับบัพติศมา 12 และจากที่นั่นมายังเมืองฟีลิปปี ซึ่งเป็นเมืองเอกแห่งส่วนนั้นของแคว้นมาซิโดเนีย และเป็นเมืองขึ้น และพวกเราได้พักอยู่ในเมืองนั้นเป็นเวลาหลายวัน

13 และในวันสะบาโต พวกเราได้ออกจากเมืองไปยังฝั่งแม่น้ำ ที่ซึ่งเข้าใจว่าเป็นสถานที่สำหรับการอธิษฐาน และพวกเราได้นั่งลง และกล่าวกับพวกผู้หญิงซึ่งประชุมกันอยู่ที่นั่น

14 และหญิงคนหนึ่งชื่อ ลิเดีย เป็นคนขายผ้าสีม่วง แห่งเมืองธียาทรา ผู้ซึ่งนมัสการพระเจ้า ได้ฟังพวกเรา ผู้ซึ่งใจของนางองค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงเปิด จนนางได้ตั้งใจฟังสิ่งเหล่านั้นซึ่งถูกกล่าวโดยเปาโล

15 และเมื่อนางได้รับบัพติศมา พร้อมกับทั้งครัวเรือนของนางแล้ว นางจึงอ้อนวอนพวกเรา โดยกล่าวว่า “ถ้าพวกท่านถือว่าข้าพเจ้าสัตย์ชื่อต่อองค์พระผู้เป็นเจ้าแล้ว เชิญเข้ามาในบ้านของข้าพเจ้า และพักอาศัยอยู่ที่นั่นเถิด” และนางได้คะยั้นคะยอพวกเรา

หญิงสาวที่มีผีสิงได้รับการขับผีออก

16 และต่อมา ขณะที่พวกเรากำลังไปเพื่อจะอธิษฐาน หญิงสาวคนหนึ่งที่ถูกสิงด้วย

วิญญาณแห่งโซคเซตาได้มาพบพวกเรา ผู้ซึ่งทำให้พวกเจ้านายของเธอได้รับผลประโยชน์เป็นอันมากโดยการทำนาย

17 หญิงคนเดียวกันนั้นตามเปาโลกับพวกเรา และร้องว่า “คนเหล่านี้เป็นพวกผู้รับใช้ของพระเจ้าผู้สูงสุด ผู้ซึ่งแสดงทางแห่งความรอดแก่พวกเรา”

18 และหญิงคนนั้นได้ทำอย่างนี้เป็นเวลาหลายวัน แต่เปาโล ซึ่งเป็นทุกขใจ ได้หันไปและกล่าวกับวิญญาณนั้นว่า “เราสั่งเจ้าในพระนามของพระเยซูคริสต์ จงออกมาจากเธอ” และวิญญาณนั้นก็ออกมาในชั่วโมเมนต์เอง

เปาโลและสิลาสถูกจำคุก

19 และเมื่อพวกเจ้านายของเธอเห็นว่าความหวังแห่งการได้ผลประโยชน์หมดสิ้นไปแล้ว พวกเขาจึงจับเปาโลและสิลาส และลากท่านทั้งสองเข้าไปในตลาด ไปหาพวกพนักงานปกครอง

20 และนำท่านทั้งสองมาถึงพวกผู้พิพากษา โดยกล่าวว่า “คนเหล่านี้ซึ่งเป็นผู้พยากรณ์เมืองของพวกเรา มากยิ่งนัก

21 และสั่งสอนธรรมเนียมทั้งหลาย ซึ่งไม่ถูกต้องตามกฎหมายที่จะให้พวกเราที่เป็นชาวโรมรับไว้หรือถือปฏิบัติเลย”

22 และคนเป็นอันมากได้ลุกขึ้นพร้อมกันต่อสู่ท่านทั้งสอง และพวกผู้พิพากษาได้กระชากเสื้อของท่านทั้งสองออก และสั่งให้โบยตีท่านทั้งสอง

23 และเมื่อพวกเขาได้โบยตีท่านทั้งสอง

(12) กจ 20:6; ฟป 1:1 (14) ลก 24:45; วว 1:11 (15) ปฐก 19:3; 33:11; วนล 19:21; ลก 24:29; สบ 13:2

(16) สนต 19:31; พบญ 18:11; 1 ซมอ 28:3; 2 พกษ 21:6; 1 พศต 10:13; อสย 8:19

(18) มก 1:25 (19) มธ 10:18; กจ 16:16 (20) 1 พกษ 18:17 (22) 2 คร 6:5; 11:23

หลายทีแล้ว พวกเขาก็โยนท่านทั้งสองเข้าคุก โดยกำขับนายคุกให้รักษาท่านทั้งสองไว้ให้มั่นคง

24 ผู้ซึ่งเมื่อได้รับคำกำขับเช่นนั้นแล้ว ได้ผลึกตันท่านทั้งสองเข้าไปในคุกชั้นใน และใส่เท้าของท่านทั้งสองไว้แน่นในชื่อ

นายคุกและครวเรือน

ได้รับความรอดและรับบัพติศมา

25 และตอนเที่ยงคืน เปาโลกับสิลาสก็อธิษฐาน และร้องเพลงสรรเสริญพระเจ้า และนักโทษทั้งหลายก็ฟังท่านทั้งสองอยู่

26 และในทันใดนั้น มีแผ่นดินไหวใหญ่จนรากทั้งหลายของคุณสะเทือนสะท้าน และในทันทีทันใดประตูทั้งหลายของคุณก็ถูกเปิดออก และบรรดาเครื่องพันธนาการของทุกคนก็หลุดออก

27 และนายคุก เมื่อตื่นขึ้นจากการนอนหลับของเขา และเมื่อเห็นประตูทั้งหลายของคุณเปิดอยู่ เขาก็ชักดาบของตนออก และหมายจะฆ่าตัวเองเสีย โดยคิดว่านักโทษทั้งหลายหนีไปหมดแล้ว

28 แต่เปาโลได้ร้องออกด้วยเสียงอันดัง โดยกล่าวว่า “อย่าทำร้ายตัวเองเลย ด้วยว่าพวกเราทุกคนอยู่ที่นี้”

29 แล้วนายคุกจึงเรียกให้จุดไฟมา และกระโดดเข้ามา และมาโดยตัวสั่น และกราบลงต่อหน้าเปาโลกับสิลาส

30 และพาท่านทั้งสองออกมา และกล่าวว่า “ท่านทั้งหลายเจ้าข้า ข้าพเจ้าจะต้องทำอะไรจึงจะรอดได้”

31 และท่านทั้งสองกล่าวว่า “จงเชื่อใน

พระเยซูคริสต์เจ้า และท่านจะรอดได้ ทั้งครวเรือนของท่าน”

32 และท่านทั้งสองได้กล่าวพระวจนะขององค์พระผู้เป็นเจ้าแก่นายคุก และแก่ทุกคนที่อยู่ในบ้านของเขา

33 และนายคุกจึงพาท่านทั้งสองไปในชั่วโมงเดียวกันของกลางคืนนั้น และล้างแผลของท่านทั้งสอง และได้รับบัพติศมา ทั้งเขาและครวเรือนของเขาในทันที

34 และเมื่อนายคุกได้พาท่านทั้งสองเข้ามาในบ้านของเขาแล้ว เขาก็จัดโต๊ะเลี้ยงท่านทั้งสอง และมีความปีติยินดี โดยเชื่อในพระเจ้าพร้อมกับทั้งครวเรือนของเขา

เปาโลได้รับการปลดปล่อย

35 และเมื่อเป็นเวลาเช้า พวกผู้พิพากษาได้ส่งพวกเจ้าหน้าที่ตำรวจไป โดยกล่าวว่า “จงปล่อยคนทั้งสองนั้นไป”

36 และนายคุกจึงบอกคำกล่าวนี้แก่เปาโลว่า “พวกผู้พิพากษาได้ส่งมาให้ปล่อยตัวพวกท่านไป ฉะนั้นบัดนี้ เชิญออกไป และไปอย่างสันติเถิด”

37 แต่เปาโลกล่าวแก่พวกเขาว่า “เราทั้งหลายได้เขียนพวกเราที่เป็นคนสัญชาติโรมอย่างเปิดเผยโดยยังไม่ตัดสินความ และได้โยนพวกเราไว้ในคุก และบัดนี้เราทั้งหลายจะเสือกไสพวกเราให้ออกไปเป็นการลับหรือ แท้จริงทำอย่างนั้นไม่ได้ แต่จงให้เราทั้งหลายมาเอง และพาพวกเราออกไปเถิด”

38 และพวกเจ้าหน้าที่ตำรวจได้บอกคำเหล่านี้แก่พวกผู้พิพากษา และพวกผู้

(26) กจ 4:31; 5:19; 12:7, 10 (30) ลก 3:10; กจ 2:37; 9:6; 22:10

(31) ยน 3:16, 36; 6:47; กจ 13:38-39; รม 10:9-11; 1 ยน 5:10

(34) ลก 5:29; 19:6 (37) กจ 22:25-29

พิพากษาก็แล้ว เมื่อพวกเขาได้ยินว่าท่าน ทั้งสองเป็นคนสัญชาติโรม

39 และพวกผู้พิพากษามาและวิงวอน ท่านทั้งสอง และพาท่านทั้งสองออกไป และขอให้ท่านทั้งสองออกไปเสียจากเมือง

40 และท่านทั้งสองได้ออกมาจากคุก และได้เข้ามาในบ้านของนางลิเดีย และเมื่อท่านทั้งสองได้เห็นพวกพี่น้องแล้ว ท่านทั้งสองก็ปลอบประโลมพวกเขา และออกเดินทางไป

บทที่ 17

มีหลายคนได้รับความรอดที่เมือง

เธสะโลนิกา ผู้คัดค้านก่อนการจลาจล

1 บัดนี้เมื่อเปาโลกับสิลาสได้ผ่านเมือง อัมฟีบูรีและเมืองอปอลโลเนียแล้ว ท่านทั้งสองจึงมายังเมืองเธสะโลนิกา ซึ่งที่นั่น มีธรรมศาลาของพวกยิว

2 และเปาโล ตามลักษณะของท่าน ได้เข้าไปยังพวกเขา และวันสะบาโตสามวันได้ให้เหตุผลกับพวกเขาจากในพระคัมภีร์

3 โดยการไขข้อความและการชี้แจงให้เห็นว่า จำเป็นที่พระคริสต์ต้องทนทุกข์ และทรงเป็นขึ้นมาจากความตาย และว่า “พระเยซูองค์นี้ ผู้ที่เราประกาศแก่ท่านทั้งหลาย คือพระคริสต์”

4 และบางคนในพวกเขาก็เชื่อ และสมาคมกับเปาโลและสิลาส และในพวกชาวกรีกที่เกรงกลัวพระเจ้าเป็นจำนวนมาก และในพวกสุภาพสตรีที่เป็นคนสำคัญ ๆ ก็ไม่น้อย

5 แต่พวกยิวซึ่งไม่เชื่อ ด้วยความรู้ลึก

อิจมา ได้เอาบางคนที่เป็นคนลามกที่ต่ำช้ามายังพวกเขา และรวบรวมพวกคนมา และก่อการจลาจลทั่วทั้งเมือง และบุกเข้าบ้านของยาโสน และหาโอกาสที่จะพาท่านทั้งสองออกมาให้ประชาชน

6 และเมื่อพวกยิวหาท่านทั้งสองไม่พบ พวกเขาจึงจู่ดลากยาโสนกับพวกพี่น้องบางคนไปหาพวกผู้ครอบครองเมือง โดยร้องว่า “คนเหล่านี้ที่ได้พลิกคว่ำโลกก็มาที่นี่ด้วย

7 ผู้ซึ่งยาโสนต้อนรับแล้ว และบรรดาคนเหล่านี้ได้ขัดแย้งกับคำสั่งทั้งหลายของซีซาร์ โดยกล่าวว่ามีกษัตริย์อีกองค์หนึ่งที่ชื่อ เยซู”

8 และพวกเขารบกวนประชาชนและพวกผู้ครอบครองเมือง เมื่อคนเหล่านั้นได้ยินสิ่งเหล่านี้

9 และเมื่อพวกเขาได้เรียกประกันตัวยาโสนกับคนอื่น ๆ แล้ว พวกเขาก็ปล่อยท่านทั้งสองไป

เปาโลที่เมืองเบโรอา

10 และทันทีที่ทันใดพวกพี่น้องได้ส่งเปาโลกับสิลาสไปยังเมืองเบโรอาในเวลากลางคืน ผู้ซึ่งเมื่อมาถึงที่นั่นแล้วได้เข้าไปในธรรมศาลาของพวกยิว

11 พวกยิวเหล่านี้สุภาพกว่าพวกยิวเหล่านั้นที่อยู่ เธสะโลนิกา ในการที่พวกเขาได้รับพระวจนะด้วยความพร้อมใจทุกอย่าง และได้ค้นดูพระคัมภีร์ทุกวัน เพื่อทราบว่สิ่งเหล่านั้นเป็นดังกล่าวหรือไม่

12 เหตุฉะนั้น หลายคนในพวกเขาได้เชื่อ

(39) มธ 8:34 (40) กจ 16:14 (1) กจ 17:11; ฟป 4:16; 1 ธส 1:1; 2 ธส 1:1

(2) ลก 4:16; กจ 9:20; 1 ธส 2:1-16 (3) ลก 24:26; กจ 18:5; กท 3:1 (4) กจ 15:22

(5) กจ 13:45 (6) กจ 16:20 (7) ลก 23:2 (10) กจ 9:25 (11) อสย 34:16; ลก 16:29

ในพวกสตรีผู้มีเกียรติซึ่งเป็นชาติกรีกด้วย และในพวกผู้ชายก็มีไม่น้อย

13 แต่เมื่อพวกยิวแห่งเมืองเธสะโลนิกา ทราบว่า พระวาระของพระเจ้าได้ถูกประกาศโดยเปาโลที่เมืองเบโรอา พวกเขาก็มาที่นั่นด้วย และยุยงประชาชน

14 และทันทีที่ทันใดพวกพี่น้องจึงส่งเปาโลออกไปตามทางที่จะไปทะเล แต่สิลาสกับทิโมธียังอยู่ที่นั่น

เปาโลที่กรุงเอเธนส์

15 และคนเหล่านั้นที่ส่งเปาโลไปนั้น ได้นำท่านมาถึงกรุงเอเธนส์ และเมื่อได้รับคำสั่งมายังสิลาสกับทิโมธีเพื่อมารับมาหาท่านด้วยความเร็วทั้งสิ้นแล้ว พวกเขาก็จากไป

16 บัดนี้ ขณะที่เปาโลกำลังคอยเขาทั้งสองอยู่ที่กรุงเอเธนส์นั้น จิตวิญญาณของท่านก็ถูกรบกวนภายในตัวท่าน เมื่อท่านได้เห็นว่าเมืองนั้นถูกมอมไว้กับการนับถือรูปเคารพทั้งสิ้น

17 เหตุฉะนั้น ท่านจึงโต้เถียงในธรรมศาลากับพวกยิว และกับบรรดาคนที่เกรงกลัวพระเจ้า และในตลาดทุกวันกับคนทั้งหลายที่พบกับท่าน

18 แล้วพวกนักปรัชญาบางคนของพวกเอปิคูเรียว และของพวกสโตอิก ได้มาพบท่าน และบางคนกล่าวว่า “คนพูดพล่ามคนนี้จะพูดอะไร” คนอื่นว่า “เขาดูเหมือนว่าจะเป็นคนนำพระแปลก ๆ เข้ามาเผยแพร่” เพราะท่านได้ประกาศพระเยซูแก่พวกเขา และการเป็นขึ้นมาจากความ

ตาย

19 และพวกเขาจึงจับท่าน และพาท่านไปยังสภาเรโอปากัส โดยกล่าวว่า “ขอให้พวกเราทราบว่า หลักคำสอนใหม่นี้ที่ท่านพูดนั้นคืออะไร

20 เพราะว่าท่านนำบรรดาสิ่งแปลกประหลาดมาถึงหูของพวกเรา เหตุฉะนั้นพวกเราจึงอยากจะทราบว่าสิ่งเหล่านี้มีความหมายว่าอะไร”

21 (เพราะบรรดาชาวเอเธนส์กับชาวต่างประเทศทุกคนซึ่งอาศัยอยู่ที่นั่น ไม่ได้ใช้เวลาของพวกเขาในการอื่น นอกจากจะกล่าวหรือจะฟังสิ่งใหม่ ๆ บ้าง)

การประกาศของเปาโล

บนเนินเขาอาเรโอ

22 แล้วเปาโลจึงยืนขึ้นในท่ามกลางเนินเขาอาเรโอ และกล่าวว่า “ท่านทั้งหลาย ชาวกรุงเอเธนส์ ข้าพเจ้ารับรู้ว่าในสิ่งทั้งปวงท่านทั้งหลายนับถือพระมากมายเกินไปจริง ๆ

23 เพราะขณะที่ข้าพเจ้าได้ผ่านไป และได้สังเกตดูสิ่งบูชาต่าง ๆ ของพวกท่านนั้น ข้าพเจ้าได้พบแท่นบูชาหนึ่งพร้อมกับคำจารึกนี้ที่ว่า ‘แต่พระเจ้าที่ไม่รู้จักองค์นั้น’ เหตุฉะนั้นพระองค์ผู้ซึ่งพวกท่านนมัสการโดยขาดความรู้ ข้าพเจ้าจึงขอประกาศพระเจ้าองค์นี้แก่พวกท่าน

24 พระเจ้าผู้ได้ทรงสร้างแผ่นดินโลกกับสิ่งทั้งปวงที่มีอยู่ในนั้น โดยเห็นว่าพระองค์ทรงเป็นเจ้าของแห่งฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลก มิได้ทรงสถิตอยู่ในวิหารทั้งหลาย

(14) มธ 10:23 (15) กจ 18:5

(16) 2 ปต 2:8 (18) 1 คร 15:12

(24) พบบย 10:14; 1 พกษ 8:27; สดต 115:16; อสย 42:5; มธ 11:25; กจ 7:48-50

ที่ถูกร่างไว้ด้วยมือมนุษย์

25 ทั้งไม่ได้ถูกนมัสการด้วยมือมนุษย์
ราวกับว่าพระองค์ประสงค์สิ่งหนึ่งสิ่งใด
โดยเห็นว่าพระองค์ประทานชีวิต และลม
หายใจ และสิ่งสารพัดแก่คนทั้งสิ้น

26 และได้ทรงสร้างมนุษย์ทุกชนชาติ
จากสายเลือดอันเดียวกันเพื่อให้อาศัยอยู่
ตลอดทั่วพื้นแผ่นดินโลก และได้ทรงกำ
หนดเวลาทั้งหลายไว้ล่วงหน้า และบรรดา
เขตแดนแห่งที่อยู่อาศัยของพวกเขา

27 เพื่อพวกเขาจะแสวงหาองค์พระผู้เป็น
เจ้า ถ้าบางทีพวกเขาจะคลำหาพระองค์
และพบพระองค์ ถึงแม้ว่าพระองค์ไม่ทรง
อยู่ห่างไกลจากทุกคนในพวกเราเลย

28 ด้วยว่า ‘ในพระองค์ พวกเรามีชีวิต
และไหวตัว และเป็นอยู่’ ตามที่กวีบางคน
ในพวกท่านได้กล่าวเช่นกันว่า ‘ด้วยว่า
พวกเราเป็นเชื้อสายของพระองค์เช่นกัน’

29 ดังนั้น เนื่องด้วยที่เราทั้งหลาย
เป็นเชื้อสายของพระเจ้าแล้ว พวกเรา
จึงไม่ควรคิดว่าความเป็นพระเจ้านั้นเป็น
เหมือนทองคำ หรือเงิน หรือหิน ซึ่งได้
ถูกแกะสลักด้วยศิลปะและความคิดของ
มนุษย์

30 และวันเวลาแห่งการขาดความรู้
พระเจ้าทรงมองข้ามไปเสีย แต่บัดนี้ทรง
บัญญัติมนุษย์ทุกคนทั่วทุกแห่งให้กลับใจ
เสียใหม่

31 เพราะพระองค์ได้ทรงกำหนดวันหนึ่ง
ไว้ ซึ่งในวันนั้นพระองค์จะทรงพิพากษา
โลกในความชอบธรรม โดยท่านองค์นั้น

ซึ่งพระองค์ได้ทรงตั้งไว้ เกี่ยวกับเรื่องนี้
พระองค์ได้ให้ความมั่นใจกับทุกคนแล้ว
ในการที่พระองค์ได้โปรดให้ท่านองค์นั้น
เป็นขึ้นมาจากความตาย”

32 และเมื่อคนทั้งหลายได้ยินเรื่องการ
เป็นขึ้นมาจากความตายแล้ว บางคนก็
เยาะเย้ย และคนอื่น ๆ กล่าวว่า “พวกเรา
จะฟังท่านอีกในเรื่องนี้”

33 ดังนั้นเปาโลจึงออกไปจากท่ามกลาง
พวกเขา

34 แต่ชายบางคนได้เกาะติดอยู่กับท่าน
และได้เชื่อ ซึ่งในท่ามกลางพวกเขามี
ติโมธีอัสผู้เป็นสมาชิกสภาอารีโปกัส
กับหญิงคนหนึ่งชื่อดามาริส และคนอื่น ๆ
กับพวกเขา

บทที่ 18

เปาโลกับอาควิลลาและ ปริสซิลลาที่เมืองโครินธ์

1 และหลังจากสิ่งเหล่านี้ เปาโลได้ออก
จากกรุงเอเธนส์ และมายังเมืองโครินธ์

2 และได้พบยิวคนหนึ่งชื่อ อาควิลลา ซึ่ง
เกิดในแคว้นปอนทัส เมื่อเร็ว ๆ นี้ได้มา
จากประเทศอิตาลี พร้อมกับภรรยาของ
เขาชื่อ ปริสซิลลา (เพราะว่าคลาวดิอัสได้
มีรับสั่งให้พวกยิวทุกคนออกไปจากกรุง
โรม) และได้มาหาคนทั้งสองนั้น

3 และเพราะว่าท่านมีอาชีพอย่างเดียวกัน
กับเขาทั้งสอง ท่านจึงได้อาศัยอยู่กับเขา
ทั้งสอง และทำงาน เพราะโดยอาชีพของ
พวกเขา พวกเขาเป็นช่างทำเต็นท์ด้วยกัน

4 และท่านได้ให้เหตุผลในธรรมศาลาทุก

(25) ปฐก 2:7; อสย 42:5; ดนล 5:23 (26) พบท 32:8; โยบ 12:23; ดนล 4:35 (27) พบท 4:7; สดต 139:7
(28) คส 1:17; ทต 1:12; ฮบ 1:3 (29) สดต 115:4-7 (30) ลก 24:47; กจ 26:20 (31) สดต 9:8; ยน 5:22
(2) รม 16:3; 1 คร 16:19 (3) กจ 20:34; 1 คร 4:12; 2 คร 11:7; 1 ธส 2:9; 4:11; 2 ธส 3:8 (4) กจ 17:2

วันสะบาโต และได้โน้มน้าวทั้งพวกยิวและพวกกรีก

5 และเมื่อลีลัสกับทิโมธีมาจากแคว้นมาซิโดเนียแล้ว เปาโลถูกบีบคั้นในจิตวิญญาณ และเป็นพยานแก่พวกยิวว่าพระเยซูทรงเป็นพระคริสต์

6 และเมื่อคนเหล่านั้นต่อต้านตัวเอง และหมิ่นประมาท ท่านก็สะบัดเสื้อผ้าของตนและกล่าวแก่พวกเขาว่า “เลือดของท่านทั้งหลายจงตกอยู่บนศีรษะของพวกท่านเองเถิด ข้าพเจ้าก็สะอาดแล้ว ตั้งแต่นี้ไปข้าพเจ้าจะไปหาคนต่างชาติ”

7 และท่านจึงออกจากที่นั่น และเข้าไปในบ้านของชายคนหนึ่งชื่อ ยูสทัส ผู้หนึ่งที่นมัสการพระเจ้า ผู้ซึ่งบ้านของเขายู่ติดกับธรรมศาลา

8 และคริสปัส ผู้เป็นหัวหน้านายธรรมศาลาได้เชื่อในองค์พระผู้เป็นเจ้า พร้อมกับทั้งครัวเรือนของท่าน และชาวโครินธ์หลายคนเมื่อได้ฟังแล้วก็ได้เชื่อและรับบัพติศมา

9 แล้วองค์พระผู้เป็นเจ้าได้ตรัสกับเปาโลในเวลากลางคืนโดยทางนิมิตว่า “อย่ากลัวเลย แต่จงกล่าวต่อไป และเจ้าอย่าหนึ่งเสีย

10 เพราะว่าเราอยู่กับเจ้า และจะไม่มีผู้หนึ่งผู้ใดต่อสู้กับเจ้าเพื่อทำร้ายเจ้า เพราะว่าเรามีคนจำนวนมากในเมืองนี้”

11 และท่านอยู่ที่นั่นต่อไปเป็นเวลาหนึ่งปีกับหกเดือน โดยสั่งสอนพระวจนะของพระเจ้าในท่ามกลางพวกเขา

ผู้สำเร็จราชการของโรมปฏิเสธ

ข้อเรียกร้องของพวกยิวที่ต่อต้านเปาโล

12 และเมื่อกัลลิโอเป็นผู้สำเร็จราชการแห่งแคว้นอาคาเซีย พวกยิวได้พร้อมใจกันก่อการจลาจลต่อต้านเปาโล และพาท่านมายังบัลลังก์พิพากษา

13 โดยกล่าวว่า “คนนี้ชักชวนคนทั้งหลายให้นมัสการพระเจ้าในทางที่ขัดต่อพระราชบัญญัติ”

14 และเมื่อเปาโลกำลังจะอ้าปากพูด กัลลิโอก็กล่าวแก่พวกยิวว่า “ถ้าเป็นเรื่องของการกระทำผิดหรือความชั่วช้า โอท่านทั้งหลาย พวกยิว มีเหตุผลที่เราควรจะอดทนกับพวกท่าน

15 แต่ถ้าเป็นเรื่องของบรรดาถ้อยคำกับชื่อต่าง ๆ และของพระราชบัญญัติของพวกท่านแล้ว ท่านทั้งหลายจงวินิจฉัยกันเองเถิด เพราะเราจะไม่เป็นผู้พิพากษาของเรื่องเช่นนี้”

16 และท่านจึงไล่พวกเขาไปจากบัลลังก์พิพากษา

17 แล้วชาตกรีกทุกคนจึงจับโสสเธเนส ผู้เป็นหัวหน้านายธรรมศาลา และทุบตีเขาต่อหน้าบัลลังก์พิพากษา และกัลลิโอไม่สนใจสิ่งเหล่านั้นเลย

เปาโลไปยังกรุงเยรูซาเล็ม

โดยผ่านเมืองเอเฟซัสและเมืองซีซาร์เรีย

18 และเปาโล หลังจากเหตุการณ์นี้ได้ออกอยู่ที่นั่นสักพักใหญ่ ๆ และท่านจึงลาพวกพี่น้อง และแล่นเรือจากที่นั่นไปยังแคว้นซีเรีย และพร้อมกับท่านมีปริสซิลลากับ

(5) กจ 17:14 (6) ลนต 20:9; 2 ซมอ 1:16; 1 พกษ 2:33; นทม 5:13; อสค 3:18-19

(8) 1 คร 1:14 (9) กจ 23:11 (10) ยรม 1:18-19 (15) กจ 23:29; 25:19

(17) 1 คร 1:1 (18) กตว 6:2; กจ 21:24; รม 16:1

อาควิลลา โดยได้โกนศีรษะของท่านในเมืองเคนเคเรีย เพราะท่านได้ปฏิญาณตัวไว้

19 และท่านมายังเมืองเอเฟซัส และได้ละปรีสตีลลาที่อาควิลลาไว้ที่นั่น แต่ท่านเองได้เข้าไปในธรรมศาลา และให้เหตุผลกับพวกยิว

20 เมื่อคนเหล่านั้นขอให้ท่านอยู่กับพวกเขาต่อไป ท่านก็ไม่ยอม

21 แต่ได้ลาพวกเขาไป โดยกล่าวว่า “ข้าพเจ้าจะต้องรักษาเทศกาลเลี้ยงนี้ที่จะมาถึงในกรุงเยรูซาเล็มโดยทุกวิถีทาง แต่ข้าพเจ้าจะกลับมาท่านทั้งหลายอีก ถ้าเป็นที่ชอบพระทัยพระเจ้า” และท่านได้แล่นเรือจากเมืองเอเฟซัส

22 และเมื่อท่านได้มาถึงเมืองซีซารียา และได้ขึ้นไป และคำนับคริสตจักรแล้ว ท่านก็ลงไปยังเมืองอันทิโอก

23 และหลังจากท่านได้ใช้เวลาอยู่ที่นั่นหน้อยหนึ่ง ท่านก็จากไป และไปตลอดทั่วแคว้นแคว้นกาลาเทียและแคว้นฟรีเจียตามลำดับ โดยช่วยชูกำลังพวกสาวกทุกคน

อปอลโล

ที่เมืองเอเฟซัส

24 และมียิวคนหนึ่งชื่อ อปอลโล ซึ่งเกิดที่เมืองอเล็กซานเดรีย เป็นคนมีไหวพริบดีและชำนาญมากในทางพระคัมภีร์ ได้มายังเมืองเอเฟซัส

25 คนนี้ได้รับการสั่งสอนในทางขององค์พระผู้เป็นเจ้า และโดยมีความกระตือรือร้นในจิตวิญญาณ ท่านกล่าวและสั่งสอน

อย่างขยันขันแข็งเรื่องสิ่งต่าง ๆ ขององค์พระผู้เป็นเจ้า โดยรู้จักับัดติสมาของยอห์นเท่านั้น

26 และท่านได้ตั้งต้นกล่าวโดยใจกล้าในธรรมศาลา ผู้ซึ่งเมื่ออาควิลลาที่ปรีสตีลลาได้ฟังแล้ว เขาทั้งสองจึงรับท่านมายังพวกเขา และอธิบายอย่างละเอียดแก่ท่านถึงทางของพระเจ้าให้สมบูรณ์ยิ่งขึ้น

27 และเมื่อท่านใคร่จะผ่านไปยังแคว้นอาคาญา พวกพี่น้องก็เขียนจดหมายโดยเตือนสติพวกสาวกให้รับรองท่านไว้ ผู้ซึ่งเมื่อท่านมาถึงแล้ว ได้ช่วยคนทั้งหลายซึ่งได้เชื่อแล้วโดยทางพระคุณนั้นอย่างมากมาย

28 เพราะท่านได้ชักจูงพวกยิวอย่างเปี่ยมด้วยฤทธิ์ และต่อหน้าคนทั้งหลาย และสำแดงโดยทางพระคัมภีร์ให้เห็นว่า พระเยซูทรงเป็นพระคริสต์

บทที่ 19

เปาโลสอนผู้ที่เชื่อที่เมืองเอเฟซัส

1 และต่อมา ขณะที่อ پولโลอยู่ที่เมืองโครินธ์นั้น เมื่อเปาโลได้ผ่านไปตามแคว้นฝ่ายเหนือแล้ว ก็มายังเมืองเอเฟซัส และเมื่อพบสาวกบางคน

2 ท่านก็กล่าวกับพวกเขาว่า “พวกท่านได้รับพระวิญญาณบริสุทธิ์แล้วตั้งแต่ท่านทั้งหลายได้เชื่อนั้นใช่ไหม” และพวกเขากล่าวกับท่านว่า “พวกเรายังไม่เคยได้ยินด้วยซ้ำว่ามีพระวิญญาณบริสุทธิ์ใดบ้างหรือไม่”

3 และท่านกล่าวกับพวกเขาว่า “ถ้าอย่าง

(21) กจ 19:21; 1 คร 4:19 (22) กจ 8:40 (23) กจ 14:22; กท 1:2 (24) กจ 19:1; 1 คร 1:12; 16:12 (25) มธ 3:1-11; มก 1:7-8; ลก 3:16; ยน 1:26; กจ 19:3; รม 12:11 (27) 1 คร 3:6 (28) กจ 9:22 (1) กจ 18:23; 1 คร 1:12 (2) 1 ซมอ 3:7; กจ 8:16 (3) ลก 7:29

นั้นพวกท่านได้รับบัปติศมาอันใดเล่า” และพวกเขาบอกว่า “บัปติศมาของ ยอห์น”

4 แล้วเปาโลกล่าวว่า “แท้จริง ยอห์นให้ บัปติศมาด้วยบัปติศมาแห่งการกลับ ใจใหม่ โดยกล่าวแก่ประชาชนว่า พวกเขา ควรเชื่อในพระองค์ผู้ซึ่งจะเสด็จมาภายหลังท่าน นั่นคือบนพระเยซูคริสต์”

5 เมื่อพวกเขาได้ยินสิ่งนี้ พวกเขาก็รับ บัปติศมาในพระนามของพระเยซูเจ้า

6 และเมื่อเปาโลได้วางมือของท่านบน พวกเขาแล้ว พระวิญญาณบริสุทธิ์ก็เสด็จ ลงมาบนพวกเขา และพวกเขาได้พูดด้วย ภาษาต่าง ๆ และได้พยากรณ์

7 และบรรดาผู้ชายเหล่านั้นมีประมาณ สิบสองคน

ข่าวประเสริฐของเปาโล

ได้แพร่กระจายตลอดทั่วแคว้นเอเชีย

8 และท่านได้เข้าไปในธรรมศาลา และ กล่าวด้วยใจกล้าเป็นเวลาสามเดือน โดย โต้เถียงและชักชวนในสิ่งต่าง ๆ เกี่ยวกับ อาณาจักรของพระเจ้า

9 แต่เมื่อหลายคนมีใจแข็งกระด้าง และ ไม่เชื่อ แต่พูดอย่างชั่วร้ายเรื่องทางนั้นต่อ หน้าชุมนุมชน ท่านจึงออกไปจากพวกเขา และแยกพวกสาวกไว้ โดยโต้เถียงกันทุก วันในโรงเรียนของท่านผู้หนึ่งชื่อ ทิรินัส

10 และสิ่งนี้ได้กระทำต่อเนื่องเป็นเวลา สองปี จนกระทั่งทุกคนซึ่งอาศัยอยู่ใน แคว้นเอเชียได้ยินพระวาจาของพระเยซู เจ้า ทั้งพวกยิวและพวกกรีก

เปาโลกระทำการอัศจรรย์พิเศษ

11 และพระเจ้าได้ทรงกระทำบรรดาการ อัศจรรย์พิเศษโดยมือของเปาโล

12 จนได้นำเอาผ้าเช็ดหน้าหรือผ้ากัน เปื้อนจากร่างกายของท่านมายังคนป่วย ทั้งหลาย และโรคต่าง ๆ นั้นได้ออกไป จากพวกเขา และพวกวิญญาณชั่วร้ายก็ ออกจากคนเหล่านั้น

13 แล้วบางคนในพวกยิวที่เพนเจอร์ไป ผู้ เป็นพวกหมอผี ได้ตัดสินใจเองที่จะร้อง ออกพระนามของพระเยซูเจ้าต่อคนเหล่านั้ นซึ่งมีพวกวิญญาณชั่วร้าย โดยกล่าวว่า “พวกเราสั่งเจ้าทั้งหลายโดยพระเยซูผู้ซึ่ง เปาโลประกาศนั้น”

14 และมีบุตรชายเจ็ดคนของคนหนึ่งชื่อ เสวา เป็นคนยิว และเป็นปุโรหิตใหญ่ ซึ่ง ได้กระทำอย่างนั้น

15 และวิญญาณชั่วร้ายนั้นจึงตอบ และ กล่าวว่า “พระเยซู ชำรุดจัก และเปาโล ชำกั รู้จัก แต่พวกเจ้าเป็นผู้ใดเล่า”

16 และคนที่มิวิญญาณชั่วร้ายสิงอยู่นั้นก็ กระโดดใส่คนเหล่านั้น และเอาชนะพวกเขา และมีชัยต่อพวกเขา จนคนเหล่านั้น ได้หนีออกไปจากบ้านหลังนั้น ทั้งเปลือย กายและบาดเจ็บ

17 และสิ่งนี้ได้เป็นที่ทราบแก่พวกยิวและ พวกกรีกทุกคนที่อาศัยอยู่ที่เมืองเอเฟซัส ด้วย และความเกรงกลัวได้ตกอยู่บนพวกเขาทุกคน และพระนามของพระเยซูเจ้า ได้รับการยกย่อง

18 และหลายคนก็เชื่อได้มา และสารภาพ

(4) มธ 3:11; มก 1:4 (5) มธ 28:19; กจ 8:12 (6) มก 16:17; กจ 2:4 (8) กจ 1:3 (9) กจ 9:2; 2 ทธ 1:15 (10) กจ 19:8 (11) มก 16:20; กจ 14:3 (12) 2 พกษ 4:29 (13) มธ 12:27; มก 9:38; ลก 9:49 (17) ลก 1:65; กจ 2:43; 5:5, 11 (18) มธ 3:6

และแสดงการกระทำทั้งหลายของพวกเขาให้เห็น

19 และหลายคนในพวกเขาซึ่งใช้ไสยศาสตร์ได้อาหนั่งสือทั้งหลายของตนมารวบรวมกัน และเผาพวกมันเสียต่อหน้าทุกคน และพวกเขาได้นับราคาของหนังสือเหล่านั้น และพบว่ามันเป็นราคาห้าหมื่นเหรียญเงิน

20 ดังนั้น พระวณะของพระเจ้าจึงเจริญขึ้นอย่างมากมายและมีชัย

21 หลังจากสิ่งเหล่านี้จบลงแล้ว เปาโลได้ตั้งใจในจิตวิญญาณว่า เมื่อท่านได้ผ่านไปทั่วแคว้นมาซิโดเนียกับแคว้นอาคาญาแล้วจะไปยังกรุงเยรูซาเล็ม โดยกล่าวว่า “หลังจากข้าพเจ้าไปที่นั่นแล้ว ข้าพเจ้าจะต้องไปเห็นกรุงโรมด้วย”

22 ท่านจึงส่งสองคนของคนเหล่านั้นที่ปรนนิบัติท่าน คือทิโมธีกับเอรัสทัส ไปยังแคว้นมาซิโดเนีย แต่ท่านเองก็พักอยู่ในแคว้นเอเชียเหนือหนึ่ง

ผู้ทำรูปเคารพก่อให้เกิดการจลาจล

23 และในเวลาเดียวกันนั้นการรุ่มรวยไม่น้อยเกิดขึ้นเกี่ยวกับทางนั้น

24 ด้วยว่ามีชายคนหนึ่งชื่อ เดเมตรีอัสเป็นช่างเงิน ซึ่งได้ทำศาลเจ้าทั้งหลายด้วยเงินสำหรับพระแม่ไดอาน่า ซึ่งได้นำกำไรไม่น้อยมายังพวกช่างนั้น

25 ผู้ซึ่งเดเมตรีอัสเรียกให้มาประชุมกันพร้อมกับพวกคนงานที่มีอาชีพคล้ายกัน และกล่าวว่า “ท่านทั้งหลาย พวกท่านทราบอยู่ว่าด้วยอาชัพนี้ พวกเราได้รับ

ทรัพย์สินของพวกเรา

26 ยิ่งกว่านั้นท่านทั้งหลายก็เห็นและได้ยินว่า ไม่ใช่เฉพาะในเมืองเอเฟซัสเมืองเดียว แต่เกือบตลอดทั่วแคว้นเอเชียเปาโลคนนี้ได้ชักชวนและหันคนเป็นอันมากไปเสีย โดยกล่าวว่าสิ่งเหล่านั้นที่ทำด้วยมือมนุษย์นั้นไม่ใช่พระ

27 ดังนั้นไม่เพียงแต่อาชัพของพวกเราเท่านั้นที่ตกอยู่ในอันตรายที่จะสูญสิ้นไป แต่พระวิหารของพระแม่ไดอาน่าผู้ยิ่งใหญ่จะเป็นที่เหยียดหยามด้วยความสง่างามแห่งพระนางนั้นจะเสื่อมลงไป ผู้ซึ่งบรรดาชาวแคว้นเอเชียกับสิ้นทั้งโลกนมัสการอยู่”

28 และเมื่อคนทั้งหลายได้ยินถ้อยคำเหล่านี้ พวกเขาเต็มไปด้วยความโกรธแค้น และร้องออก โดยกล่าวว่า “พระแม่ไดอาน่าของชาวเอเฟซัสเป็นใหญ่”

29 และทั่วทั้งเมืองก็เต็มไปด้วยความสับสน และเมื่อได้จับกายอัสกับอาร์ิสทาร์คัสชาวมาซิโดเนีย ผู้เป็นเพื่อนเดินทางของเปาโล พวกเขาพร้อมใจกันรุดเข้าไปในโรงมหรสพ

30 และเมื่อเปาโลใคร่จะเข้าไปยังประชาชน พวกสาวกก็ไม่ยอมให้ท่านเข้าไป

31 และบางคนในพวกเจ้านายที่ประจำแคว้นเอเชีย ผู้ซึ่งเป็นสหายของเปาโล ได้ส่งคนไปถึงท่าน โดยวิงวอนท่านไม่ให้เสี่ยงเอาตัวเข้าไปในโรงมหรสพ

32 เหตุฉะนั้นบางคนจึงได้ร้องอย่างหนึ่ง และบางคนได้ร้องอีกอย่างหนึ่ง เพราะว่า

(20) กจ 6:7 (21) กจ 18:21; รม 1:13; 1 คร 16:5 (22) รม 16:23; 1 ทธ 1:2

(23) กจ 9:2; 2 คร 1:8 (24) กจ 16:16 (26) พบญ 4:28; สดต 115:4; อสย 44:10

(29) กจ 20:4; 27:2; รม 16:23; 1 คร 1:14; คส 4:10; ฟม 1:24; 3 ยน 1:1

ที่ประชุม นั้น สับสนมาก และคนโดยมาก ไม่ทราบว่าพวกเขาประชุมกันด้วยเรื่องอะไร

33 และพวกเขาได้ลากอเล็กซานเดอร์ ออกจากหมู่ประชาชน โดยพวกยิวพาเขาไปข้างหน้า และอเล็กซานเดอร์ได้โบกมือ และใครจะกล่าวคำแก้ต่างของเขาแก่ประชาชน

34 แต่เมื่อคนทั้งหลายทราบว่าเขาเป็น คนยิว พวกเขาทุกคนก็ส่งเสียงพร้อมกัน อยู่ประมาณสองชั่วโมง โดยร้องออกมาว่า “พระแม่ไดอาน่าของชาวเอเฟซัสเป็นใหญ่”

35 และเมื่อเจ้าหน้าที่ทะเบียนของเมืองนั้นได้ทำให้ประชาชนสงบลงแล้ว เขาก็กล่าวว่า “ท่านทั้งหลาย ชาวเอเฟซัส มีผู้ใดบ้างที่ไม่ทราบว่า เมืองของชาวเอเฟซัสนี้เป็นผู้มีสการพระแม่ไดอาน่าผู้ยิ่งใหญ่ และนมัสการรูปจำลองซึ่งตกลงมาจาก เทพจูปีเตอร์

36 ดังนั้นเมื่อเห็นว่าสิ่งเหล่านี้ถูกกล่าวหาไม่ได้แล้ว ท่านทั้งหลายควรจะนิ่งสงบ และไม่ทำอะไรวุ่นวายไป

37 เพราะท่านทั้งหลายได้พาคนเหล่านี้มาที่นี่ ผู้ซึ่งไม่ได้เป็นคนปล้นพระวิหารทั้งหลายหรือเป็นคนหมิ่นประมาทพระแม่ของพวกท่าน

38 เหตุฉะนั้น ถ้าเดเมตรีอัสกับพวกช่างซึ่งอยู่กับเขา เป็นความกับผู้ใด โอกาสที่จะว่าความก็มี และพวกผู้พิพากษาก็มี จงให้พวกเขามาฟ้องกันเถิด

39 แต่ถ้าท่านทั้งหลายสอบถามสิ่งใดที่เกี่ยวข้องกับเรื่องอื่น ๆ ก็จงให้ตัดสินชี้ขาดกันในที่ประชุมตามกฎหมาย

40 ด้วยว่าพวกเราตกอยู่ในอันตรายที่จะถูกฟ้องเรื่องการโกลาหลของวันนี้ โดยไม่มีสาเหตุที่พวกเราจะให้การเรื่องการโกลาหลนี้ได้”

41 และเมื่อเขากล่าวอย่างนั้นแล้ว เขาก็ให้เลิกชุมนุม

บทที่ 20

เปาโลกลับไปแคว้นมาซิโดเนีย

1 และหลังจากการโกลาหลนั้นสงบแล้ว เปาโลจึงเรียกพวกสาวกให้มาหาท่าน และกอดพวกเขา และจากไปเพื่อเข้าไปในแคว้นมาซิโดเนีย

2 และเมื่อท่านได้ข้ามที่เหล่านั้นไปแล้ว และได้ให้การเตือนสติมากแก่พวกเขาแล้ว ท่านก็มายังประเทศกรีก

3 และพักอยู่ที่นั่นเป็นเวลาสามเดือน และเมื่อพวกยิวได้คิดปองร้ายต่อท่าน ขณะที่ท่านจวนจะแล่นเรือไปยังแคว้นซีเรีย ท่านจึงตั้งใจที่จะกลับไปผ่านทางแคว้นมาซิโดเนีย

4 และพวกคนที่เข้าไปในแคว้นเอเชียพร้อมกับท่าน คือโสปาเทอร์ชาวเมืองเบโรอา และในพวกชาวเมืองเธสะโลนิกา มี อาริสทาร์คัสกับเสคุนดัส และกายอัส ชาวเมืองเดอโรบี และทิโมธี และของแคว้นเอเชียมี ที่คึกกับโตรฟีมัส

5 คนเหล่านี้ได้เดินทางล่วงหน้าไปคอยพวกเราอยู่ที่เมืองโตรอัสก่อน

(33) กจ 12:17; 1 ทธ 1:20; 2 ทธ 4:14 (1) 1 คร 16:5; 1 ทธ 1:3

(2) กจ 17:15; 18:1 (3) กจ 9:23; 23:12; 2 คร 11:26

(4) กจ 16:1; อฟ 6:21; คส 4:7 (5) 2 คร 2:12; 2 ทธ 4:13

เปาโลไปที่เมืองโตรัส

6 และพวกเราได้แล่นเรือออกจากเมืองฟิลิปปี หลังจากวันเทศกาลขนมปังไร้เชื้อล่วงไปแล้ว และมายังพวกเขาที่เมืองโตรัสในห้าวัน ซึ่งพวกเราจับยังอยู่ที่นั่นเป็นเวลาเจ็ดวัน

7 และในวันต้นสัปดาห์ เมื่อพวกสาวกมาร่วมประชุมกันเพื่อหักขนมปัง เปาโลก็เทศนาแก่พวกเขา โดยพร้อมที่จะจากไปในวันรุ่งขึ้น และทำการกล่าวของท่านต่อไปจนถึงเที่ยงคืน

8 และมีตะเกียงหลายดวงในห้องชั้นบน ซึ่งเป็นที่ที่พวกเขาประชุมกันนั้น

9 และชายหนุ่มคนหนึ่งนั่งอยู่ในหน้าต่างชื่อ ยูทีกัส ซึ่งหลับสนิท และขณะที่เปาโลกำลังเทศนาเป็นเวลานานอยู่ เขาก็ผล็อยหลับ และร่วงลงมาจากชั้นที่สาม และเมื่อถูกนำตัวขึ้นก็ตายเสียแล้ว

10 และเปาโลได้ลงไป และทรุดลงบนตัวเขา และเมื่อกอดเขาแล้วก็กล่าวว่า “พวกท่านอย่าตกใจเลย ด้วยว่าชีวิตของเขายังอยู่ในตัวเขา”

11 เหตุฉะนั้นเมื่อท่านขึ้นไปอีก และได้หักขนมปังและรับประทานแล้ว และสนทนากันอีกช้านานจนกระทั่งรุ่งเช้า แล้วท่านได้จากไป

12 และคนทั้งหลายได้พาคนหนุ่มผู้ยังเป็นอยู่มา และได้รับการปลอบประโลมใจไม่น้อย

การเดินทางโดยเรือไปที่เมืองมิเลทัส

13 และพวกเราถึงเรือก่อน และแล่น

เรือไปยังเมืองอัสโสส โดยตั้งใจว่าจะรับเปาโลขึ้นเรือที่นั่น ด้วยว่าท่านได้นัดไว้

14 และเมื่อท่านพบกับพวกเราที่เมืองอัสโสส พวกเราก็รับท่านขึ้นเรือ และมายังเมืองมิทิลินี

15 และพวกเราแล่นเรือจากที่นั่น และวันต่อมาก็มายังที่ตรงข้ามเกาะคีโอส และวันต่อมาพวกเราก็มาถึงเกาะสามอส และหยุดพักที่โตรกิเลียม และวันต่อมาพวกเราก็มาถึงเมืองมิเลทัส

16 ด้วยว่าเปาโลได้ตั้งใจว่า จะแล่นเรือเลยเมืองเอเฟซัสไป เพราะท่านไม่ยอการค้าอยู่นานในแคว้นเอเชีย ด้วยว่าท่านรีบเร่ง ถ้าเป็นได้สำหรับท่าน ที่จะอยู่ที่กรุงเยรูซาเล็มในวันเทศกาลฟื้นเทศกาล

พวกผู้ปกครองคริสตจักรที่เมืองเอเฟซัสมาพบกันเพื่อที่จะฟังเปาโล

17 และจากเมืองมิเลทัส ท่านส่งคนไปยังเมืองเอเฟซัส และเชิญพวกผู้ปกครองของคริสตจักรนั้นมา

18 และเมื่อเขาทั้งหลายมาถึงท่านแล้ว ท่านได้กล่าวแก่พวกเขาว่า “ท่านทั้งหลายทราบอยู่แล้วว่า ตั้งแต่วันแรกที่ข้าพเจ้าได้เข้ามาในแคว้นเอเชีย ข้าพเจ้าได้ประพฤติตามลักษณะอะไรกับพวกท่านตลอดเวลา

19 โดยรับใช้องค์พระผู้เป็นเจ้าด้วยความถ่อมใจทุกอย่าง และด้วยน้ำตาไหลเป็นอันมาก และด้วยการถูกทดลองต่าง ๆ ซึ่งได้บังเกิดแก่ข้าพเจ้าโดยการคิดปองร้ายของพวกยิว

(6) อพย 12:14; กจ 16:8 (7) กจ 2:42; 1 คร 10:16; วว 1:10

(8) กจ 1:13 (10) 1 พกษ 17:21; 2 พกษ 4:34

(16) กจ 2:1; 18:21; 19:21; 21:4; 24:17; 1 คร 16:8 (18) กจ 18:19; 19:1, 10 (19) กจ 20:3

20 และว่าข้าพเจ้ามิได้ปิดซ่อนสิ่งหนึ่งสิ่งใดไว้ซึ่งเป็นคุณประโยชน์แก่พวกท่าน แต่ได้แสดงให้เห็น และได้สั่งสอนพวกท่านต่อหน้าคนทั้งปวงและตามบ้าน

21 โดยเป็นพยานทั้งแก่พวกยิวและแก่พวกกรีกด้วย เรื่องการกลับใจเสียใหม่มาหาพระเจ้า และความเชื่อที่มีต่อพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของพวกเรา

22 และบัดนี้ ดูเถิด ข้าพเจ้าจะไปยังกรุงเยรูซาเล็มโดยถูกผูกมัดในจิตวิญญาณโดยไม่ทราบสิ่งต่าง ๆ ที่จะบังเกิดแก่ข้าพเจ้าที่นั่น

23 ยกเว้นที่พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงเป็นพยานในทุกคน โดยตรัสว่า บรรดาเครื่องพันธนาการและความยากลำบากทั้งหลายรอคอยข้าพเจ้าอยู่

24 แต่สิ่งเหล่านี้ไม่ทำให้ข้าพเจ้าหวาดหวั่นเลย และข้าพเจ้าไม่นับว่าชีวิตของข้าพเจ้าเป็นสิ่งประเสริฐแก่ข้าพเจ้าด้วย เพื่อข้าพเจ้าจะทำกริ่งแข่งของข้าพเจ้าให้สำเร็จด้วยความปีติยินดี และทำการรับใช้นั้นให้สำเร็จ ซึ่งข้าพเจ้าได้รับจากพระเยซูเจ้า เพื่อที่จะเป็นพยานถึงข่าวประเสริฐแห่งพระคุณของพระเจ้า

25 และบัดนี้ ดูเถิด ข้าพเจ้าทราบว่าคุณท่านทุกคน ผู้ซึ่งในท่ามกลางพวกท่าน ข้าพเจ้าได้เที่ยวประกาศอาณาจักรของเจ้านั้น จะไม่เห็นหน้าของข้าพเจ้าอีกต่อไป

26 เหตุฉะนั้น ข้าพเจ้าจึงขอให้พวกท่านเป็นพยานวันนี้ว่า ข้าพเจ้าบริสุทธิ์จาก

โลหิตของมนุษย์ทุกคน

27 เพราะว่าข้าพเจ้ามิได้หลบเลี่ยงที่จะประกาศพระดำริทั้งสิ้นของพระเจ้าแก่ท่านทั้งหลาย

28 เพราะฉะนั้นท่านทั้งหลายจงระวังตัวให้ดี และจงรักษาฝูงแกะทั้งหมดไว้ ผู้ซึ่งพระวิญญาณบริสุทธิ์ได้ทรงตั้งพวกท่านไว้ให้เป็นบรรดาผู้ดูแล เพื่อที่จะบำรุงเลี้ยงคริสตจักรของพระเจ้า ซึ่งพระองค์ได้ทรงไถ่ไว้ด้วยพระโลหิตของพระองค์เอง

29 ด้วยว่าข้าพเจ้าทราบสิ่งนี้ว่า หลังจากการจากไปของข้าพเจ้านั้น บรรดาสุนัขป่าที่ร้ายกาจจะเข้ามาในท่ามกลางพวกท่านโดยไม่ละเว้นฝูงแกะไว้เลย

30 และจากพวกท่านเองด้วย จะมีบางคนขึ้นมา โดยกล่าวสิ่งต่าง ๆ ที่ออกนอกกลุ่มนอกทาง เพื่อจะชักจูงพวกสาวกให้ตามพวกเขาไป

31 เหตุฉะนั้นจงระวังระไวและจำไว้ว่า ตลอดเวลาสามปี ข้าพเจ้ามิได้หยุดหย่อนที่จะเตือนทุกคนทั้งกลางคืนและกลางวันด้วยน้ำตาไหล

32 และบัดนี้ พี่น้องทั้งหลาย ข้าพเจ้าขอฝากพวกท่านไว้กับพระเจ้า และกับพระดำรัสแห่งพระคุณของพระองค์ ซึ่งมีฤทธิ์สามารถก่อสร้างพวกท่านขึ้นได้ และที่จะให้พวกท่านมีมรดกในท่ามกลางคนเหล่านั้นทุกคนผู้ซึ่งถูกแยกตั้งไว้

33 ข้าพเจ้ามิได้โลภเงิน หรือทองคำ หรือเสื้อผ้าของผู้ใด

34 ใช่แล้ว ท่านทั้งหลายทราบว่ามี

(20) กจ 20:27 (21) มก 1:15; กจ 18:5; 19:10 (22) กจ 19:21 (23) กจ 21:4, 11 (24) กจ 1:17; 13:25 (26) กจ 18:6; 2 คร 7:2 (27) ลก 7:30 (28) ลก 12:32; ยน 21:15 (29) อสค 22:27 (30) 1 ทธ 1:20 (31) กจ 19:8 (32) กจ 9:31; อฟ 1:14; คส 1:12; 3:24 (34) กจ 18:3; 1 คร 4:12

เหล่านี้ได้จัดหาสิ่งจำเป็นสำหรับตัวข้าพเจ้า และสำหรับคนทั้งหลายที่ได้อยู่กับข้าพเจ้า

35 ข้าพเจ้าได้แสดงสิ่งสารพัดให้พวกท่านเห็นแล้วว่า โดยการทำงานหนักเช่นนี้ พวกท่านควรจะสนับสนุนคนที่มีกำลังน้อย และให้ระลึกถึงบรรดาพระวณะของพระเยซูเจ้า ซึ่งพระองค์ได้ตรัสว่า ‘การให้เป็นเหตุให้ได้รับพรยิ่งกว่าการรับ’”

36 และเมื่อท่านกล่าวอย่างนั้นแล้ว ท่านก็คุกเข่าลง และอธิษฐานกับพวกเขาทุกคน

37 และพวกเขาทุกคนได้ร้องให้พุ่มพ่าย และกอดคอของเปาโล และจูบท่าน

38 โดยมีความเสียใจมากที่สุดเพราะเหตุบรรดาถ้อยคำซึ่งท่านกล่าวไว้ว่า พวกเขาจะไม่เห็นหน้าของท่านอีกต่อไป และพวกเขา ก็พาท่านไปส่งที่เรือ

บทที่ 21

พระวิญญูณบรสิทุธิ์ห้ามเปาโล

ไม่ให้ไปยังกรุงเยรูซาเล็ม

1 และต่อมา หลังจากพวกเราไปจากพวกเขา และได้แล่นเรือแล้ว พวกเราก็มุ่งตรงสู่เกาะไซปรัส และวันต่อมาก็มาถึงเกาะโรดส์ และจากที่นั่นก็มายังเมืองปาทารา

2 และเมื่อพบเรือลำหนึ่งที่จะแล่นไปยังเมืองฟินิเซีย พวกเราจึงลงเรือลำนั้น และแล่นไป

3 บัดนี้เมื่อพวกเราได้แลเห็นเกาะไซปรัสแล้ว พวกเราก็ผ่านเกาะนั้นไปข้างซ้ายมือ และแล่นไปยังแคว้นซีเรีย และจอดเรือที่เมืองไทระ เพราะที่นั่นเรือจะต้องเอาของ

บรรทุกของมันขึ้นท่า

4 และเมื่อพบพวกสาวกแล้ว พวกเราจึงพักอยู่ที่นั่นเป็นเวลาเจ็ดวัน ผู้ซึ่งได้กล่าวกับเปาโลโดยทางพระวิญญูณว่า ท่านไม่ควรขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็ม

5 และเมื่อพวกเราอยู่ที่นั่นจนครบหลายวันแล้ว พวกเราก็จากไปและไปตามทางของพวกเรา และพวกเขาทุกคนส่งพวกเราไปตามทางของพวกเรา พร้อมกับภรรยาและบุตรทั้งหลาย จนกระทั่งพวกเราออกจากเมือง และเราทั้งหลายได้คุกเข่าลงบนชายฝั่ง และอธิษฐาน

6 และเมื่อพวกเราลาซึ่งกันและกันแล้ว พวกเราก็ลงเรือ และเขาทั้งหลายก็กลับไปบ้านอีก

7 และเมื่อพวกเราเสร็จสิ้นการเดินทางของพวกเราจากเมืองไทระแล้ว พวกเราก็มาถึงเมืองทอลเลเมอัส และได้คำนับพวกพี่น้อง และพักอยู่กับพวกเขาเป็นเวลาหนึ่งวัน

8 และวันต่อไปพวกเราที่อยู่ในคณะเพื่อนร่วมเดินทางของเปาโลก็จากไป และมาถึงเมืองซีซารียา และพวกเราได้เข้าไปในบ้านของฟีลิป ผู้ประกาศข่าวประเสริฐ ซึ่งเป็นคนหนึ่งในจำพวกเจ็ดคนนั้น และได้อาศัยอยู่กับท่าน

9 และคนเดียวกันนั้นมีบุตรสาวสี่คน เป็นสาวพรหมจารี ซึ่งได้พยากรณ์

ผู้พยากรณ์อาคาบัสกล่าวยืนยันถึงคำตักเตือนของพระวิญญูณบรสิทุธิ์

10 และขณะที่พวกเราพักอยู่ที่นั่นหลาย

(35) รม 15:1; 1 คร 9:12 (37) ปฐก 45:14; กจ 21:13 (4) กจ 20:23; 21:12

(5) ลก 22:41; กจ 9:40; 20:36 (6) ยน 1:11 (8) กจ 6:5; 8:5, 26, 40; 21:16; อฟ 4:11; 2 ทธ 4:5

(9) ยอล 2:28; กจ 2:17 (10) กจ 11:28

วัน มีผู้พยากรณ์คนหนึ่งลงมาจากแคว้นยูเดียชื่อ อากาบัส

11 และเมื่อเขามาถึงพวกเราแล้ว เขาก็เอาสายคาดเอวของเปาโลไป และผูกมัดมือและเท้าของตนเอง และกล่าวว่า “พระวิญญาณบริสุทธิ์ตรัสตั้งนี้ว่า ‘เช่นนี้แหละพวกยิวที่กรุงเยรูซาเล็มจะผูกมัดคนที่เป็นเจ้าของสายคาดเอวนี้ และจะมอบเขาไว้ในมือของคนต่างชาติ’”

12 และเมื่อพวกเราได้ยินสิ่งเหล่านี้ ทั้งพวกเรากับคนทั้งหลายที่เป็นของสถานที่แห่งนั้น จึงอ้อนวอนท่านไม่ให้ขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็ม

13 แล้วเปาโลตอบว่า “ท่านทั้งหลายหมายความว่าอะไรที่ร้องไห้และทำให้ใจของข้าพเจ้าชอกช้ำ ด้วยว่าข้าพเจ้าพร้อมแล้วไม่ใช่ที่จะถูกผูกมัดเท่านั้น แต่ที่จะตายที่กรุงเยรูซาเล็มด้วยเพราะเห็นแก่พระนามของพระเยซูเจ้า”

จากเมืองซีซารียาไปยังกรุงเยรูซาเล็ม

14 และเมื่อท่านไม่ยอมถูกชักชวน พวกเราก็ตก โดยกล่าวว่า “ขอให้เป็นไปตามน้ำพระทัยองค์พระผู้เป็นเจ้าเถิด”

15 และหลังจากวันเหล่านั้น พวกเราก็ตกแจงบรรดาข้าวของของพวกเรา และขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็ม

16 บางคนของพวกสาวกแห่งเมืองซีซารียาก็ได้ไปพร้อมกับพวกเราด้วย และพร้อมกับพวกเขา ได้พาคนหนึ่งมาชื่อ มนัสัน ชาวเกาะไซปรัส เป็นสาวกสูงอายุคนหนึ่ง ซึ่งพวกเราจะอาศัยอยู่กับเขา

17 และเมื่อพวกเรามาถึงกรุงเยรูซาเล็มแล้ว พวกพี่น้องก็ต้อนรับพวกเราไว้ด้วยความยินดี

เปาโลปฏิญาณตัวไว้

18 และวันต่อมา เปาโลได้เข้าไปหา ยากอบ พร้อมกับพวกเรา และพวกผู้ปกครองทุกคนก็อยู่ด้วย

19 และเมื่อเปาโลได้คำนับท่านเหล่านั้นแล้ว ท่านได้ประกาศตามลำดับถึงสิ่งต่าง ๆ ที่พระเจ้าได้โปรดกระทำในท่ามกลางคนต่างชาติโดยการรับใช้ของท่าน

20 และเมื่อคนเหล่านั้นได้ยินเรื่องนั้นแล้ว พวกเขาก็สรรเสริญองค์พระผู้เป็นเจ้า และกล่าวแก่ท่านว่า “ท่านก็เห็นอยู่นะ พี่เอ๋ย ว่ามีพวกยิวหลายพันคนซึ่งเชื่อแล้ว และพวกเขาทุกคนมีความกระตือรือร้นเรื่องพระราชบัญญัติ

21 และพวกเขาได้ยินถึงท่านว่า ท่านสั่งสอนพวกยิวทุกคนซึ่งอยู่ในท่ามกลางคนต่างชาติให้ละทิ้งโมเสส โดยกล่าวว่า พวกเขาไม่ควรให้บุตรทั้งหลายของตนเข้าสู่หนัต หรือประพฤติตามธรรมเนียมเหล่านั้น

22 ฉะนั้นสิ่งนี้เป็นอย่างไร คนเป็นอันมากจะต้องมาประชุมกัน เพราะเขาทั้งหลายจะได้ยินว่าท่านมาแล้ว

23 เหตุฉะนั้นจึงทำสิ่งนี้ที่พวกเราจะกล่าวแก่ท่าน คือพวกเรามีชายสี่คนซึ่งได้ปฏิญาณตัวไว้

24 จึงพาคนเหล่านั้นไป และชำระตัวท่านเองด้วยกันกับพวกเขา และเสียเงินพร้อม

(11) กจ 20:23; 21:33; 22:25 (13) กจ 20:24, 37 (14) มธ 6:10; 26:42; ลก 11:2; 22:42 (17) กจ 15:4

(18) กจ 15:13; กท 1:19; 2:9 (19) กจ 1:17; 15:4, 12; รม 15:18-19; 1 ทธ 2:7

(20) กจ 15:1; 22:3; รม 10:2; กท 1:14 (24) กตว 6:2, 13, 18; กจ 18:18

กับพวกเขา เพื่อพวกเขาจะได้โกนศีรษะของตน และทุกคนจะทราบว่สิ่งเหล่านั้นที่พวกเขาได้ยินถึงท่านนั้น ไร้สาระทั้งเพ แต่ว่าท่านเองดำเนินชีวิตอย่างมีระเบียบ และรักษาพระราชบัญญัติอยู่ด้วย

25 เกี่ยวกับคนต่างชาติซึ่งเชื่อแล้ว พวกเราได้เขียนและสรุปว่า พวกเขาไม่ควรถือสิ่งเช่นนั้น คือให้พวกเขาตเว้นเสียจากการรับประทานสิ่งต่าง ๆ ที่ถูกบูชาแก่บรรดารูปเคารพ และจากการรับประทานเลือด และจากการรับประทานสิ่งทั้งหลายที่ถูกรัดคอตาย และจากการล่วงประเวณี”

26 แล้วเปาโลจึงพาสี่คนนั้นไป และวันต่อมา โดยการชำระตัวเองพร้อมกับพวกเขา ได้เข้าไปในพระวิหาร เพื่อแสดงถึงการครบถ้วนของวันเหล่านั้นแห่งการชำระให้บริสุทธิ์ จนกว่าจะนำเครื่องบูชามาถวายเพื่อคนเหล่านั้นทุกคน

เปาโลถูกจับในพระวิหาร

โดยพวกยิวที่โกรธแค้น

27 และเมื่อเจ็ดวันนั้นใกล้จะสิ้นสุดแล้ว พวกยิวซึ่งมาจากแคว้นเอเชีย เมื่อพวกเขาเห็นท่านในพระวิหาร จึงยุยงบรรดาประชาชน และลงมือจับท่าน

28 โดยร้องออกมาว่า “คนอิสราเอลทั้งหลายเอ๋ย จงช่วยกันเถิด คนนี้เป็นผู้ที่สั่งสอนคนทั้งปวงในทุกแห่งหนให้ต่อต้านประชากร และพระราชบัญญัติ และสถานที่แห่งนี้ และยิ่งกว่านั้นอีกได้พาพวกชาวกรีกเข้ามาในพระวิหารด้วย และได้ทำให้สถานที่บริสุทธิ์นี้เป็นมลทิน”

29 (เพราะก่อนหน้านั้น พวกเขาได้เห็นท่านในกรุงนั้น พร้อมกับโตรฟีมัสนชาวเมืองเอเฟซัส ผู้ซึ่งพวกเขาคิดเอาเองว่า เปาโลได้พาเข้ามาในพระวิหาร)

30 และคนทั้งกรุงนั้นก็ลุกฮือ และประชาชนได้วิ่งเข้าไปรวมกัน และพวกเขาได้จับเปาโล และลากท่านออกจากพระวิหาร และโดยทันทีทันใดประตูเหล่านั้นก็ถูกปิดเสีย

31 และขณะที่พวกเขากำลังจะฆ่าท่าน ข่าวนั้นก็มาถึงนายพันกองทัพว่า กรุงเยรูซาเล็มทั้งหมดอยู่ในความโกลาหล

32 ผู้ซึ่ง ในทันใดนั้น ได้คุมพวกทหารกับพวกนายร้อย และวิ่งลงไปยังคนทั้งปวง และเมื่อเขาทั้งหลายเห็นนายพันกับพวกทหารมา เขาทั้งหลายจึงหยุดทุบตีเปาโล นายพันชนชาติโรมล่ามเปาโลไว้ด้วยโซ่

33 แล้วนายพันได้เข้ามาใกล้ และจับท่าน และสั่งให้ท่านถูกล่ามด้วยโซ่สองเส้น และถามว่าท่านเป็นใคร และท่านได้ทำอะไรบ้าง

34 และบางคนร้องว่าอย่างนี้ บางคนว่าอย่างนั้น ในท่ามกลางฝูงชนเหล่านั้น และเมื่อนายพันไม่สามารถทราบถึงสาเหตุที่แท้จริงของความวุ่นวายนั้น นายพันจึงสั่งให้ท่านถูกพาเข้าไปในกรมทหาร

35 และเมื่อท่านขึ้นมาบนบันไดแล้ว ดั่งนั้น ท่านก็ถูกแบกโดยพวกทหาร เพราะเหตุความรุนแรงของประชาชน

36 ด้วยว่าคนเป็นอันมากในพวกประชาชนได้ตามหลังมา โดยร้องว่า “จงเอาเขา

(25) กจ 15:19 (26) กตว 6:13; ยน 11:55 (27) กจ 20:19 (28) มธ 24:15; กจ 6:13

(29) กจ 20:4 (30) 2 พกษ 11:15; กจ 16:19; 26:21 (31) 2 คร 11:23

(32) กจ 23:27 (33) กจ 20:23; อฟ 6:20; 2 ทธ 1:16 (36) ลก 23:18; ยน 19:15

ไปฆ่าเสีย”

37 และขณะที่เปาโลจะถูกพาเข้าไปใน
กรมทหาร ท่านจึงกล่าวแก่นายพันว่า
“ข้าพเจ้าขอพูดกับท่านได้ไหม” ผู้ซึ่ง
กล่าวว่า “เจ้าพูดภาษากรีกเป็นหรือ

38 เจ้าเป็นชาวอียิปต์คนนั้น ซึ่งก่อนหน้า
วันเหล่านี้ได้สร้างความโกลาหล และได้
พาพวกคนสี่พันคนที่เป่าฆาตกรเข้าไปใน
ถิ่นทุรกันดารมิใช่หรือ”

39 แต่เปาโลกล่าวว่า “ข้าพเจ้าเป็นคน ๆ
หนึ่ง ซึ่งเป็นยิวคนหนึ่งแห่งเมืองทาร์ซัส
เมืองหนึ่งในแคว้นซีลีเซีย ไม่ใช่พลเมือง
ของเมืองย้อม ๆ และข้าพเจ้าขอร้องท่าน
ได้โปรดอนุญาตให้ข้าพเจ้าพูดกับประชา
ชนเถิด”

40 และเมื่อนายพันได้อนุญาตให้ท่านพูด
แล้ว เปาโลจึงยืนอยู่บนบันได และโบกมือ
ให้ประชาชน และเมื่อเริ่มเกิดความเจียบ
มากแล้ว ท่านจึงกล่าวแก่พวกเขาเป็น
ภาษาฮีบรู โดยกล่าวว่า

บทที่ 22

เปาโลเล่าให้ฝูงชนชาติยิว

ฟังถึงการกลับใจเสียใหม่ของตน

(กจ 9:1-18; 26:9-18)

1 “ท่านทั้งหลาย พี่น้องและบรรดาท่าน
ผู้อาวุโส ขอท่านทั้งหลายฟังคำให้การของ
ข้าพเจ้า ซึ่งข้าพเจ้าจะแก้คดีให้พวกท่าน
ณ บัดนี้”

2 (และเมื่อเขาทั้งหลายได้ยินว่า ท่านพูด
เป็นภาษาฮีบรูแก่พวกเขา พวกเขาที่ยัง
เจียบลง และท่านกล่าวว่า)

3 “แท้จริง ข้าพเจ้าเป็นคน ๆ หนึ่งซึ่งเป็น
ยิวคนหนึ่ง เกิดในเมืองทาร์ซัส เมืองหนึ่ง
ในแคว้นซีลีเซีย แต่ได้เติบโตขึ้นในกรุง
นี้ที่ท่าของกามาลีเอล และได้รับการ
สั่งสอนตามลักษณะอันสมบูรณ์แบบแห่ง
พระราชบัญญัติของบรรพบุรุษ และได้มี
ความกระตือรือร้นต่อพระเจ้า เหมือน
อย่างพวกท่านทุกคนในวันนี้

4 และข้าพเจ้าได้ข้ามหนทางนี้จนถึงตาย
โดยผูกมัดและจำไว้ในคุก ทั้งชายและ
หญิง

5 ตามที่มหาปุโรหิตเป็นพยานให้ข้าพเจ้า
ได้ด้วย และพร้อมกับสภาทั้งหมด ข้าพ
เจ้าได้รับจดหมายหลายฉบับจากท่านผู้
นั้นไปยังพวกพี่น้อง และได้ไปยังเมือง
ตามัสกัส เพื่อที่จะจับมัดคนทั้งหลายซึ่ง
อยู่ที่นั่นพามายังกรุงเยรูซาเล็ม เพื่อให้ได้
รับการลงโทษเสีย

6 และต่อมา ขณะที่ข้าพเจ้ากำลังเดินทาง
ไป และเข้ามาใกล้เมืองตามัสกัส ประ
มาณเวลาเที่ยง ในทันใดนั้นมีแสงสว่าง
กล้ำมาจากฟ้าล้อมข้าพเจ้าไว้รอบ

7 และข้าพเจ้าก็ล้มลงถึงพื้นดิน และได้
ยินพระสุรเสียงตรัสกับข้าพเจ้าว่า ‘เขาโล
เขาโลเอ๋ย เจ้าข้ามหนเราทำไม’

8 และข้าพเจ้าได้ทูลตอบว่า ‘พระองค์
ทรงเป็นผู้ใด พระองค์เจ้าข้า’ และพระ
องค์ได้ตรัสกับข้าพเจ้าว่า ‘เราคือเยซูแห่ง
นาซาเร็ธ ผู้ซึ่งเจ้าข้ามหนนั้น’

9 และคนทั้งหลายที่อยู่กับข้าพเจ้าได้เห็น
แสงสว่างนั้นอย่างแท้จริง และตกใจกลัว

(38) กจ 5:36 (39) กจ 9:11; 2 คร 11:22 (40) ยน 5:2; กจ 12:17 (1) กจ 7:2

(2) กจ 21:40 (3) พมญ 33:3; กจ 5:34; รม 10:2; 2 คร 11:22 (4) กจ 8:3; ฟป 3:6

(5) ลก 22:66; กจ 4:5; 1 ทธ 4:4 (6) กจ 9:3; 26:12-13 (9) ดนล 10:7; กจ 9:7

แต่พวกเขาไม่ได้ยินพระสุรเสียงของพระองค์ที่ตรัสกับข้าพเจ้านั้น

10 และข้าพเจ้าทูลว่า ‘ข้าพระองค์จะต้องทำประการใด พระองค์เจ้าข้า’ และองค์พระผู้เป็นเจ้าได้ตรัสแก่ข้าพเจ้าว่า ‘จงลุกขึ้น และเข้าไปในเมืองตามัสกัส และที่นั่นจะบอกเจ้าให้ทราบถึงสิ่งทั้งหลายซึ่งได้ถูกกำหนดไว้เพื่อให้เจ้ากระทำนั้น’

11 และเมื่อข้าพเจ้ามองอะไรไม่เห็นเนื่องจากสง่าราศีของแสงสว่างนั้น โดยถูกจุมมือไปโดยคนเหล่านั้นที่อยู่กับข้าพเจ้า ข้าพเจ้าได้เข้ามาในเมืองตามัสกัส

12 และคนหนึ่งชื่อ อานาเนีย เป็นคนที่มีชื่อเสียงดีในหมู่พวกยิวทุกคนซึ่งอาศัยอยู่ที่นั่น

13 ได้เข้ามาหาข้าพเจ้า และยืนอยู่ และกล่าวแก่ข้าพเจ้าว่า ‘พี่เซาโลเอ๋ย จงได้รับการมองเห็นของท่านเถิด’ และในชั่วโหมงเดียวกันนั้นข้าพเจ้าก็เงยหน้าเห็นเขา

14 และเขาได้กล่าวว่า ‘พระเจ้าแห่งบรรพบุรุษของพวกเราได้ทรงเลือกท่านไว้เพื่อที่ท่านจะได้รู้จักพระประสงค์ของพระองค์ และจะได้เห็นพระองค์ผู้ชอบธรรมนั้น และจะได้ยินพระสุรเสียงแห่งพระโอษฐ์ของพระองค์’

15 เพราะว่าท่านจะเป็นพยานฝ่ายพระองค์ให้คนทั้งปวงทราบถึงเหตุการณ์ซึ่งท่านได้เห็นและได้ยินนั้น

16 และบัดนี้ไฉนท่านรอช้าอยู่ จงลุกขึ้น และรับบัพติศมา และชำระล้างบาปของ

ท่านออกไปเสีย โดยร้องออกพระนามขององค์พระผู้เป็นเจ้า’

พระเจ้าทรงเตือนเปาโล

ให้ออกไปจากกรุงเยรูซาเล็ม

17 และต่อมา เมื่อข้าพเจ้ากลับมายังกรุงเยรูซาเล็มอีก คือขณะที่ข้าพเจ้าอธิษฐานอยู่ในพระวิหาร ข้าพเจ้าก็เข้าในภวังค์

18 และได้เห็นพระองค์ตรัสกับข้าพเจ้าว่า ‘จงเร่งรีบ และเจ้าจงออกไปจากกรุงเยรูซาเล็มโดยเร็ว ด้วยว่าพวกเขาจะไม่รับคำพยานของเจ้าเกี่ยวกับเรา’

19 และข้าพเจ้าได้ทูลว่า ‘พระองค์เจ้าข้า คนเหล่านั้นทราบอยู่ว่า ข้าพระองค์ได้จับใส่คุกและเชียนตีในธรรมศาลาทุกแห่ง คือคนทั้งหลายที่ได้เชื่อในพระองค์’

20 และเมื่อโลหิตของสเทเฟนพยานผู้ยอมตายเพื่อพระองค์ได้ถูกทำให้หลั่งออกนั้น ข้าพระองค์ได้ยืนอยู่ใกล้ด้วย และได้เห็นชอบในความตายของเขา และเฝ้าเสื้อผ้าของคนเหล่านั้นที่ได้ฆ่าเขา’

21 และพระองค์ตรัสกับข้าพเจ้าว่า ‘จงไปเถิด เพราะเราจะส่งเจ้าไปไกลจากที่นี่ ไปยังคนต่างชาติ’”

22 และเขาทั้งหลายได้ฟังท่านกล่าวถึงคำนี้ และจากนั้นก็ร้องด้วยเสียงอันดังของพวกเขา และกล่าวว่า “เอาคนเช่นนี้ไปจากแผ่นดินโลก เพราะไม่เหมาะที่เขาจะมีชีวิตอยู่”

23 และขณะที่พวกเขากำลังให้ร้อง และถอดเสื้อผ้าของพวกเขาออก และเอาผงคลีดินชั้ตขึ้นไปในอากาศ

(12) กจ 9:17; 1 ทธ 3:7 (14) กจ 3:13-14; 1 คร 9:1; กท 1:12 (15) กจ 4:20 (16) กจ 2:38; รม 10:13

(17) กจ 9:26; 2 คร 12:2 (18) มธ 10:14 (19) มธ 10:17; กจ 8:3 (20) ลก 11:48; กจ 7:54

(21) กจ 9:15; รม 1:5; กท 2:7-8 (22) กจ 21:36; 25:24; 1 ธส 2:16

เปาโลซึ่งเป็นชาติโรม

ได้รอดพ้นการเขียน

24 นายพันจึงสั่งให้พาท่านเข้าไปในกรมทหาร และสั่งให้ท่านถูกไต่สวนโดยการเขียน เพื่อนายพันจะได้ทราบว่าคุณเขา ร้องประท้วงท่านด้วยเหตุประการใด

25 และขณะที่พวกทหารมัดท่านด้วยสายหนังหลายเส้น เปาโลได้กล่าวแก่นายร้อยที่ยืนอยู่ข้าง ๆ ว่า “เป็นสิ่งที่ถูกต้องตามกฎหมายที่จะเขียนคนที่เป็นสัญชาติโรม และยังไม่ถูกตัดสินความหรือ”

26 เมื่อนายร้อยได้ยินอย่างนั้นแล้ว เขาก็ไปและบอกนายพัน โดยกล่าวว่า “ระวังนะว่าท่านกระทำอะไร เพราะว่าคนนี้เป็นคนสัญชาติโรม”

27 แล้วนายพันจึงมา และกล่าวแก่ท่านว่า “จงบอกเราเถิด เจ้าเป็นคนสัญชาติโรมหรือ” ท่านกล่าวว่า “ใช่แล้ว”

28 และนายพันจึงตอบว่า “ด้วยการเสียเงินมาก ข้าจึงได้รับอิสราภาพนี้” และเปาโลกล่าวว่า “แต่ข้าพเจ้าได้รับอิสราภาพนี้โดยกำเนิด”

29 แล้วในทันใดนั้นพวกทหารก็ไปจากท่าน คือผู้ซึ่งควรจะได้สวนท่าน และนายพันก็ตกใจกลัวด้วย หลังจากเขาทราบว่าคุณท่านเป็นคนสัญชาติโรม และเพราะว่าเขาได้มัดท่านไว้

30 ในวันรุ่งขึ้น เพราะเหตุว่านายพันอยากจะทราบแน่ชัดว่า ทำไมเปาโลถูกกล่าวหาโดยพวกยิว นายพันจึงได้ปล่อยท่านจากบรรดาเครื่องพันธนาการของ

ท่าน และสั่งพวกปุโรหิตใหญ่กับบรรดาสมาชิกสภาให้มาประชุมกัน และได้นำตัวเปาโลลงมา และตั้งท่านไว้ต่อหน้าเขาทั้งหลาย

บทที่ 23

เปาโลต่อหน้าสภา

1 และเปาโล ซึ่งเพ่งมองพวกสมาชิกสภา กล่าวว่า “พวกท่านและพี่น้องทั้งหลาย ข้าพเจ้าได้ประพฤติต่อพระพักตร์พระเจ้าล้วนแต่ตามจิตสำนึกอันดีจนถึงทุกวันนี้”

2 และอานาเนียผู้เป็นมหาปุโรหิตจึงสั่งคนเหล่านั้นที่ยืนอยู่ข้างท่านให้ตบท่านที่ปาก

3 แล้วเปาโลได้กล่าวแก่ท่านว่า “พระเจ้าจะทรงตบเจ้า เจ้าผู้เป็นผนังที่ฉาบด้วยปูนขาว เพราะเจ้านั่งเพื่อจะพิพากษาข้าพเจ้าตามพระราชบัญญัติ และสั่งให้ข้าพเจ้าถูกตบตีซึ่งขัดต่อพระราชบัญญัติหรือ”

4 และคนทั้งหลายที่ยืนอยู่ใกล้ได้กล่าวว่า “เจ้าดำนามมหาปุโรหิตของพระเจ้าหรือ”

5 แล้วเปาโลได้กล่าวว่า “ข้าพเจ้าไม่รู้มาก่อน พี่น้องทั้งหลาย ว่าเขาเป็นมหาปุโรหิต ด้วยมีเขียนไว้แล้วว่า ‘เจ้าอย่ากล่าวสิ่งชั่วร้ายต่อผู้ปกครองแห่งประชากรของเจ้า’”

6 แต่เมื่อเปาโลรับรู้ว่าเป็นพวกสะดูสี และอีกส่วนเป็นพวกฟาริสี ท่านจึงร้องขึ้นในสภานั้นว่า “พวกท่านและพี่น้องทั้งหลาย ข้าพเจ้าเป็นฟาริสีคนหนึ่ง และเป็นบุตรชายของฟาริสีคนหนึ่ง เรื่องความ

(25) กจ 16:37 (1) กจ 24:16; 1 คร 4:4; 2 คร 1:12; 4:2; 2 ทธ 1:3; ฮีบ 13:18

(2) 1 พกษ 22:24; ยรม 20:2; ยน 18:22 (3) ลนต 19:35; พญ 25:1-2; ยน 7:51

(5) อพย 22:28; ปญจ 10:20 (6) กจ 24:15; ฟป 3:5

หวังและการเป็นขึ้นมาจากความตาย ข้าพเจ้าจึงถูกไต่สวน”

7 และเมื่อท่านกล่าวอย่างนั้นแล้ว เกิดมีความขัดแย้งกันระหว่างพวกฟาริสีกับพวกสะดูสี และฝูงชนก็แตกแยกกัน

8 ด้วยพวกสะดูสีกล่าวว่า การเป็นขึ้นมาจากความตายนั้นไม่มี และทูตสวรรค์ก็ไม่มี หรือวิญญาณก็ไม่มี แต่พวกฟาริสียอมรับว่ามีทั้งนั้น

เปาโลก่อให้เกิดการแตกแยกกันในพวกฟาริสีและพวกสะดูสี

9 และเกิดมีเสียงร้องอันดังขึ้น และพวกธรรมจารย์ที่อยู่ฝ่ายพวกฟาริสีก็ลุกขึ้นและเถียงกัน โดยกล่าวว่า “พวกเราไม่พบความชั่วร้ายใด ๆ ในชายคนนี้ แต่ถ้าวิญญาณตนหนึ่ง หรือทูตสวรรค์องค์หนึ่ง ได้พูดกับเขา ขออย่าให้พวกเราต่อสู้กับพระเจ้าเลย”

10 และเมื่อเกิดความขัดแย้งกันใหญ่โต นายพันซึ่งกลัวเกรงว่าเปาโลจะถูกดึงออกเป็นขึ้น ๆ โดยพวกเขา จึงสั่งพวกทหารให้ลงไป และให้ใช้กำลังพาท่านไปเสียจากท่ามกลางพวกเขา และให้พาท่านเข้าไปไว้ในกรมทหาร

องค์พระผู้เป็นเจ้าได้ให้

เปาโลเกิดความมั่นใจว่า

ท่านจะเป็นพยานในกรุงโรม

11 ในเวลากลางคืนวันนั้นเอง องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงยืนอยู่ข้างท่าน และตรัสว่า “จงมีกำลังใจที่ดีเถิด เปาโลเอ๋ย เพราะว่าคุณจะได้เป็นพยานฝ่ายเราในกรุงเยรูซาเล็ม

ฉันทัด เจ้าจะต้องเป็นพยานในกรุงโรมด้วยฉันทัดนั้น”

คนมากกว่าสี่สิบคน

สบดสาบานว่าจะฆ่าเปาโล

12 และเมื่อถึงเวลาเช้าแล้ว บางคนของพวกยิวได้สมทบกัน และผูกมัดตัวเองภายใต้คำสาปแช่ง โดยกล่าวว่า พวกเขาจะไม่กินหรือดื่มจนกว่าพวกเขาได้ฆ่าเปาโลแล้ว

13 และคนเหล่านั้นมีกว่าสี่สิบคนซึ่งได้ทำการสมรู้ร่วมคิดนี้

14 และคนเหล่านั้นจึงมาหาพวกปุโรหิตใหญ่กับพวกผู้อาวุโส และกล่าวว่า “พวกเราได้ผูกมัดตนเองภายใต้คำสาปแช่งร้ายแรงว่า พวกเราจะไม่รับประทานสิ่งใด ๆ จนกว่าพวกเราได้ฆ่าเปาโลแล้ว

15 ฉะนั้นบัดนี้ ท่านทั้งหลายพร้อมกันพวกสมาชิกสภาจงแจ้งให้นายพันทราบว่าเขาต้องพาเปาโลลงมาหาท่านทั้งหลายพรุ่งนี้ เหมือนกับว่าท่านทั้งหลายจะได้อะไรบางอย่างให้ครบถ้วนมากขึ้นเกี่ยวกับเปาโล และพวกเรา หรือก่อนที่เปาโลเข้ามาใกล้ ก็พร้อมแล้วที่จะฆ่าเปาโลเสีย”

16 และเมื่อบุตรชายของน้องสาวเปาโลได้ยินเรื่องการคิดปองร้ายของพวกเขา เขาก็ไปและเข้ามาในกรมทหาร และบอกเปาโล

17 แล้วเปาโลได้เรียกนายร้อยคนหนึ่งมายังท่าน และกล่าวว่า “ขอพาศายหนุ่มคนนี้ไปหานายพัน เพราะเขามีเรื่องหนึ่งที่

(8) มธ 22:23; มก 12:18 (9) ยน 12:29; กจ 5:39; 22:6-7, 17-18

(11) กจ 18:9; 21:18-19; 22:1-21 (12) กจ 9:23-24; 23:21, 30; 1 ธส 2:15

(14) กจ 4:5, 23; 6:12; 22:5; 24:1

จะบอกนายพัน”

18 เหตุฉะนั้นนายร้อยจึงรับตัวชายหนุ่มคนนั้น และพาเขาไปหานายพัน และกล่าวว่า “เปาโลผู้เป็นนักโทษนั้นเรียกข้าพเจ้ามายังเขา และขอให้ข้าพเจ้าพาชายหนุ่มคนนี้มาหาท่าน ผู้ซึ่งมีเรื่องบางอย่างที่จะกล่าวแก่ท่าน”

19 แล้วนายพันจึงจูงมือชายหนุ่มคนนั้นและไปกับเขาแต่ลำพัง และถามเขาว่า “เจ้าจะแจ้งความอะไรแก่เรา”

20 และเขากล่าวว่า “พวกยิวได้ตกลงกันที่จะขอท่านว่า ให้ท่านพาเปาโลลงไปยังสภาเวลารุ่งนี้ เหมือนกับว่าพวกเขาจะไต่สวนอะไรบางอย่างให้ครบถ้วนมากขึ้นเกี่ยวกับเปาโล

21 แต่ท่านอย่ายอมพวกเขา เพราะว่ามีคนกำลังคิดฟ้องร้ายต่อเปาโลในพวกเขากว่าสี่สิบคน ซึ่งได้ผูกมัดตนเองด้วยคำปฏิญาณว่า พวกเขาจะไม่กินหรือดื่มอะไรจนกว่าพวกเขาได้ฆ่าเปาโลเสีย และบัดนี้พวกเขาก็พร้อมแล้ว โดยคอยรับคำสั่งอนุญาตจากท่าน”

22 ดังนั้นนายพันจึงให้ชายหนุ่มนั้นไปและกำชับเขาว่า “ดูเถิด เจ้าอย่าบอกผู้ใดว่า เจ้าได้แจ้งสิ่งเหล่านี้แก่เรา”

เขาลอบนำเปาโลไปยังเมืองซีซารียา

23 และนายพันได้เรียกนายร้อยสองคนมาหาท่าน โดยกล่าวว่า “จงจัดพลทหารสองร้อยคนให้พร้อมที่จะไปยังเมืองซีซารียา กับทหารม้าเจ็ดสิบคน และทหารหอกสองร้อยคน ตอนสามทุ่มคืนนี้

24 และจงจัดพวกสัตว์ให้พวกเขา เพื่อพวกเขาจะให้เปาโลขี่ และพาเขาด้วยความปลอดภัยไปยังเฟลิกส์ผู้ว่าราชการเมือง”

25 และนายพันได้เขียนจดหมายตามลักษณะต่อไปนี้

26 “คลาวดิอัสลีเซียส ได้ส่งคำทักทายมายัง เจ้าคุณเฟลิกส์ ท่านผู้ว่าราชการ ผู้มีอำนาจสูงสุดว่า

27 ชายคนนี้ได้ถูกจับโดยพวกยิว และเกือบจะถูกฆ่าเสียโดยพวกเขา แล้วข้าพเจ้าได้มาพร้อมกับพวกทหาร และช่วยเขาให้พ้น โดยเข้าใจว่าเขาเป็นคนสัญชาติโรม

28 และเมื่อข้าพเจ้าอยากจะทำเรื่องเกี่ยวกับพวกยิวกล่าวหาเขา ข้าพเจ้าได้พาเขาไปยังสภาของพวกเขา

29 ผู้ซึ่งข้าพเจ้ารับรู้ว่าจะถูกกล่าวหาในเรื่องบรรดาคำถามเกี่ยวกับพระราชบัญญัติของพวกเขา แต่ไม่มีข้อกล่าวหาที่ทำให้เขาสมควรแก่ความตายหรือเรื่องพ้นจากการทั้งหลาย

30 และเมื่อมีผู้ได้แจ้งให้ข้าพเจ้าทราบว่าพวกยิวมีการคิดฟ้องร้ายชายคนนี้ ในทันใดนั้นข้าพเจ้าจึงส่งมายังท่าน และได้ให้คำสั่งแก่พวกผู้กล่าวหาของเขาเช่นกันที่จะพูดต่อหน้าท่านว่า พวกเขามีอะไรกับเขา สวัสดิ์”

31 แล้วพวกทหาร ตามที่ได้บัญชาพวกเขาไว้แล้ว ได้นำตัวเปาโลไป และพาท่านในเวลากลางคืนไปยังเมืองอันทิปาตริส

32 และในวันรุ่งนี้ พวกเขาให้เหล่า

(20) กจ 23:12 (23) กจ 8:40; 23:33

(27) กจ 21:30, 33; 24:7 (28) กจ 23:30

(29) กจ 18:15; 25:19, 25; 26:31 (30) กจ 23:20; 24:8; 25:6

ทหารม้าไปกับเปาโล และได้กลับไปยัง
กรมทหาร

33 ผู้ซึ่ง เมื่อพวกทหารม้ามายังเมือง
ซีซารียาแล้ว และได้มอบจดหมายฉบับ
นั้นให้แก่ผู้ว่าราชการเมือง ได้มอบเปาโล
ไว้ต่อหน้าท่านด้วย

34 และเมื่อผู้ว่าราชการเมืองได้อ่านจด-
หมายฉบับนั้นแล้ว ท่านก็ถามเปาโลว่ามา
จากแคว้นไหน และเมื่อท่านเข้าใจว่า
เปาโลมาจากแคว้นซีลีเซีย

35 “เราจะฟังคำให้การของเจ้า” ท่าน
กล่าว “เมื่อพวกผู้กล่าวหาของเจ้ามา
ด้วย” และท่านได้สั่งให้คุมตัวเปาโลไว้ใน
ศาลปริโทเรียมของเฮโรด

บทที่ 24

เปาโลขึ้นศาลต่อหน้า

เฟลิกส์ผู้ว่าราชการเมือง

1 และหลังจากห้าวัน อานาเนียผู้เป็นมหา
ปุโรหิตได้ลงไปกับพวกผู้อาวุโส และกับ
นักพูดคนหนึ่งชื่อ เทอร์ทูลัส ผู้ซึ่งได้
ฟ้องเปาโลต่อหน้าผู้ว่าราชการเมือง

นักพูดเทอร์ทูลัสได้กล่าวหาเปาโล

2 และเมื่อเปาโลถูกเรียกให้เข้ามาแล้ว
เทอร์ทูลัสจึงเริ่มฟ้องท่าน โดยกล่าวว่า
“เมื่อเห็นว่า โดยท่านเจ้าข้า พวกข้าพเจ้า
ได้มีความสุขยิ่งนัก และบรรดากิจ-
การที่คู่ควรได้กระทำต่อชนชาตินี้โดยการ
คิดการณ์ไกลของท่าน

3 พวกข้าพเจ้ารับสิ่งนั้นอยู่ทุกเวลา และ
ในทุกแห่งหนด้วยการสำนึกในบุญคุณทั้ง
สิ้น ท่านเจ้าคุณเฟลิกส์เจ้าข้า

4 แต่อย่างไรก็ตาม เพื่อข้าพเจ้าจะไม่เป็น
ที่น่าเบื่อหน่ายมากไปกว่านี้ต่อท่าน ข้าพ
เจ้าขอร้องท่าน ที่ท่านจะกรุณาฟังพวก
ข้าพเจ้าสักสองสามคำ

5 ด้วยพวกข้าพเจ้าได้พบว่า ชายคนนี้เป็น
คนนาราคาญ และเป็นผู้มีอิทธิพลใน
การปลุกกระตมในท่ามกลางพวกยิวทุกคน
ตลอดทั่วพิภพ และเป็นหัวใจแห่งนิกาย
ของพวกนาซาเรอีนัน

6 ผู้ซึ่งหมายจะลบหลู่พระวิหารด้วย ผู้ซึ่ง
พวกข้าพเจ้าได้จับไว้ และคงจะได้พิพาก-
ษาตามพระราชบัญญัติของพวกข้าพเจ้า
ไปแล้ว

7 แต่นายพันลีเซียสได้มายังพวกข้าพเจ้า
และโดยใช้ความรุนแรงอย่างมาก ได้แย่ง
ตัวเขาไปเสียจากมือของพวกข้าพเจ้า

8 โดยสั่งให้พวกผู้กล่าวหาของเขามาฟ้อง
ต่อหน้าท่าน ซึ่งโดยการไต่สวน ท่านเอง
จะได้ทราบถึงสิ่งทั้งหมดเหล่านี้ ซึ่งเพราะ
เหตุสิ่งเหล่านี้พวกข้าพเจ้าจึงกล่าวหาเขา”

9 และพวกยิวก็เห็นด้วยเช่นกัน โดยกล่าวว่า
สิ่งเหล่านี้เป็นดังนั้น

เปาโลแก้ข้อกล่าวหาและถูกคุมตัวไว้

10 แล้วเปาโล หลังจากผู้ว่าราชการเมือง
ทำสัญญาอนุญาตให้ท่านพูด ได้ตอบว่า “เนื่อง
จากที่ข้าพเจ้าได้ทราบว่า ท่านเป็น
ผู้พิพากษาแก่ชนชาตินี้เป็นเวลาหลายปี
แล้ว ข้าพเจ้าขอแก้คดีของข้าพเจ้าเอง
ด้วยความยินดีอย่างยิ่ง

11 เพราะท่านจะได้เข้าใจว่า ยังมีแคลิบ
สองวันตั้งแต่ข้าพเจ้าขึ้นไปยังกรุงเยรูซา-

(33) กจ 8:40; 23:26-30 (34) กจ 6:9; 21:39 (35) มธ 27:27; กจ 24:1, 10; 25:16

(1) กจ 21:27; 23:2, 30, 35; 25:2 (5) ลก 23:2; กจ 6:13; 1 ปด 2:12, 15

(6) ยน 18:31; กจ 21:28 (7) กจ 21:33 (8) กจ 23:30 (11) กจ 21:15

เต็มเพื่อจะนมัสการนั้น

12 และพวกเขาไม่ได้พบข้าพเจ้าโต้เถียงกับผู้หนึ่งผู้ใดในพระวิหาร หรืออยู่ประสาชนในหัวนวย ไม่ว่าในบรรดาธรรมศาลาหรือในกรุงนั้น

13 และพวกเขาพิสูจน์สิ่งทั้งหลาย ซึ่งบัดนี้พวกเขากำลังฟ้องข้าพเจ้าอยู่นั้นก็ไม่ได้

14 แต่สิ่งนี้ข้าพเจ้าขอรับต่อหน้าท่าน คือตามทางนั้นซึ่งพวกเขาเรียกว่าเป็นลัทธินอกกรีต ดังนั้นแหละ ข้าพเจ้าจึงนมัสการพระเจ้าแห่งบรรพบุรุษทั้งหลายของข้าพเจ้า โดยเชื่อทุกสิ่งซึ่งมีเขียนไว้ในพระราชนิบัญญัติและในพวกศาสตพยากรณ์นั้น

15 และมีความหวังต่อพระเจ้า ซึ่งพวกเขาเองก็ยอมรับด้วยว่า จะมีการเป็นขึ้นมาจากความตาย ทั้งของคนชอบธรรมและคนไม่ชอบธรรม

16 และในเรื่องนี้ ข้าพเจ้าก็ฝึกฝนตนเองจริง ๆ ที่จะมิจิตสำนึกที่ปราศจากความผิดต่อพระเจ้าและต่อมนุษย์เสมอ

17 บัดนี้ หลังจากเวลาหลายปีแล้ว ข้าพเจ้าได้นำท่านทั้งหลายมายังชนชาติของข้าพเจ้า และบรรดาเครื่องบูชา

18 หลังจากที่พวกยิวบางคนที่มาจากแคว้นเอเชียได้พบข้าพเจ้าที่ถูกชำระให้บริสุทธิ์แล้วในพระวิหาร ซึ่งไม่ได้อยู่กับคนเป็นอันมากและไม่ได้ก่อความวุ่นวายด้วย

19 ผู้ซึ่งควรจะมาอยู่ที่นี้ต่อหน้าท่านแล้ว และคิดค้าน ถ้าพวกเขามีเรื่องอะไรกับข้าพเจ้า

20 หรือมิฉะนั้นขอให้คนเหล่านี้เองกล่าวเถิด ถ้าพวกเขาพบการกระทำที่ชั่วร้ายใด ๆ ในข้าพเจ้า ขณะที่ข้าพเจ้าได้ยืนอยู่ต่อหน้าสภา

21 นอกเสียจากเพราะเสียงหนึ่งเดียวนี้ที่ข้าพเจ้าได้ร้องขึ้นในท่ามกลางพวกเขาว่า “เรื่องการเป็นขึ้นมาจากความตายนั้น ข้าพเจ้าถูกพิพากษาพิพากษาโดยท่านทั้งหลายวันนี้”

22 และเมื่อเฟลิกส์ได้ยินสิ่งเหล่านี้ โดยมีความรู้ที่ครบถ้วนมากขึ้นเรื่องทางนั้น ท่านก็ผัดผ่อนพวกเขา และกล่าวว่า “เมื่อลีเซียสนายพันจะลงมา เราจะทราบเรื่องราวของพวกเจ้าอย่างเต็มที่”

23 และเฟลิกส์สั่งนายร้อยคนหนึ่งให้คุมตัวเปาโลไว้ และให้ท่านมีเสรีภาพ และนายร้อยไม่ควรห้ามผู้หนึ่งผู้ใดในบรรดาคนรู้จักของท่าน ที่จะปรนนิบัติหรือเข้ามายังท่าน

เปาโลได้กล่าว

อีกครั้งหนึ่ง

24 และหลังจากเวลาหลายวันแล้ว เมื่อเฟลิกส์มาพร้อมกับภรรยาของท่านชื่อ ดรูลิลลา ผู้ซึ่งเป็นหญิงชาวยิว ท่านก็ให้ไปเรียกเปาโลมา และได้ฟังเปาโลเรื่องความเชื่อนั้นในพระคริสต์

25 และขณะที่เปาโลให้เหตุผลเรื่องความชอบธรรม ความอดกลั้นใจทางศีลธรรม และการพิพากษาที่จะมาถึงนั้น เฟลิกส์ก็ตัวสั่น และตอบว่า “คราวนี้จงไปตามทางของท่านเถอะ เมื่อเรามีโอกาสเหมาะสม

(12) กจ 25:8 (14) อมส 8:14; กจ 9:2; 2 ทธ 1:3 (15) ดนล 12:2; ยน 5:28-29; กจ 23:6 (16) กจ 23:1

(17) กจ 11:29; รม 15:25-28 (18) กจ 21:26-27; 26:21 (19) กจ 23:30; 25:16

(21) กจ 23:6; 24:15; 28:20 (22) กจ 9:2 (23) กจ 23:16 (24) ยน 3:15; 5:24; 11:25; รม 10:9

เราจะเรียกท่านมาอีก”

26 เฟลิกส์หวังเช่นกันว่า ท่านจะได้รับเงินจากเปาโล เพื่อท่านจะได้ปล่อยเปาโล เหตุฉะนั้นท่านจึงเรียกเปาโลมาบ่อย ๆ และสนทนากับเปาโล

27 แต่หลังจากสองปีแล้ว ปอริอัสเฟส-ทัสได้มารับราชการแทนเฟลิกส์ และเฟลิกส์ ซึ่งประสงค์ที่จะแสดงความชอบต่อพวกยิว จึงทิ้งเปาโลให้ถูกจองจำไว้ต่อไป

บทที่ 25

เฟสทัสฟังพวกโจทก์ของเปาโล

1 บัดนี้เมื่อเฟสทัสได้เข้ามาในแคว้นนั้นแล้ว หลังจากสามวัน ท่านก็ขึ้นมาจากเมืองซีซารียาไปยังกรุงเยรูซาเล็ม

2 แล้วมหาปุโรหิตกับคนสำคัญ ๆ ในพวกยิวมาฟ้องเปาโลต่อท่าน และได้วิงวอนท่าน

3 และขอความกรุณาโดยมีใจคิดร้ายต่อเปาโล เพื่อที่เฟสทัสจะส่งคนไปนำตัวเปาโลมายังกรุงเยรูซาเล็ม โดยข่มขอยอยู่ตามทางเพื่อจะฆ่าเปาโลเสีย

4 แต่เฟสทัสตอบว่า เปาโลควรจะถูกคุมตัวไว้ที่เมืองซีซารียา และท่านเองก็จะไปที่นั่นในไม่ช้า

5 ท่านกล่าวว่า “เหตุฉะนั้นจึงให้คนเหล่านั้นซึ่งในท่ามกลางพวกท่านที่สามารถ ลงไปกับข้าพเจ้า และกล่าวหาชายคนนี้ ถ้ามีความชั่วใด ๆ ในตัวเขา”

6 และเมื่อท่านได้พักอยู่ที่นั่นในท่ามกลางพวกเขาเกินกว่าสิบวันแล้ว ท่านก็ลงไปยัง

เมืองซีซารียา และวันต่อมา โดยนั่งบนบัลลังก์พิพากษา ได้สั่งให้นำตัวเปาโลเข้ามา

7 และเมื่อเปาโลเข้ามาแล้ว พวกยิวซึ่งลงมาจากกรุงเยรูซาเล็มก็ยืนล้อมไว้รอบและกล่าวหลายข้อหาอุกฉกรรจ์ใส่เปาโล ซึ่งพวกเขาพิสูจน์ไม่ได้

8 ขณะที่เปาโลได้แก้คดีเองว่า “ไม่ว่าต่อพระราชบัญญัติของพวกยิว หรือต่อพระวิหาร หรือต่อซีซาร์ ข้าพเจ้าไม่ได้กระทำความผิดใด ๆ ทั้งนั้น”

9 แต่เฟสทัส ซึ่งประสงค์ที่จะแสดงความชอบต่อพวกยิว ได้ตอบเปาโล และกล่าวว่า “เจ้าจะขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็ม และถูกพิพากษาเรื่องสิ่งเหล่านี้ต่อหน้าข้าที่นั่นหรือ”

เปาโลอุทธรณ์ถึงซีซาร์

10 แล้วเปาโลกล่าวว่า “ข้าพเจ้าก็กำลังยืนอยู่ต่อหน้าบัลลังก์พิพากษาของซีซาร์ อยู่แล้ว อันเป็นที่ซึ่งข้าพเจ้าควรจะถูกพิพากษา ต่อพวกยิวข้าพเจ้าไม่ได้กระทำความผิดใด ๆ ตามที่ท่านทราบดีอยู่แล้ว

11 เพราะถ้าข้าพเจ้าเป็นผู้กระทำความผิด หรือได้กระทำความผิดใด ๆ ที่สมควรจะมีโทษถึงตาย ข้าพเจ้าก็ยอมตายไม่ขัดขืน แต่ถ้าสิ่งทั้งหลายซึ่งพวกเขาฟ้องข้าพเจ้านั้นไม่จริงแล้ว ไม่มีผู้ใดมีอำนาจจะมอบข้าพเจ้าให้พวกเขาได้ ข้าพเจ้าขออุทธรณ์ถึงซีซาร์”

12 แล้วเฟสทัส เมื่อท่านได้ปรึกษากับสภาแล้ว ได้ตอบว่า “เจ้าได้ขออุทธรณ์ถึงซีซาร์แล้วหรือ เจ้าก็จะต้องไปเฝ้าซีซาร์”

(26) อพย 23:8 (27) อพย 23:2; กจ 12:3; 23:35; 25:9, 14 (1) กจ 8:40; 25:4, 6, 13 (2) กจ 24:1

(3) กจ 23:12, 15 (5) กจ 18:14; 25:18 (7) มก 15:3; ลก 23:2, 10; กจ 24:5, 13

(8) กจ 6:13; 24:12; 28:17 (9) กจ 12:2; 24:27; 25:20 (11) กจ 18:14; 23:29

อากริปปาและเฟสทัสฟังเปาโล

13 และหลังจากหลายวัน กษัตริย์อากริปปาก็กับพระนางเบอร์นิสก็เสด็จมายังเมืองซีซารียาเพื่อค่านับเฟสทัส

14 และเมื่อท่านทั้งสองค้างอยู่ที่นั่นหลายวัน เฟสทัสก็เล่าเรื่องคดีของเปาโลให้กษัตริย์ฟังว่า “มีชายคนหนึ่งซึ่งถูกปล่อยทิ้งไว้ในเครื่องพันธนาการทั้งหลายโดยเฟลิักส์

15 เกี่ยวกับชายคนนี้ เมื่อข้าพเจ้าอยู่ที่กรุงเยรูซาเล็ม พวกปุโรหิตใหญ่กับพวกผู้อาวุโสของพวกยิวได้แจ้งให้ข้าพเจ้าทราบ โดยขอให้ตัดสินลงโทษเขา

16 ผู้ซึ่งข้าพเจ้าได้ตอบว่า ไม่เป็นธรรมเนียมของชาวโรมที่จะมอบคนใด ๆ ให้ตาย ก่อนที่คนซึ่งถูกกล่าวหาจะได้พบพวกผู้กล่าวหาหน้าต่อหน้า และมีสิทธิ์ที่จะแก้คดีเองเกี่ยวกับอาชญากรรมที่เขาถูกปรับปรำนั้น

17 เหตุฉะนั้นเมื่อพวกเขามาถึงที่นี่แล้วโดยไม่ล่าช้าในวันรุ่งขึ้น ข้าพเจ้าได้นั่งบนบัลลังก์พิพากษา และสั่งให้พาชายคนนั้นเข้ามา

18 ผู้ซึ่งเมื่อพวกเขาถูกกล่าวหาขึ้นปรับปรำเขา พวกเขา ก็ไม่ได้เสนอข้อกล่าวหาเรื่องสิ่งทั้งหลายอย่างที่ข้าพเจ้าได้คาดไว้นั้น

19 แต่มีคำถามบางข้อต่อเขาเรื่องลัทธิศาสนาของพวกเขาเอง และเรื่องคนหนึ่งชื่อเยชู ซึ่งตายไปแล้ว ผู้ซึ่งเปาโลยืนยันว่ายังมีชีวิตอยู่

20 และเพราะข้าพเจ้าสงสัยอยู่เรื่อง

บรรดาคำถามเช่นนั้น ข้าพเจ้าจึงได้ถามเปาโลว่า เขาจะยอมขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็ม และถูกพิพากษาในเรื่องเหล่านี้ที่นั่นหรือไม่

21 แต่เมื่อเปาโลได้อุทธรณ์ขอให้ถูกขังไว้เพื่อให้ออกัสตัสตัดสิน ข้าพเจ้าจึงสั่งให้คุมขังเขาไว้จนกว่าข้าพเจ้าจะส่งเขาไปถึงซีซาร์ได้”

22 แล้วอากริปปาก็กล่าวแก่เฟสทัสว่า “ข้าพเจ้าเองใคร่จะฟังชายคนนั้นด้วย” “พຽນนี้” เฟสทัสกล่าว “ท่านจะฟังเขา”

23 และในวันรุ่งขึ้น เมื่ออากริปปาได้เสด็จมา และเบอร์นิส พร้อมด้วยความโอ้อาอย่างมา และได้เข้ามาประทับในห้องพิจารณา พร้อมกับพวกนายพันและคนสำคัญ ๆ ทั้งหลายแห่งนครนั้น ตามคำสั่งของเฟสทัส เปาโลก็ถูกนำตัวออกมา

24 และเฟสทัสได้กล่าวว่า “ท่านกษัตริย์อากริปปา และพวกท่านทุกคนซึ่งอยู่ด้วยกันกับพวกเราที่นี่ ท่านทั้งหลายเห็นชายคนนี้ ผู้ซึ่งบรรดาพวกยิวได้วิงวอนข้าพเจ้า ทั้งในกรุงเยรูซาเล็มและที่นี่ด้วย โดยโห้ร้องว่าเขาไม่ควรจะมีชีวิตอยู่อีกต่อไป

25 แต่เมื่อข้าพเจ้าพบว่าเขาไม่ได้ทำผิดสิ่งใดที่สมควรจะต้องตาย และพบว่าเขาเองได้อุทธรณ์ถึงออกัสตัส ข้าพเจ้าก็ตั้งใจที่จะส่งเขาไป

26 ผู้ซึ่งข้าพเจ้าไม่มีสิ่งใดแน่ชัดที่จะเขียนถึงเจ้านายของข้าพเจ้า เหตุฉะนั้นข้าพเจ้าจึงพาเขาออกมาต่อหน้าท่านทั้งหลาย และโดยเฉพาะอย่างยิ่งต่อพระพักตร์พระ

(14) กจ 24:27 (15) กจ 24:1; 25:2-3 (16) กจ 25:4-5 (17) มธ 27:19; กจ 25:6, 10

(19) กจ 18:14-15; 23:29 (21) กจ 25:11-12 (22) กจ 9:15 (23) กจ 9:15

(24) กจ 21:36; 22:22; 25:2-3, 7 (25) กจ 23:9, 29; 25:11-12; 26:31

องค์ โอ กษัตริย์อากริปปา เพื่อว่าหลังจากการไต่สวนแล้ว ข้าพเจ้าจะได้มีบางสิ่งที่จะเขียนได้

27 เพราะข้าพเจ้าเห็นว่าเป็นการไม่เหมาะสมที่จะส่งนักโทษคนหนึ่งไป และไม่แจ้งอาชญากรรมเหล่านั้นที่เขาถูกปรับปรา”

บทที่ 26

เปาโลผู้คดีและอุทธรณ์ไปยังอากริปปา

1 แล้วอากริปปาจึงตรัสกับเปาโลว่า “เจ้าได้รับอนุญาตให้กล่าวเพื่อตัวเจ้าเอง” แล้วเปาโลได้ยื่นมือออก และตอบเพื่อตนเองว่า

2 “ข้าพระองค์คิดว่าตัวเองมีความสุขท่านกษัตริย์อากริปปาเจ้าข้า เพราะข้าพระองค์จะตอบเพื่อตนเองวันนี้ต่อพระพิภคร์พระองค์ เกี่ยวกับสิ่งสารพัดซึ่งข้าพระองค์ถูกกล่าวหาโดยพวกยิวนั้น

3 โดยเฉพาะเพราะข้าพระองค์ทราบอยู่ว่า พระองค์เป็นผู้ชำนาญในบรรดาธรรมเนียมและคำถามต่าง ๆ ซึ่งมีอยู่ท่ามกลางพวกยิวแล้ว เหตุฉะนั้นข้าพระองค์ขอรับรองพระองค์ ขอโปรดฟังข้าพระองค์ด้วยความอดทน

4 ลักษณะแห่งชีวิตของข้าพระองค์ตั้งแต่วัยหนุ่มของข้าพระองค์นั้น ซึ่งตั้งแต่แรกได้อยู่ท่ามกลางชนชาติของข้าพระองค์ที่กรุงเยรูซาเล็มนั้น พวกยิวทุกคนก็ทราบอยู่แล้ว

5 ผู้ซึ่งได้รู้จักข้าพระองค์ตั้งแต่แรก ถ้าพวกเขาจะยอมเป็นพยานให้การ ว่าตามนิยามที่เคร่งครัดที่สุดในศาสนาของข้า

พระองค์ทั้งหลาย ข้าพระองค์เคยดำเนินชีวิตเป็นฟาริสีคนหนึ่ง

6 และบัดนี้ข้าพระองค์ยืนอยู่และถูกพิพากษาเนื่องด้วยความหวังแห่งพระสัญญา ซึ่งพระเจ้าได้ตรัสแก่บรรพบุรุษของพวกเขาข้าพระองค์นั้น

7 โดยสิบสองเผ่าของพวกเขาข้าพระองค์ ซึ่งปรนนิบัติพระเจ้าอย่างจริงจังทั้งกลางวันและกลางคืนหวังว่าจะมาถึงพระสัญญานั้น เพราะเห็นแก่ความหวังอันนี้ ข้าแต่กษัตริย์อากริปปา ข้าพระองค์จึงถูกกล่าวหาโดยพวกยิว

8 เหตุไฉนท่านทั้งหลายจึงคิดว่าเป็นสิ่งที่เหลือเชื่อว่า พระเจ้าจะทรงให้คนตายเป็นขึ้นมา

9 ข้าพระองค์เคยคิดในใจของตนเองอย่างแท้จริงว่า ข้าพระองค์ควรทำหลายสิ่งซึ่งขัดขวางพระนามของพระเยซูแห่งนาซาเรธนั้น

10 ซึ่งเป็นสิ่งที่ข้าพระองค์ได้กระทำในกรุงเยรูซาเล็มด้วย และวิสุทธิชนหลายคนนั้น ข้าพระองค์ได้ขังไว้ในคุก โดยได้รับอำนาจจากพวกปุโรหิตใหญ่ และเมื่อพวกเขาถูกประหารชีวิต ข้าพระองค์ก็ออกเสียงของข้าพระองค์ว่าเห็นดีด้วย

11 และข้าพระองค์ได้ทำโทษพวกเขาบ่อย ๆ ในธรรมศาลาทุกแห่ง และบังคับพวกเขาให้กล่าวคำหมิ่นประมาท และโดยมีความโกรธยิ่งนักต่อพวกเขา ข้าพระองค์ได้ข่มเหงพวกเขาถึงนครทั้งหลายในต่างประเทศ

(2) กจ 21:28; 24:5-6; 1 ปด 3:14-16; 4:14 (5) กจ 22:3; 23:6; 24:15; ฟป 3:5

(6) ปฐก 3:15; พบนู 18:15; 2 ซมอ 7:12; สดต 132:11; อสย 4:2; ยรม 23:5; 33:14

(7) สก 2:37; ฟป 3:11 (9) ยน 16:2; กจ 2:22 (10) กจ 8:1-3; 9:13-14 (11) มธ 10:17; กจ 22:19

12 ดังนั้นขณะที่ข้าพระองค์กำลังไปยังเมืองดามัสกัส พร้อมด้วยสิทธิอำนาจและงานที่ได้รับมอบหมายจากพวกปุโรหิตใหญ่

13 ในเวลาเที่ยงวัน โอ ข้าแต่กษัตริย์ ขณะอยู่ระหว่างทางข้าพระองค์ได้เห็นแสงสว่างส่องมาจากฟ้า เจิดจ้ายิ่งกว่าดวงอาทิตย์ ส่องลงมาล้อมรอบข้าพระองค์ กับคนทั้งหลายซึ่งเดินทางไปพร้อมกับข้าพระองค์

14 และเมื่อข้าพระองค์ทุกคนได้ล้มลงถึงพื้นดินแล้ว ข้าพระองค์ได้ยินพระสุรเสียงหนึ่งตรัสแก่ข้าพระองค์ และตรัสเป็นภาษาฮีบรูว่า ‘เซาโล เซาโลเอ๋ย เจ้าซ่มเหงเราทำไม เป็นการยากที่เจ้าจะถึบประดัก’

15 และข้าพระองค์ได้ทูลว่า ‘พระองค์ทรงเป็นผู้ใด พระองค์เจ้าข้า’ และพระองค์ตรัสว่า ‘เราคือเยซู ผู้ซึ่งเจ้าซ่มเหงนั้น

16 แต่จงลุกขึ้น และยืนบนเท้าของเจ้าเถิด ด้วยว่าเราได้ปรากฏแก่เจ้าเพื่อจุดประสงค์นี้ เพื่อจะตั้งเจ้าไว้ให้เป็นผู้รับใช้ และเป็นพยานถึงทั้งสิ่งเหล่านั้นซึ่งเจ้าได้เห็นแล้ว และถึงสิ่งเหล่านั้นซึ่งในพวกมันเราจะปรากฏแก่เจ้า

17 โดยช่วยเจ้าให้พ้นจากชนชาตินี้และจากคนต่างชาติ ผู้ซึ่งบัดนี้เราจะส่งเจ้าไปหา

18 เพื่อจะเปิดตาของพวกเขา และเพื่อจะหันพวกเขาจากความมืดมาถึงความสว่าง และจากอำนาจของซาตานมาถึงพระเจ้า

เพื่อพวกเขาจะได้รับการยกโทษบาปทั้งหลาย และได้รับมรดกในท่ามกลางคนทั้งหลายซึ่งถูกแยกตั้งไว้แล้วโดยความเชื่อที่อยู่ในเรา’

19 ดังนั้น โอ ข้าแต่กษัตริย์อากริปปา ข้าพระองค์ไม่ได้ตั้งต่อนิมิตซึ่งมาจากสวรรค์นั้น

20 แต่ได้สำแดงในตอนแรกแก่คนเหล่านั้นแห่งเมืองดามัสกัส และที่กรุงเยรูซาเล็ม และตลอดทั่วเขตแดนทั้งหลายแห่งแคว้นยูเดีย และจากนั้นแก่คนต่างชาติว่าพวกเขาควรกลับใจเสียใหม่และหันมาหาพระเจ้า และกระทำกิจการทั้งหลายซึ่งสมกับการกลับใจเสียใหม่

21 เพราะเหตุเหล่านี้พวกยิวจึงได้จับข้าพระองค์ในพระวิหาร และได้พยายามที่จะฆ่าข้าพระองค์เสีย

22 เหตุฉะนั้นหลังจากได้รับความช่วยเหลือจากพระเจ้าแล้ว ข้าพระองค์จึงมีชีวิตอยู่จนถึงทุกวันนี้ โดยเป็นพยานทั้งแก่ผู้น้อยและผู้ใหญ่ โดยไม่กล่าวสิ่งอื่นใดเลยนอกจากสิ่งเหล่านั้นซึ่งพวกศาสดาพยากรณ์กับโมเสสได้กล่าวไว้ว่าจะมาถึง

23 ว่าพระคริสต์จะต้องทนทุกข์ และพระองค์จะทรงเป็นผู้แรกที่จะเป็นขึ้นมาจากความตาย และจะทรงแสดงความสว่างแก่ชนชาตินี้และแก่คนต่างชาติ”

24 และขณะที่เปาโลกำลังกล่าวเพื่อตนเองนั้น เฟสทัสกล่าวด้วยเสียงอันดังว่า “เปาโลเอ๋ย เจ้าเสียสติไปแล้ว การเรียนรู้อันมากทำให้เจ้าคลั่งไปจริง ๆ”

(12) กจ 9:3-8 (16) กจ 22:15; อฟ 3:6 (18) อสย 35:5; ลก 1:77; ยน 8:12; กจ 20:32; 2 คร 4:4; อฟ 1:11

(20) มธ 3:8; ลก 3:8 (22) ลก 24:27; ยน 5:46 (23) อสย 42:6; 49:6; ลก 2:32

(24) 2 พกษ 9:11; ยน 10:20; 1 คร 1:23; 2:13-14

25 แต่เปาโลกล่าวว่า “ข้าพเจ้าไม่คลั่งเลย ท่านเจ้าคุณเฟสทัสเจ้าข้า แต่กล่าวบรรดา คำแห่งความจริงและความมีสติ

26 ด้วยว่าท่านกษัตริย์ทรงทราบเรื่องสิ่ง เหล่านี้แล้ว ต่อพระพักตร์พระองค์ข้าพ เจ้าจึงกล้ากล่าว เพราะข้าพเจ้ามั่นใจว่า ไม่มีสักสิ่งหนึ่งในสิ่งเหล่านี้ที่ถูกปิดบังไว้ จากพระองค์ เพราะสิ่งนี้มิได้ถูกกระทำใน ที่ลับลี้

27 ข้าแต่กษัตริย์อากริปปา พระองค์เชื่อ พวกศาสนาพยากรณ์หรือไม่พระเจ้าข้า ข้าพระองค์ทราบว่าพระองค์เชื่อ”

28 แล้วอากริปปาก็ตรัสกับเปาโลว่า “เจ้าเกือบจะชักชวนเราให้เป็นคริสเตียน”

29 และเปาโลทูลว่า “ข้าพระองค์มีความ ปราบณายังนักต่อพระพักตร์พระเจ้าว่า ไม่ใช่พระองค์เท่านั้น แต่ทุกคนที่ฟังข้า พระองค์วันนี้ด้วยจะตั้งเกือบเป็นเหมือน และเป็นเหมือนอย่างข้าพระองค์ในทุกสิ่ง เว้นเสียแต่เครื่องพันธนาการเหล่านี้”

30 และเมื่อเปาโลกล่าวดังนั้นแล้ว กษัตริย์ก็ทรงลุกขึ้น กับผู้ว่าราชการเมือง และพระนางเบอร์นิส และคนทั้งหลายที่ นั่งอยู่ด้วยกันกับพวกเขา

31 และเมื่อพวกเขาได้ออกไปแล้ว พวกเขาจึงพูดกันและกัน โดยกล่าวว่า “ชาย คนนี้มีไต่ทำสิ่งใดที่สมควรจะถูกลงโทษ ถึงตายหรือถูกจองจำ”

32 แล้วอากริปปาก็ตรัสกับเฟสทัส ว่า “ชายคนนี้จะถูกปล่อยตัวให้ได้รับ เสรีภาพไปแล้ว หากเขามีไต่อุทธรณ์ถึง

ซีซาร์”

บทที่ 27

เปาโลลงเรือเพื่อแล่นไปสู่กรุงโรม

1 และเมื่อได้ตัดสินใจแล้วว่าพวกเราควร จะแล่นเรือไปยังประเทศอิตาลี พวกเขาจึง มอบเปาโลกับนักโทษอื่น ๆ บางคนไว้กับ คนหนึ่งชื่อ ยูเลียส นายร้อยคนหนึ่งใน กองทหารของออกัสตัส

2 และเมื่อลงเรือลำหนึ่งที่มาจากเมือง อัครามิททियุมแล้ว พวกเราจึงแล่นไป โดยตั้งใจว่าจะแล่นเลาะไปตามชายฝั่งทั้ง หลายของแคว้นเอเชีย โดยคนหนึ่งชื่อ อาริสทาร์คัส ชาวมาซิโดเนียซึ่งมาจาก เมืองเธสะโลนิกาอยู่กับพวกเรา

3 และวันรุ่งขึ้น พวกเราได้แวะที่เมือง ไชดอน และยูเลียสมิใจเมตตาปราณีแก่ เปาโล และให้ท่านมีเสรีภาพที่จะไปหา มิตรสหายทั้งหลายของท่าน เพื่อจะได้ บรรเทาใจของท่านเอง

4 และเมื่อพวกเราได้แล่นออกจากที่นั่น แล้ว พวกเราก็แล่นไปทางด้านพลอดลม ของเกาะไซปรัส เพราะลมเหล่านั้นพัด ด้าน

5 และเมื่อพวกเราได้แล่นข้ามทะเลของ แคว้นซีลีเซียกับแคว้นปัมฟีเลียแล้ว พวก เราได้มาถึงเมืองมิรา เมืองแห่งหนึ่งของ แคว้นลิเซีย

6 และที่นั่นนายร้อยได้พบเรือลำหนึ่งแห่ง เมืองอเล็กซานเดรียที่จะแล่นไปยังประ- เทศอิตาลี และท่านให้พวกเราลงเรือลำ นั้น

(26) กจ 26:3 (31) กจ 23:9, 29; 25:25

(32) กจ 25:11; 28:18 (1) กจ 25:12, 25

(2) กจ 19:29 (3) กจ 24:23; 28:16 (6) กจ 28:11

7 และเมื่อพวกเขาได้แล่นไปช้า ๆ หลายวัน และได้มาถึงเมืองคินีตส์อย่างยากเย็น ลมไม่เข้าข้างพวกเขา พวกเขาจึงแล่นไปทางใต้ของเกาะคริสต์ตรงกับเมืองสัลโมเน 8 และเมื่อแล่นเลียบฝั่งเกาะนั้นอย่างยากเย็น ได้มาถึงสถานที่แห่งหนึ่งซึ่งถูกเรียกว่า ท่างาม ซึ่งอยู่ใกล้เมืองลาเซีย 9 บัดนี้เมื่อเสียเวลาไปมากแล้ว และคราวเมื่อการแล่นเรือก็อันตรายแล้วตอนนี้ เพราะตอนนี้เทศกาลอดอาหารผ่านไป แล้ว เปาโลจึงเตือนสติเขาทั้งหลาย 10 และกล่าวแก่พวกเขาว่า “ท่านทั้งหลาย ข้าพเจ้ารับรู้ว่าการเดินทางโดยทางเรือนี้จะได้รับความเจ็บปวดและความเสียหายมากมาย ไม่เพียงแต่ของบรรทุทุกและเรือเท่านั้น แต่ยังรวมถึงชีวิตของพวกเราด้วย” 11 ถึงกระนั้น นายร้อยก็เชื่อกับปด้นและเจ้าของเรือมากกว่าสิ่งเหล่านั้นซึ่งถูกกล่าวโดยเปาโล 12 และเพราะว่าทำเรือนั้นไม่เหมาะพอที่จะจอดในฤดูหนาว คนส่วนมากจึงแนะนำให้ไปจากที่นั่นด้วย ถ้าโดยวิธีใดก็ตาม พวกเขาอาจจะไปถึงเมืองฟีนิกส์ และจอดอยู่ที่นั่นตลอดฤดูหนาว ซึ่งเป็นท่าเรือแห่งเกาะคริสต์ และหันหน้าไปทางทิศตะวันตกเฉียงใต้และทิศตะวันตกเฉียงเหนือ 13 และเมื่อลมทิศใต้พัดมาเบา ๆ โดยคาดว่าพวกเขาได้รับจุดประสงค์ของพวกเขาแล้ว เมื่อถอนสมอจากที่นั่น พวกเขา

ได้แล่นเรือใกล้เกาะคริสต์

พายุใหญ่อันตรายต่อทุกคนในเรือ

14 แต่หลังจากนั้นไม่นาน มีลมพายุพัดรุนแรงเกิดขึ้นที่ถูกเรียกว่า ยูรอคลีตอน 15 และเมื่อเรือลำนั้นติดอยู่ในพายุ และต้านลมไม่ไหว พวกเขาจึงปล่อยเรือไปตามลม 16 และเมื่อแล่นไปทางด้านปลอดลมของเกาะแห่งหนึ่งซึ่งถูกเรียกว่า คลาวดา พวกเราทีมงานหนักมากที่จะยกเรือเล็กขึ้นผูกไว้ 17 ซึ่งเมื่อพวกเขาได้ยกเรือเล็กขึ้นแล้ว พวกเขาก็เอาเชือกผูก โอบรอบเรือไว้ และเพราะกลัวเกรงว่าพวกเขาจะเกยสันดอนทราย จึงลดใบเรือลง และถูกขับเคลื่อนไปตั้งนั้น 18 และพวกเราถูกชดไปมายิ่งนักด้วยพายุใหญ่ลูกหนึ่ง วันต่อมาพวกเขาทำให้เรือเบาลง 19 และในวันที่สาม พวกเราก็ทิ้งเครื่องใช้ในเรือนั้นออกเสียด้วยมือของเราเอง 20 และเมื่อทั้งดวงอาทิตย์และดวงดาวทั้งหลายไม่ได้ปรากฏเป็นเวลาหลายวันแล้ว และพายุไม่ใช่ลูกเล็ก ๆ กระจหน้าพวกเราอยู่ ความหวังทั้งสิ้นที่พวกเราจะรอดนั้นก็ถูกพรากไปเสีย **เปาโลได้รับการหนุนใจจากทูตสวรรค์ จึงปลอบใจทุกคน** 21 แต่หลังจากการอดอาหารมานานแล้ว เปาโลจึงยืนขึ้นในท่ามกลางพวกเขา และกล่าวว่า “ท่านทั้งหลาย พวกท่านน่าจะได

(7) กจ 2:11; 27:12, 21; ทต 1:5, 12

(9) สนต 16:29-31; 23:27-29; กตว 29:7

(19) ยนา 1:5

ตั้งใจฟังข้าพเจ้าแล้ว และไม่มาแล่นไปจากเกาะครีต และได้รับความเสียหายและการสูญเสียนี้เลย

22 และบัดนี้ ข้าพเจ้าขอเตือนสติท่านทั้งหลายให้มีกำลังใจที่ดี ด้วยว่าจะไม่มีการเสียชีวิตของผู้หนึ่งผู้ใดในท่ามกลางพวกท่านเลย นอกจากเรือลำนี้เท่านั้น

23 เพราะว่าในคืนนี้เอง ทูตสวรรค์ของพระเจ้าได้มายืนอยู่ใกล้ข้าพเจ้า ผู้ทรงเป็นเจ้าของของข้าพเจ้า และผู้ที่ข้าพเจ้าปรนนิบัตินั้น

24 โดยกล่าวว่า ‘อย่ากลัวเลย เปาโลเอ๋ย ท่านจะต้องถูกนำตัวไปเข้าเฝ้าต่อหน้าซีซาร์ และดูเถิด พระเจ้าได้ทรงมอบทุกคนที่แล่นเรือพร้อมกับท่านนั้นให้แก่ท่าน’

25 เพราะฉะนั้น ท่านทั้งหลายจงมีกำลังใจที่ดีเถิด เพราะข้าพเจ้าเชื่อพระเจ้าว่าสิ่งนี้จะไปเหมือนอย่างที่ได้ทรงกล่าวแก่ข้าพเจ้านั้น

26 อย่างไรก็ตาม พวกเราจะต้องถูกโยนลงบนเกาะแห่งหนึ่ง”

27 แต่เมื่อคืนที่สิบสี่มาถึงแล้ว ขณะที่พวกเราซึ่งถูกชดไปชดมาอยู่ในทะเลอาเดรีย ประมาณเที่ยงคืนพวกกะลาสีก็นึกเอาว่าพวกเขากำลังเข้าไปใกล้แผ่นดินแห่งหนึ่งแล้ว

28 และหยั่งน้ำดู และพบว่าลึกสี่สิบเมตร และเมื่อพวกเขาได้ไปอีกหน่อยหนึ่ง พวกเขาก็หยั่งน้ำดูอีกและพบว่ามันลึกสามสิบเมตร

29 แล้วเมื่อเกรงกลัวว่าพวกเราจะโดนฝั่งที่มีโขดหินทั้งหลาย พวกเขาจึงทอดสมอสี่ตัวจากท้ายเรือ แล้วตั้งหน้าคอยเวลารุ่งเช้า

30 และขณะที่พวกกะลาสีจวนจะหนีออกจากเรือ เมื่อพวกเขาได้หย่อนเรือเล็กลงในทะเลแล้ว โดยทำที่เหมือนกับว่าพวกเขาจะทอดสมอจากหัวเรือ

31 เปาโลได้กล่าวแก่นายร้อยและพวกทหารว่า “ถ้าคนเหล่านี้ไม่อยู่ในเรือ ท่านทั้งหลายจะรอดไม่ได้เลย”

32 แล้วพวกทหารจึงตัดทิ้งบรรดาเชือกของเรือเล็ก และปล่อยเรือเล็กนั้นให้หลุดลอยไป

33 และขณะจวนรุ่งเช้า เปาโลก็วิงวอนพวกเขาทุกคนให้รับประทานอาหาร โดยกล่าวว่า “วันนี้เป็นวันที่สิบสี่ที่ท่านทั้งหลายได้รอดคอยและอดอาหารอย่างต่อเนื่อง โดยมีรับประทานอะไรเลย

34 เหตุฉะนั้นข้าพเจ้าขอวิงวอนท่านทั้งหลายให้รับประทานอาหารเสียบ้าง ด้วยว่านี่ก็เพื่อสุขภาพของพวกท่าน เพราะว่า จะไม่มีเส้นผมสักเส้นเดียวตกจากศีรษะของผู้หนึ่งผู้ใดในพวกท่าน”

35 และเมื่อเปาโลกล่าวอย่างนั้นแล้ว ท่านจึงหยิบขนมปัง และขอบพระคุณพระเจ้า ต่อหน้าพวกเขาทุกคน และเมื่อท่านหักขนมปังนั้นแล้ว ท่านก็เริ่มรับประทาน

36 แล้วพวกเขาทุกคนก็มีกำลังใจที่ดี และพวกเขาได้รับประทานอาหารบ้างด้วย

37 และพวกเราทุกคนที่อยู่ในเรือนี้รวม

(23) ดนล 6:16; กจ 18:9; 23:11; รม 1:9; 2 ทธ 1:3; 4:17 (25) ลก 1:45; รม 4:20-21; 2 ทธ 1:12

(26) กจ 28:1 (34) 1 พกษ 1:52; มธ 10:30; ลก 12:7 (35) 1 ซมอ 9:13; มธ 15:36; มก 8:6

(37) กจ 2:41; 7:14; รม 13:1; 1 ปต 3:20

สองร้อยเจ็ดสิบหกคน

38 และเมื่อพวกเขาได้รับประทานอาหารอิ่มแล้ว พวกเขาก็ทำให้เรือเบาขึ้น และโยนข้าวสาลีทิ้งเสียในทะเล

39 และเมื่อถึงเวลาเช้าแล้ว พวกเขาก็ไม่รู้จักแผ่นดินนั้น แต่พวกเขาได้ค้นพบอ่าวแห่งหนึ่งที่มีชายฝั่ง ซึ่งพวกเขาตั้งใจว่า ถ้าเป็นไปได้ จะให้เรือเข้าเกยชายฝั่งนั้น

40 และเมื่อพวกเขาเอาสมอเหล่านั้นขึ้นมาแล้ว พวกเขาก็ปล่อยให้ตัวเองถูกทะเลพัดไป และแก้เชือกทั้งหลายที่มัดทางเสื่อและชักใบหัวเรือขึ้นให้กินลม และแล่นตรงเข้าไปหาชายฝั่ง

41 และเมื่อลงไปยังสถานที่แห่งหนึ่งซึ่งทะเลสองแห่งมาบรรจบกัน พวกเขาก็ทำให้เรื่อนั้นเกยดิน และหัวเรือติดแน่น และขยับออกไม่ได้ แต่ท้ายเรื่อนั้นก็แตกออกด้วยความรุนแรงของคลื่นทั้งหลาย

42 และคำแนะนำของพวกทหารคือให้ฆ่านักโทษทั้งหลายเสีย เกรงว่าคนหนึ่งคนใดในพวกเขาจะว่ายน้ำออกไปและหลบหนีไปได้

43 แต่นายร้อย ซึ่งประสงค์ที่จะช่วยเปาโลให้รอด ได้ห้ามพวกทหารจากจุดประสงค์ของพวกเขา และสั่งว่าคนเหล่านั้นซึ่งว่ายน้ำเป็นควรทิ้งตัวลงไปในทะเลก่อน และไปให้ถึงฝั่ง

44 และคนที่เหลือนั้น บ้างก็เกาะไม้กระดานไป และบ้างก็เกาะเศษชิ้นส่วนที่แตกออกของเรือลำนั้นไป และต่อมาพวกเขาได้หนีไปถึงฝั่งอย่างปลอดภัยกันหมดทุก

คน

บทที่ 28 ทุกคนขึ้นฝั่งอย่างปลอดภัย ที่เกาะเมลิตา

1 และเมื่อพวกเขาจอดที่นั่นแล้ว พวกเขาจึงทราบว่เกาะนั้นถูกเรียกว่า เมลิตา

2 และพวกชาวป่านั้นแสดงความกรุณาแก่พวกเราเป็นอันมาก เพราะพวกเขาถือกองไฟ และต้อนรับพวกเราทุกคน เพราะเหตุฝนตกในขณะนั้น และเพราะเหตุความหนาว

3 และเมื่อเปาโลได้รวบรวมบรรดากิ่งไม้และมัดไว้แล้ว และวางพวกมันบนกองไฟนั้น มีงูพิษตัวหนึ่งออกมาจากความร้อนนั้น และกัดมือของท่านติดอยู่

4 และเมื่อพวกชาวป่านั้นเห็นงูพิษติดห้อยอยู่ที่มือของท่าน พวกเขาก็พูดกันในที่ท่ามกลางพวกเขาว่า “คนนี้เป็นฆาตกรแน่นอน ผู้ซึ่ง ถึงแม้ว่าเขาได้รอดพ้นจากทะเลแล้ว แต่พระเจ้าทรงแก้แค้นไม่ยอมให้มีชีวิตอยู่”

5 และท่านได้สะบัดงูนั้นเข้าไปในกองไฟนั้น และไม่รู้สึถึงอันตรายใด ๆ เลย

6 อย่างไรก็ตามก็ดีพวกเขาคอยดูว่าท่านควรจะทำอย่างไร หรือล้มลงตายทันทีเมื่อไร แต่หลังจากพวกเขาคอยดูอยู่ช้านานแล้ว และไม่เห็นอันตรายใด ๆ มายังท่าน พวกเขาก็เปลี่ยนใจของตนเอง และกล่าวว่าท่านเป็นพระ

บิดาของปูบลิอุสได้รับการรักษาให้หาย

7 ในตำบลเดียวกันนั้น มีบรรดาทรัพย์

(41) 2 คร 11:25 (44) กจ 27:22, 31

(1) กจ 27:26 (2) กจ 28:4; รม 1:14; 1 คร 14:11

(5) มก 16:18; ลก 10:19 (6) กจ 12:22; 14:11

ลินของเจ้าแห่งเกาะนั้นซึ่งชื่อของเขาคือ ปูบลีส ผู้ซึ่งได้ต้อนรับพวกเรา และให้ที่พักแก่พวกเราเป็นเวลาสามวันอย่างสุภาพ 8 และต่อมาบิดาของปูบลีสนั้นนอนป่วยอยู่ เป็นไข้และเป็นบิด ผู้ซึ่งเปาโลได้เข้าไป และอธิษฐาน และวางมือของตนบนท่าน และรักษาท่านให้หาย

9 ดังนั้นเมื่อกระทำเช่นนี้แล้ว คนอื่น ๆ ด้วย ซึ่งมีโรคต่าง ๆ ในเกาะนั้น ได้มา และได้รับการรักษาให้หาย

10 ผู้ซึ่งได้ให้เกียรติแก่พวกเราหลายประการด้วย และเมื่อพวกเราจากไป พวกเขาได้นำบรรดาลีงของมาให้พวกเราตามความจำเป็น

11 และหลังจากสามเดือน พวกเราก็ออกเดินทางในเรือลำหนึ่งแห่งเมืองอเล็กซานเดรีย ซึ่งได้ค้างอยู่ที่เกาะนั้นในฤดูหนาว ซึ่งเครื่องหมายของเรือลำนั้นคือ รูปแคสเตอร์และพอลลักซ์

12 และเมื่อจอดที่เมืองไซราคิวส์แล้ว พวกเราคอยอยู่ที่นั่นเป็นเวลาสามวัน

13 และจากที่นั่น พวกเราอ้อมไป และมายังเมืองเรย์อุม และหลังจากหนึ่งวัน ลมทิศใต้ก็พัดมา และวันต่อมาพวกเรามาถึงเมืองปูทีโอลี

14 ที่ซึ่งพวกเราได้พบพวกพี่น้อง และถูกเชิญให้หยุดพักอาศัยอยู่กับพวกเขาเป็นเวลาเจ็ดวัน และพวกเราจึงมุ่งสู่กรุงโรม

15 และจากที่นั่น เมื่อพวกพี่น้องได้ยินเรื่องพวกเรา พวกเขาได้ออกมาพบพวกเราจนถึงบ้านตลาดอัปปีอัส และที่บ้าน

ร้านสามแห่ง ผู้ซึ่งเมื่อเปาโลเห็นแล้ว ท่านก็ขอบพระคุณพระเจ้า และมีกำลังใจดีขึ้น

เปาโลที่กรุงโรม

16 และเมื่อพวกเรามาถึงกรุงโรม นายร้อยได้มอบพวกนักโทษให้กับผู้บัญชาการทหารรักษาพระองค์ แต่เปาโลได้รับอนุญาตให้อาศัยอยู่คนเดียว พร้อมกับทหารคนหนึ่งที่คุณท่านไว้

17 และต่อมา หลังจากเวลาสามวันแล้ว เปาโลได้เชิญพวกผู้ใหญ่ของพวกยิวให้มาประชุมกัน และเมื่อพวกเขามาพร้อมกันแล้ว ท่านจึงกล่าวแก่พวกเขาว่า “พวกท่านและพี่น้องทั้งหลาย ถึงแม้ว่าข้าพเจ้ามิได้กระทำผิดสิ่งหนึ่งสิ่งใดต่อชนชาตินี้หรือบรรดาธรรมเนียมของบรรพบุรุษของพวกเรา ถึงอย่างนั้นข้าพเจ้าก็ถูกมอบไว้เป็นนักโทษจากกรุงเยรูซาเล็มเข้ามาอยู่ในมือของพวกโรม

18 ผู้ซึ่ง เมื่อพวกเขาได้ไต่สวนข้าพเจ้าแล้ว ก็ประสงค์ที่จะปล่อยข้าพเจ้าไปเสีย เพราะไม่มีสาเหตุแห่งความตายในตัวข้าพเจ้า

19 แต่เมื่อพวกยิวพุดคัดค้านความประสงค์นั้น ข้าพเจ้าจึงจำต้องอุทธรณ์ถึงซีซาร์ ไม่ใช่ข้าพเจ้ามีอะไรจะฟ้องชนชาติของข้าพเจ้า

20 เหตุฉะนั้นเพราะเหตุนี้ข้าพเจ้าจึงเชิญท่านทั้งหลายมา เพื่อจะได้เห็นพวกท่าน และเพื่อจะพูดกับพวกท่าน เพราะเหตุความหวังของอิสราเอลข้าพเจ้าจึงถูกจองจำด้วยโซ่นี้”

(8) มธ 9:18; มก 5:23; ลก 4:40; กจ 9:40 (10) มธ 15:6; ฟป 4:19 (11) กจ 27:6

(14) รม 1:8 (16) กจ 24:25; 27:3 (17) กจ 21:33; 23:29; 24:12-13; 26:31

(18) กจ 22:24 (19) กจ 25:11, 21 (20) กจ 26:6-7; อฟ 3:1; 2 ทธ 1:8; ฟม 1:10

21 และพวกเขาบอกว่า “พวกข้าพเจ้าไม่ได้รับจดหมายใด ๆ จากแคว้นยูเดียเกี่ยวกับท่าน และไม่มีคนใดในพวกพี่น้องที่มารายงานหรือกล่าวร้ายถึงท่านด้วย

22 แต่พวกข้าพเจ้าปรารถนาที่จะฟังท่านกล่าวว่าท่านคิดเห็นอย่างไร เพราะเกี่ยวกับนิกายนี้ พวกข้าพเจ้าทราบทั่วทุกแห่ง นิกายนี้ถูกกล่าวร้าย”

23 และเมื่อพวกเขาได้วันพบกับท่านแล้ว คนเป็นอันมากก็มายังท่านในที่พำนักของท่าน ผู้ซึ่งท่านได้อธิบายอย่างละเอียดและเป็นพยานถึงอาณาจักรของพระเจ้า โดยชักชวนพวกเขาเกี่ยวกับพระเยซู ทั้งจากพระราชบัญญัติของโมเสส และจากพวกศาสตาศาพยากรรม ตั้งแต่เข้าจนเย็น

24 และบางคนเชื่อสิ่งทั้งหลายซึ่งถูกกล่าวนั้น และบางคนก็ไม่เชื่อ

เปาโลประกาศข่าวประเสริฐ

แก่คนต่างชาติ

25 และเมื่อพวกเขาไม่เห็นพ้องกันในท่ามกลางพวกเขาเอง พวกเขาจึงลาไป หลังจากเปาโลได้กล่าวถ้อยคำเดียวว่า “พระวิญญาณบริสุทธิ์ได้ตรัสโดยอิสยาห์ ศาสตาศาพยากรรมกับบรรพบุรุษของเราทั้ง

หลาย ถูกต้องดีแล้ว

26 โดยตรัสว่า ‘จงไปหาชนชาตินี้ และกล่าวว่า พวกเจ้าจะได้ยินก็จริง และจะไม่เข้าใจ และพวกเจ้าจะดูก็จริง และจะไม่รับรู้’

27 เพราะว่าใจของชนชาตินี้ก็เฉื่อยชา และหูของพวกเขาก็ตึง และตาของพวกเขา พวกเขาก็ปิดแล้ว เกรงว่าพวกเขาจะเห็นด้วยตาของพวกเขา และได้ยินด้วยหูของพวกเขา และเข้าใจด้วยใจของพวกเขา และจะหันกลับมา และเราจะรักษาพวกเขาให้หาย’

28 เหตุฉะนั้นท่านทั้งหลายจงทราบเถิดว่า ความรอดของพระเจ้าได้ถูกส่งไปยังคนต่างชาติแล้ว และพวกเขาจะฟังเรื่องความรอดนั้น”

29 และเมื่อเปาโลได้กล่าวคำเหล่านี้เสร็จแล้ว พวกเขาก็จากไป และได้มีการให้เหตุผลเป็นอันมากในท่ามกลางพวกเขาเอง

30 และเปาโลได้อาศัยอยู่เป็นเวลาสองปี เต็มในบ้านที่ท่านเช่าเอง และได้ต้อนรับทุกคนที่มาหาท่าน

31 โดยประกาศอาณาจักรของพระเจ้า และสั่งสอนสิ่งเหล่านั้นซึ่งเกี่ยวข้อกับพระเยซูคริสต์เจ้าด้วยความไวเนื้อเชื่อใจทั้งสิ้น ไม่มีผู้หนึ่งผู้ใดที่ขัดขวางท่านเลย

(22) ลก 2:34; กจ 24:5, 14; 1 ปต 2:12 (23) ลก 24:27; กจ 17:3; 19:8; 26:6, 22 (24) กจ 14:4; 19:9

(26) อสย 6:9-10; ยรม 5:21; อสค 12:2; มธ 13:14-15; มก 4:12; ลก 8:10

(28) มธ 21:41; รม 11:11 (31) กจ 4:31; อฟ 6:19